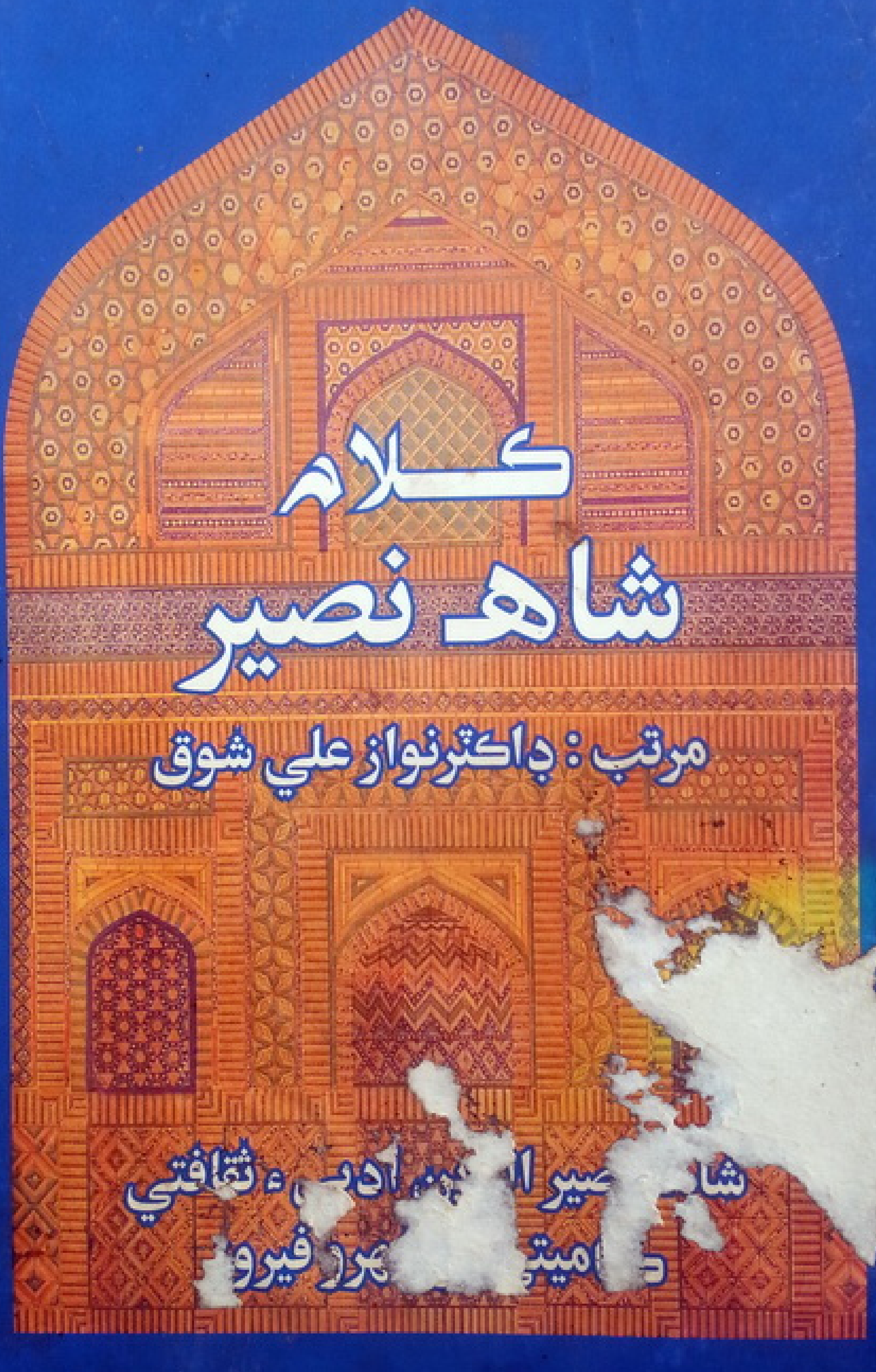

كلام

شاهہ نصير

مرتب

ڊاڪٽر نواز علي شوق

شاهہ نصير الدين ادبي ۽ ثقافتي ڪاميٽي

نوشهروفيروز

سڀ حق ۽ واسطا قائم

ڪتاب جو نالو	:	ڪلام شاھ نصير
مرتب	:	ڊاڪٽر نواز علي شوق
ڇاپو پهريون	:	اپريل 2004
تعداد	:	هڪ هزار
ڪمپوزنگ	:	ونسم ڪمپوزرس، E-22، سچل ڳوٺ ڪراچي
ڇپائيندڙ	:	پير منيرالدين ۽ سيد طارق علي شاھ

اصلاحي سلسلي جي سهڪار سان

KALAM SHAH NASEER

Compiled By: Dr. Nawaz Ali Shouq
Published By: Pir Munirudin & S. Tariq Ali Shah

RS. 150 Only

انتساب

درويش صفت دوست

پياري سائين محسن علي شاھ جي نالي

ڀلائي آهين، پرين ڀلائيءَ پاڻهنجي
سياجها سر چڙهيو، ڏوراپو نه ڏين
مان ڏي مديون ٿين، سڄڻ سڀاڻين ۾

(شاھ)

نواز علي شوق

ٻه اکر

هيءَ هڪ حقيقت آهي ته ڪافي سنڌي زبان جي مقبول صنف آهي. سنڌ ۾ ڪافي گو شاعرن جو وڏو انگ نظر ايندو. جيئن ته ڪافيءَ ۾ موسيقيءَ سان گڏ پنهنجو ماحول هوندو آهي، تنهنڪري اها دل تي اثر ڪري ٿي.

مون ننڍي لاکون شاهه لطيف، سچل سرمست، رکيل شاهه، بيدل، بيڪس بيدل، فقير، خوش خير محمد، مفتون همايوني، عثمان سانگي، شاهه نصير، فقير هدايت علي نجفي تارڪ، روحل فقير، دريا خان مير علي نواز علوي، غمدل فقير ۽ ٻين صوفي شاعرن جون ڪافيون مختلف ڳائڻن کان ٻڌيون. انهن صوفي شاعرن جي ڪلام مون تي تمام گهرو اثر ڪيو. ايم اي ڪرڻ کانپوءِ مون صوفي شاعرن جو ڪلام، شاعريءَ جا بياض ۽ ان قسم جو قلمي مواد ڪٺو ڪرڻ شروع ڪيو.

فقير هدايت علي نجفي تارڪ جي سنڌي ڪلام تي Ph.D ڪرڻ کان پوءِ، صوفي شاعرن جي ڪلام جو مطالعو ڪندو رهيس. سالن جا سال مطالعو ڪرڻ کانپوءِ انهن جي ڪلام ۽ پيغام تي ڪتاب تيار ڪرڻ شروع ڪيم. حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي رح تي چار ڪتاب تيار ڪيا اٿم. جي ڇپائي جا منتظر آهن. حضرت سچل سرمست تي پنج ڪتاب مختلف ادارن پاران ڇپجي چڪا آهن. ديوان تارڪ سنڌي ادبي بورڊ پاران ڇپجي چڪو آهي. مير علي نواز علوي جو ڪلام پڻ ڇپجي چڪو آهي.

فقير عثمان سانگي، شاهه نصير، صوفي دلپت تي ڪتاب تيار ڪري ڪمپوز ڪرائي، ڪاپيون پيسٽ ڪرائي ڇڏيم. مون کي اميد هئي ته اهي ڪتاب هڪ نه هڪ ڏينهن ضرور ڇپبا. خاص طور عثمان سانگي ۽ شاهه نصير جي ڪلام ڇپجڻ جو يقين هو. واقعي ٿيو به ائين. ڪجهه ڏينهن اڳ پير منيرالدين ۽ سيد طارق علي شاهه قرب ڪري مون وٽ آيا ۽ هنن شاهه نصير جي ڪلام جي گهر ڪئي ۽ چيائون ته "اسان اهو ڪلام هن ئي مهيني ڇپرائي پڌرو ڪنداسون ۽ ميلي جي موقعي تي ان ڪتاب جي پڌرائي ڪئي ويندي." اهو ٻڌي مون کي تمام گهڻي خوشي ٿي ۽ مون پيسٽ ٿيل ڪاپيون سندن حوالي ڪيون.

مونکي تمام گھڻي خوشي آهي جو هيءُ ڪتاب سهڻي نموني ڇپجي پڌرو ٿيو آهي. ان لاءِ مان پير منيرالدين ۽ سيد طارق علي شاھ جو ٿورائتو آهيان.

عثمان سانگي جو ڪلام محترم ساگر ابڙو ۽ سندس سائي ڇپرائڻ گھرڻ ٿا. جلد ئي ان ڪتاب جون پيسٽ ٿيل ڪاپيون سندن حوالي ڪيون وينديون. انشاءَ الله عثمان سانگيءَ جو ڪلام به جلد ئي ڇپجي ويندو.

حقيقت ۾ شاھ نصير پنهنجي دؤر جو سنڌي ۽ سرائڪي جو تمام وڏو شاعر هو. هن سنڌي ۽ سرائڪي کانسواءِ اردو ۽ فارسي ۾ پڻ ڪلام چيو آهي. جيئن ته اهو ڪلام هٿ نه اچي سگھيو تنهنڪري هن ڪتاب ۾ شامل ٿي نه سگھيو آهي. اسان جي اها ڪوشش رهندي ته. شاه نصير جو اردو ۽ فارسي ڪلام هٿ ڪري ڪتاب جي ٻئي ڇاپي ۾ شامل ڪريون.

هيءُ ڪلام گڏ ڪرڻ ۾ محترم بشير احمد هيسباڻي گھڻي مدد ڪئي جنهن لاءِ مان سندن تمام گھڻو ٿورائتو آهيان.

ڊاڪٽر نواز علي شوق

مقدمو

سنڌ صدين کان صوفي سونهارن جي سر زمين رهي آهي.
مختلف شهرن، وستين ۽ واهڻن ۾ صوفين جون درگاهون آهن، جتي پرت جا پانڌيئڙا، اچي فيض حاصل ڪن ٿا. اهڙي هڪ درگاهه صوفي عبدالحي نقشبندي جي نوشهري ۾ آهي. هو هڪ وڏو عالم ۽ عارف هو ۽ جهوڪ ميران پور جي صوفي بزرگ فضل الله قلندر (١) جو دوست هو. سندن وفات کان پوءِ سندن فرزند شاهه نصير گادي نشين ٿيو.

شاهه نصير جي ولادت سن ١٢٢٣هه ۾ نوشهري شهر ۾ ٿي. هڪ روايت آهي ته سندن والد صوفي بزرگ سائين عبدالحي کي خواب ۾ حضرت قلندر لعل شهباز رح هڪ فرزند جي ڄمڻ جي خوشخبري ٻڌائي هئي ۽ اهو پڻ فرمايو هئائون ته ان جي ساڄي ٻانهن جي هيٺان هڪ مُهر لڳل هوندي. واقعي اهو خواب سورهن آنا سچو ثابت ٿيو ۽ ٻارڙي کي قلندري مُهر جو نشان هو، جيڪو ڄمڻ کان مرڻ گهڙيءَ تائين قائم رهيو.

پير نول گهوٽ عارف عبدالحي جي هڪ گادي نشين جي چوڻ موجب سندن نسبي تعلق حضور جن جي مشهور صحابي حضرت جابر انصاري رضه سان آهي. سندن وڏا عرب کان هجرت ڪري پهريائين اچي افغانستان جي هڪ شهر احرار ۾ رهيا. جتان ڪان سندن هڪ بزرگ حاجي محمد عثمان اچي نوشهري فيروز ۾ رهيو. سندن هڪ بزرگ حضرت شهاب الدين سير ٿني يمن ۾ مدفون آهي.

شاهه نصير جي والد سائين عبدالحي بن حافظ حاجي عطا محمد کي "درگاهه وارو سائين" سڏيو ويندو هو.

شاهه نصير ابتدائي تعليم پنهنجي والد بزرگ سائين عبدالحي کان حاصل ڪئي، ان کانپوءِ وڌيڪ تعليم مولوي محمد قاسم ۽ قاضي غلام محمد کان حاصل ڪيائون. مگر روحاني فيض پنهنجي والد کان حاصل ڪيائون جنهن جو ذڪر هن هڪ هنڌ هن ريت ڪيو

آهي. فرمايو اٿن.

شـــــ ۽ نقشبندان تـون سـرِ الاهـي
تنهنجـي اهـه قـانمِ، سـدا بادشـاهي
تـون صاحب ڪرامـت ۽ شمـس الولايـت
تنهنجـو هـر طـرف ۾ فقـر بـي نهـايت
تنهنجـو شش جهت ۾ وڄـي طبـل شـاهي
تنهنجي خاڪ قدمن جي آهي تاج سر جو
تفـاوت تنهيـن ۾ نـاهي ڪـو تـر جـو
سـپاهين جـو آهـي نصيـرا سـپاهي

تعليم حاصل ڪرڻ کان پوءِ گهڻو وقت رياضت ۾ گذاريندا هئا. راڳ ويراڳ سان ڪين ننڍپڻ کان ئي دلچسپي هئي. سندن درگاهه تي سدائين سماع جون محفلون منعقد ٿينديون هيون. خاص طور فقير خوش خير محمد هيسباڻي (٢) ۽ فقير عثمان سانگي (٣) هن درگاهه جا عقيدت مند مريد هئا. سندن والد سائين عبدالحي، عثمان سانگيءَ کي شاهه نصير جي تربيت لاءِ مقرر ڪيو هو، تنهن ڪري عثمان سانگي گهڻو وقت درگاهه تي گذاريو.

شاهه نصير پنهنجي زندگيءَ جو گهڻو حصو سير سفر ۾ گذاريو، افغانستان جو سير ڪيائين ۽ هندوستان به ويو. سندن عقيدت مند سنڌ جي ڪيترن ئي شهرن ۾ رهن ٿا. خاص طور خيرپور، نوشهري ۽ نوابشاهه ۾ سندن گهڻائي عقيدت مند هوندا هئا. جن مان دولهه دريا خان ڪلهوڙو، ۽ ان جو ڀاءُ نشان علي فقير، فقير حاجن شاهه، فقير عالم شاهه، فقير عين علي شاهه، موهن فقير، فقير حشمت راءِ، فقير هري سنگهه ۽ خوشيرام سوداڻي، مشهور آهن. فقير دريا خان، نشان علي فقير ۽ موهن فقير ۽ هري سنگهه ۽ خوشيرام سوداڻي سنڌي زبان جا سهڻا شاعر هئا. پر انهن مان ڪنهن به هڪ جو ڪلام اڄ ڏينهن تائين شايع ڪونه ٿي سگهيو آهي.

شاهه نصير جي وفات سنه ١٩٠٠ع ۾ ٿي، سندن آخري آرام گاهه نوشهري ۾ آهي، جتي هر سال ميلو لڳندو آهي. هزارين عقيدت مند اچي دلي سرور ۽ سڪون حاصل ڪندا آهن.

سنڌي بيت ۽ ڪافيون صدين کان سنڌ ۾ مشهور آهن. ڪافي جي ٻيٽ ۾ غزل جا حيثيت ڪونہ ٿو رکي. ان جو وڏو سبب اهو آهي تہ ڪافي اسان جي پنهنجي آهي. جڏهن تہ غزل پرانو ۽ پرڏيهي آهي. غزل ايران ۽ هندوستان کان ڦرندو اچي هتي پهتو. حڪمران طبقي ۽ ڪن ٻين ٿورن ماڻهن ان کي پسند ڪيو، پر ٻهراڙيءَ جو عام ماڻهو ايراني ماحول سان مانوس نہ ٿي سگهيو. نرگس، نسترن ۽ لالہ جي عام ماڻهوءَ کي ڪهڙي خبر. ساڳيءَ ريت دلِ نادان، زلف پيچان، ساقي ۽ ميخانا، سڀ هنن لاءِ نوان هئا. ايراني تشبيهون ترڪيبون ۽ زير اضافت وارا لفظ هنن لاءِ اوپرا، اٿاوا ۽ ڳرا هئا. الو ميان! چئي سنڌي بيت ۽ ڪافي آلاپڻ واري مسڪين ماڻهوءَ جي انهن سان ڪهڙي دلچسپي ٿي سگهي ٿي. اهو ئي سبب آهي جو اڄ اوطاقن ۽ اوتارن، درگاهن ۽ خانقاهن تي غزل بجاءِ سهڻي شاهہ لطيف، سچل سائين، بيدل، بيڪس، رڪيل، ٻيڙي فقير، خوش خير محمد، شاهہ نصير، مصري شاهہ، روحل، دريا خان، عثمان ۽ ٻين سون صوفي شاعرن جو ڪلام ٻڌڻ ۾ ايندو، جيڪو روح کي راحت رساني ٿو. ڀڳت بہ ڀڳت جي موقعي تي صوفي شاعرن جو ڪلام ڳائيندا رهيا. خاص طور ڪنور ڀڳت جو راڳ سڄي سنڌ ۾ مشهور هو. ڪنور انهيءَ راڳ کي عبادت سمجهندو هو. گهڻو ڪري ڪافيون ئي اهڙيون ڳائيندو هو، جن ۾ نِمرتا، نماڻائي، وينتي ۽ مارو ٽڙن سان محبت جو سهڻو سبق سمايل هوندو هو.

- نالي الک جي ٻيڙو تار منهنجو
- ڪيئن ريجهايان توکي، ڪيئن پرچايان
  ڏس ڪو ڏانءُ
- آءُ ڪانگا ڪر ڳالهہ، مون سان تن مارو ٽڙن جي
  مارو ٽڙن جي، سانگيئڙن جي

حضرت شاهہ عبداللطيف ڀٽائي رح کان وٺي موجوده دور تائين وايون ڪافيون صدين کان سنڌ واسين جي من جي مونجهہ مٽائي، اندر اجاري، سڪ پريت، امن ۽ ايڪتا جا پُر پيالا پياري نينهن جا نشا ڏياري مست و مست ڪنديون رهيون آهن. سچل سائين فرمايو

آهي:

جنهن دل پيتا عشق دا جام
سا دل مست و مست مدام

شاهه نصير ٻه شاهه لطيف ءَ ٻين صوفي بزرگن جو تسلسل آهي. هن ٻه انهن ساڳين صنفن ۾ ڪلام چيو ءَ اهوئي پريت جو پيغام ڏنو. اهوئي سبب آهي جو شاهه نصير جو ڪلام نه فقط سنڌ پر هند ۾ پڻ بيحد مقبول آهي. آل انڊيا ريڊيو تان اڪثر سندن هي ڪافيون ٻڌڻ ۾ اينديون آهن.

- غمزن ساڻ غلام، ڪيو آ يار اسان کي
- شاهه حسن جي شوق ۾، ويا لاڳاپا لهي لهي

شاهه نصير هندو - مسلم ايڪتا (ٻڌي) جو پرچارڪ هو. اهوئي سبب آهي جو مسلمانن کان سواءِ ڪيترائي هندو سندن مريد هئا. خاص طور لاڙڪاڻي ۾ سندن گهڻا مريد هئا، جتي پاڻ اڪثر ويندا رهندا هئا. عاقل ڳوٺ ضلع لاڙڪاڻي وارو موهن فقير سندن خاص مريد هو، جيڪو سٺو شاعر هو.

پنهنجي ڪلام ۾ ڪيترن ئي صوفيائڻ نڪتن جي سهڻي نموني سمجهائي ڏني اٿن. مثال طور هڪ بيت پيش ڪجي ٿو، جنهن ۾ نفي ءَ اثبات جو ذڪر تمام سهڻي نموني ۾ ڪندي، وحدت واري واديءَ بابت ٻڌائي ٿو.

جان جان ڪرين نفي، تان تان ٿو اثبات ٿئي،
نانهن نصير نگاهه ۾ الف بنا ڪو اِي
جت وحدت سندي وِي، تتي نفي نه اثبات

حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي جن جڏهن حضرت خواجه محمد زمان لواريءَ واري سان ملڻ ويا ته خواجه صاحب جن ان مهل مراقبي ۾ محو هئا. شاهه صاحب سندن ويجهو وڃي فرمايو:

سامي سفر هليا، ڪو پروڙي پند،
جنين هيئان ڪند، آءُ نه جيئندي ان ري

تنهن تي خواجه صاحب جن ڪنڌ مٿي ڪري فرمايو:

ڪين آهين، ڪين ٿنين، وچي ڪين ڪماءِ
لاڳاپا لوڪ جا "لا" سين لهراءِ
سامي پوءِ سلنداءِ، ڪجهه پريان جي ڳالهه جو.

اهو "ڪين" وارو فلسفو شاهه نصير هن ريت سمجهائي ٿو:

ڪين ڪٺي وچ ڪين ڏي، تون ٻي ٿيءُ ڪي ڪين
ويندڙ وڃڻ وڃائي، رک قلب ۾ ڪي ڪين
ڪين نصير ڪين، ڪين ڪني ڪهڙ ڪين ۾

حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي رح فرمايو آهي:

سر جي تان سوڙ، ساماني تان سک ويا
اهي ٻهڻي پوڙ، نماڻيءَ نصيب ٿيا.

اهو ساڳيو خيال شاهه نصير پنهنجي هڪ بيت ۾ هن ريت پيش ڪيو آهي. جنهن ۾ سهڻي خيال سان گڏ تمام سهڻي ٻولي نظر ايندي. فرمائي ٿو:

سور ٿيا تم سامهان، نتڊائي لاڪون
جيڏيون منهنجي من ۾، ڪينون اصل اوطاقون
هيننڙو هل حسن جي، قوڙي ڪيو ڦاڪون
جيئن چوڪ ڏني چاقون، تيئن دل سورن ساڙي وڌي.

پنهنجي شهر نوشهري سان سندس نينهن جا ناتو هو. مٺي محبوب کي منٿون ڪندي چوي ٿو:

هيڪر ويهه اچي، نوشهري ۾ نصير چوي
سچ چوان تو سهڻا، جاتچ ڳالهه سچي
رنگ تنهنجي ۾ رانول ويو روح رچي
تنهنجي ڪڏهن ڪجي، ڪنهن سان ڪندس ڪينڪي.

شاهه نصير پنهنجي ڪلام ۾ سنڌ جي رومانوي داستانن کي تمام سهڻي نموني ڳايو آهي. سندن ڪلام تي حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي جو اثر نمايان نظر اچي ٿو. سسئي کي جڏهن ساهيڙيون پنهونءَ جي ڪولا ڪان روڪين ٿيون ۽ گهر ۾ مانڪري ويهي رهڻ جي صلاح ڏين ٿيون، تڏهن سسئي کين چوي ٿي ته اي جيڏيون! مونکي گهر ويهي رهڻ جون صلاحون نه ڏيو، مان پنهونءَ واري رنگ ۾ رتل آهيان، تنهن

ڪري ڪيچ ڏي ڪاهي ويندي، جن جي پنهونءَ سان پريت آهي، تن جو پنيور سان ڪهڙو ڪم:

ساهيڙيون سرتيون، متيون ڏيو نه مُنيءَ کي
ڪاهينديون سي ڪيچ ڏي، جي انهيءَ رنگ رتيون
جي پنهل سان پرتيون، سي ڏينديون باهه پنيور کي.

شاهه نصير شاهه لطيف جي پيروي ڪندي پنهنجي ڪلام ۾ جوڳين ۽ سامين جو ذڪر ڪيو آهي. هو پنهنجي هڪ بيت ۾ ٻڌائي ٿو ته جوڳي ٻڻجڻ سولو نه آهي، ڇو ته سچي جوڳيءَ کي جوڳ ڪمائڻو پوي ٿو ۽ پاڻ کي عشق جي آتش ۾ جلائڻو پوي ٿو. مطلب ته جيڪو ڏک نه ڏسندو ۽ سڏائين سڪن جو طالب رهندو ته اهو جوڳي ڪونه چئبو. فرمائي ٿو:

جوڳي چني، جوڳي نه ٿنين، جوڳ نه ڪمائين
منجهه آتش عشق جي، جان نه جلائين
ڇو سامي سڏائين، نصيرا نروار ٿي.

حضرت شاهه عبداللطيف جيان شاهه نصير جي ڪلام ۾ سر سارنگ ۾ چيل سهڻا بيت نظر اچن ٿا. هو پنهنجي هڪ بيت ۾ مينهن جو ذڪر ڪندي ٻڌائي ٿو ته، سارنگ سنيار لڏي آهي، ڪڪرن جا ڪڙڪاٽ آهن، مولا مينهن وسايا، ساري سنڌ سرهي آهي. فرمائي ٿو:

موٽي لڏيون ملڪ جون، سارنگ سنيارون،
رعد جي رڙين ڪان، ٽيون طرحين تنوارون،
پرور جي پارون، ساري سنڌ نهال ٿي.

جيئن پٺاڻي سر مارئي ۾ وطن دوستيءَ جو درس ڏنو آهي، تهڙيءَ ريت شاهه نصير پڻ وطن جي حب ۽ سانگيئڙن جي سڪ جو سهڻو سبق ڏنو آهي. پنهنجي هڪ بيت ۾ سانگيئڙن جي سڪ جو ذڪر ڪندي فرمائي ٿو:

سڪ ۾ سانگيئڙن جي، سڙي ويم سرير
دل اندر اڌمان ڏني، نيڻين وهايان نير
وسري مور نه دل تان، ٻنان موت ملير
زهر برابر سومرا، پانيا کنڊون کير.

جيءِ اندر ٿم جهير، ميان مارونڙن جا.

شاهه نصير جي ڪن ڪافين ۾ سچل سر مست وارو رنگ نظر اچي ٿو. سچل سائين جي هڪ مشهور ڪافي آهي:

ڏس عشق جو هي انصاف، سڀ مذهب ڪيائين معاف.

انهيءَ ڪافي کان متاثر ٿي شاهه نصير ساڳئي رنگ ۾ هڪ تمام سهڻي ڪافي چني آهي. هو عشق وارن جي تعريف ڪندي ٻڌائي ٿو ته عاشق اهي آهن، جيڪي سر قربان ڪن ٿا. ٻيا ڪوڙا ٻٽاڪي آهن. سچن عاشقن جا سينا صاف هوندا آهن. فرمائي ٿو:

ڏس عاشقن جو انصاف، ڏين سر گهوري گهوري
عاشق سڀ ڪو نانءُ سڏائي
لُچا هنن ٿا لاف. اڇا پنڌ اوري اوري
باهه برهه ۾ ٻرن ٿا عاشق
ٻاهر نه نڪري ٻاڦ، چيانون نه چپ چوري چوري
شاهه نصير عاشق اهي سڏجن
سينا جن جا صاف، ڏين ڪند ڪوري ڪوري

حسن ۽ عشق جو مضمون شاعريءَ جي سونهن ۽ سينگار سان ڪڏ لازم ملزوم آهي. صوفي شاعرن من مان مير ڪڍي، حرص هوا ڇڏي، سيني مان ڪينو ڪڍي ڇڏيو، تڏهن حضرت عشق اچي سندن دل ۾ ديرو دمايو. اهو ئي سبب آهي جو شاهه نصير فرمايو آهي:

نيڻن ننڊ قضاءِ، جي اٿي آتش عشق جي
ڇڏي حرص هوا سڀ، پير پرت ۾ پاءِ
لنو لالن سان لاءِ، جي اٿي سڌ سڪ جي.

ٻئي هڪ بيت ۾ ڪوڙن ۽ سڌرين کي تنبيهه ڪندي فرمائين ٿا:

رکين سڌ سڪ جي، ٿو سمهين ساري رات
ٿو ۾ آهي ڪا نه ڪا، ٻره سندي بات
مڪر ڪرين ٿو ماڻهن سان، ڪانهني طلب تات
اڪثي متان عشق جي، واتي ڪرين وات
لنو سندي ڪا لات، نه ٿي، "نصيرا" دل ۾

شاهه نصير جي ڪلام ۾ ڪٿي ڀٽائي وارو رنگ آهي تہ ڪٿي وري سچل ۽ بيدل وارو رنگ نظر اچي ٿو. رامڪلي جي ڪنڊيءَ وارن بيتن وانگر شاهه نصير بہ "جي پانين جوڳي ٿيان" جي ڪنڊيءَ وارا بيت چيا آهن. هڪ بيت ۾ قرآن پاڪ جي آيت آڻيندي سهڻيون صلاحون ڏيندي، فرمائي ٿو:

جي پانين جوڳي ٿيان، سڏون سيني سٽ
اينما تولو فثم وجہ الله، اک اديسي پٽ
نينهن ۾ نصير چني، جان جٿو تون قٽ
ڏنهن محبت منهن ۾ مٽ، تہ وايون ٿين وصال جون

شاهه نصير مختلف سُرن ۾ تمام سهڻا بيت چيا آهن، جن ۾ سر سسئي، سر جوڳ، سر سارنگ، سر مارئي ۽ سر بسنت اچي وڃن ٿا. سُر مارئي جو هڪ بيت هنر واري فن جو تمام سهڻو مثال آهي. فرمائي ٿو:

پسيون خاطر پيٽ جي، اڄن پنهوار ٻٽيون
ورڙا ڏين ويڙهين ۾، جينن ڪونئيءَ ڪام پٽيون
سڪ نہ ستا سيجن تي، ونين واهہ پٽيون
رات نصيرا روح ۾، منهنجون اکيون کين پٽيون
اهي پنهوار پٽيون، ٻڌندا ڦٽ فراق جون.

هيءَ هڪ حقيقت آهي تہ شاهه نصير ڪافيءَ جو شهنشاهه شاعر هو. سندس ڪافيون هند سنڌ ۾ مشهور ۽ مقبول آهن. شاهه نصير جي هيٺ ڏنل ڪافي سهڻي مضمون، اثرانتي انداز بيان ۽ سهڻي سنڌيءَ جو اعليٰ مثال آهي. ان ۾ محبوب جي رمزن غمزن ۽ سڪ محبت کان سواءِ عشق جو اعليٰ شان بيان ڪيو اٿائين. فرمائي ٿو:

ٿلهہ: غمزن سان غلام، ڪيو آ يار اسان کي
ڪنهن کي ڏين مليو، ڪنهن کي دنيا
عشق اصل کان انعام، ڪيو آ يار اسان کي

عجيب جي اکڙين جو مضمون هر شاعر پنهنجي ڪلام ۾ آندو آهي سائين ڀٽائي بادشاهه هجي يا سچل سرمست، بيدل هجي يا بيڪس هر ڪنهن جو پنهنجو رنگ ۽ ڍنگ آهي. مصري شاهه اکين جي جيڪا تعريف ڪئي آهي، ان جو مثال ملڻ مشڪل آهي. فرمائي ٿو

کنيـــانون کـَــــلي نيـــڻ کهـــرا گلابـــي
يـــري ٻاجهـــ نرگـــس عجـــب نيـــم خوابـــي

کهرا گلابي ۽ نيم خوابي نيڻ! سبحان الله! پر خيرپور جي ميرن جي هڪ خدمتڪار مينهنِ جي ميهار پيرل ڦلپوٽي پنهنجي هڪ ڪافيءَ ۾ سانورين اکين جي سونهن نهايت ئي خوبصورت انداز ۾ بيان ڪئي آهي: ان ڪافيءَ جو ٿلهه ملاحظ فرمايو:

ســهـُڻيون اکيـــون تنهنجـــون ســـانوريون
ســـُـرمي بنـــان وتـــن ســي بـــانوريون

پر شاهه نصير جو انداز، نه فقط نيارو آهي، پر ڏاڍو پيارو آهي. ان ۾ سهڻيون تشبيهون ۽ سهڻي ٻولي نظر ايندي. فرمائي ٿو:

وهـــ واهـــ ســڄڻ تنهنجيـــون اکيـــون
اکيـــون رب رکيـــون

ديـــدان دلبـــر تنهنجـــون دنـــاليون
خـــون ڪـرڻُ لئـ پريـــن تـــو پـــاليون
شـــهباز زُري جـــان بکيـــون

دنـــالين کـــان دور ورّهـــن ٽيـــون
منجهـُـون ڏاڍي چوهـ چـُـٽن ٽيون
ســي تـ ٻڻـي اســان ســان ٻکيـون

نيـــڻ نصيـــر قريبـــن قهـــري
ســـٿ ڏيـــن جينـــن باشـــا بحـــري
ولـــن انـــدر جـــون وکيـــون

وهـــ واهـــ ســـڄڻ تنهنجيـــون اکيـــون
اکيـــون رب رکيـــون

مطلب تہ شاھ نصير سنڌي سرائڪي ڪافي جو بلند پايہ شاعر هو. ڪيترائي شاعر سندن ڪلام کان متاثر ٿيا ۽ ڪي سندن طالب ٿيا. سندن سلسلي جا هيٺيان مشهور شاعر ٿي گذريا آهن. موهن فقير (وفات ١٨٠٥ع)[1] رستم لغاري (وفات ١٩٠٠ع) دريا خان ڪلهوڙو (وفات ١٩٢٠ع) ۽ سندس ننڍو ڀاءُ نشان علي فقير (وفات ١٨٨٤ع)[2] خوشيرام سودائي[3]. (جنهن سنہ ١٨٨٠ع ۾ شاھ نصير جي سلسلي جي شاعرن جو ڪلام ڪٺو ڪيو) ۽ موسيٰ فقير. مذڪوره مڙني شاعرن پنهنجي مرشد سائين شاھ نصير جي شان ۾ ڪافيون چيون. هتي موسيٰ فقير جي هڪ سنڌي سرائڪي ڳاڏڙ ڪافي پيش ڪجي ٿي جنهن ۾ هن پنهنجي مرشد سان عقيدت ۽ محبت جو اظهار ڪيو آهي:

ٿلهہ: عشق سندو ارباب. نقشبند وچ نوشهري دي
اسان داڪيل هون. تنهن ديري دي

شاھ نصير جنهين دا نالا. بره پڇنيدا بيحد بالا
وڏو تہ آهي جنگ جواب. شاھ علي شهزوري دي

مٺي دي مت اتانهين آهن. صورت سانگي سردي چاون
جنهن دا هي هر تاب. جان جگر وچ جيري دي

هن اڏي تي ڪيني اون. ڪڏ ڪڏ عاشق ڪنڏ ڪپاون
ڪسي تين ڪباب. هتئون مرد مٺيري دي

صدق موسيٰ لک وار اتاهون. محب مٺي مختيار اتاهون
جنهن ختم ڪيتا سڀ حجاب. توجہ نال نکيري دي

---

[1] موهن فقير جو مڪمل ڪلام بنده راقم جي ڪتب خاني ۾ موجود آهي.

[2] دريا خان ۽ نشان علي جو ڪلام فقير هدايت علي نجفي ڪٺ ڪيو هو. اهي ٻئي قلمي ڪتاب راقم سنہ ١٩٦٥ع ۾ مرحوم ڊاڪٽر ميمڻ عبدالمجيد سنڌي وٽ ڏٺا هئا.

[3] خوشيرام جو بياض ميان غوث محمد گوهر ڪوٽڙي ڪبير واري جي ڪتب خاني ۾ محفوظ آهي.

سنڌي ڪلام

بسم الله الرحمٰن الرحيم

بيت

ڪڏهن آهن آڳ. ڪڏهن وانگر واڄ،
ڪڏهن آب عميق ٿئي، لاهوني ڪنهن لاڪ،
ڪڏهن خالص خاڪ ٿئي. راوت انهيءَ راڪ،
محويت جي ماڳ، بنهه نصير نفي ٿيو

جان جان ڪرين نفي، تان تان ٿو اثبات ٿئي،
ناهه نصير نگاهه ۾، الف بنا ڪو اي،
جت وحدت سندي وي، تتي نفي نه اثبات ڪو.

نانهه منجهان ٿي آنهه، ڏس عبرت آنهه جي،
آنهه منجهان اظهار ٿئي، سندي نانڪ نانهه،
آنهه نصير نانهه، ٻئي محو ٿيا موج ۾.

ڪين ڪٿي وَڃ ڪين ڏي، تون ٻي ٿيءُ ڪي ڪين،
ويندڙ وڃڻ وڃائي رک قلب ۾ ڪي ڪين،
ڪين نصيرا ڪين، ڪين ڪٿي گهڙ ڪين ۾.

نه اڳ نه پوءِ، نه هيٺ نه مٿ،
نه ننهن نصير سان، نه پير نه هٿ،
هي جا وير سندي وٽ، سا قلزم ڪارونيار جي.

جيءَ جثي گهورڻ جا، ڪن ڪاهوڙي ڪيل،
نينهن جا نصير چئي، اهي ناميان وجهن نيل،
تن ساجهر اڄ سويل، سر گهوري صدقو ڪيان.

ويو هنئين ۾ هنڌ ڪري، سندو طلب تير،
بچڻ تن جو بخت تي، ٿيئڙن حال زهير،
نيٽين وهائڻ نير، نصيرا هر حال ۾.

نيٽين ننڊ ڦٽاءِ، جي اٿي آتش عشق جي،
ڇڏي حرص هوا سڀ، پير پرت ۾ پاءِ،
لنؤ لالڻ سان لاءِ، جي اٿي سڌ سڪڻ جي.

صورت سڄڻ جا ٿيا، هائيس هر جا،
پاٿهي اڃي پنهنجو، بره لاتائين برجا،
دوست ڇڏي درجا، آيو نصيرا عام ۾.

اڄا اڄايل عشق ڪي، جاتي آب اڪير،
محبوب منهن سان پياريو، شڪر ۽ شير،
پي پيالو پُر ٿيو، شوقئون شاهه نصير،
شهنشاهه شبير، رنگ حسن ۾ رنگيو.

شل موٽن مَٽي ماڳ، نہ تہ فراقن فاني ڪيو،
دلبر تنهنجي درد جا، هن دل منهنجيءَ تي داغ،
هاڻي ڪاهي اچ تون ڪاڳ، خبر لهي اچ خير جي.

رت جهڙي روج سان، چولي اٿم چِڪ،
نينهن ۾ نصيرُ چوي، نيڻ ٿيا اٿم نِڪ،
هاڻي هر سان هِڪ، ڳالهہ سدا اٿم سُور جي.

نصيرا ناحق ڪري، ويا دلڙي ڏتاري،
موٽائن نہ منٿ سان، ويچاري واري،
محبت تي ماري، ٿا خوش وسن پنهنجي خيال سال.

خوش وتن پنهنجي خيال سان، رهن بي پرواهہ،
اسانکي ڳاري وڌو، هت ڳاراٽي جي ڳالهہ،
نيڻ نصيرا هنڌ ڪندي، سندي عاشقن آهہ،
ڪشش سندي ڪاهہ، شل موٽائي آڻيندي ماڳ تي.

موٽي مٽي ماڳ، نہ تہ فِراقَن فاني ڪيو،
سڄڻ سِڪَ تنهنجي چولي ڪئي آَٿَم چاڪَ،
فنا ڪيس فراق، نہ تہ اڳ نہ هيس اهڙي.

موکلائي ماڳ وئين، جانب تون جاکون،
ڪائڻ ٿئي نہ خوشيءَ جو، طلب تنهنجي تاکون،
چوري وئين چپن سان، چِتَ اندر چاکون،
محبت جون ماکون، ٿيون نهوڙن نصير کي.

آتش عشق فِراق جي، جُھو ٿي ٻاري،
نينهن جو نصير چئي، تو ڳاراٽو ڳاري،
سڄڻ کي ساري، مري ويندس منٽرا.

رکين سڌ سڪڻ جي، ٿو سمهين ساري رات!
تو ۾ آهي ڪانہ ڪا، برهہ سندي بات،
مکر کرين ٿو ماٺهن سان، ڪانهَئي طلب تات،
اِڳتي متان عشق جي، وائي ڪرين وات،
لَنؤ سندي ڪا لات، نہ ٿي نصيرا دل ۾.

سور ٿيا اثر سامهان، ننداپي لاکون،
جيڏيون منهنجي من ۾، ڪيائون اصل اوطاقون،
هينئڙو هَل حسن جي، ڦوڙي ڪيو ڦاکون،
جيئن چوڪ ڏئي چاکون، تيئن دل سورن ساڙي وڌي.

دل سورن ساڙي وڍي، چاڪون جيئان ڏئي چوڪ،
نيڻ نصيرا نار ٿيا، محبت لائي موڪ،
هاڻي ڪپ ڪوڙي وهه نوڪ، آيو نصير اوچتو.

آيو نصير اوچتو، ڪري لال لبيس،
هڪ سڄڻ اڳيئي سهڻو، ويتر ڪيائين ويس،
هاڻي ٿيا هائيس، صورت سڄڻ يار جي.

پڇندي پوٽيدار، ڏينهن گهٽا ويا گذري،
مون سان جي محبوب، تو ڪيا قول قرار،
ڏيئي دلاسو دل کي، ويٺي ڳڻيان وار،
قادر ڪندو ڪينڪي، دل مُنهنجيءَ کان ڌار،
هاڻي نينهن نصيرا نار، وهن ٿا واديون ڪيو.

نصيرا هر حال ۾، نيڻ وهن واديون،
هڪ سورن ساڙي وڌو، ٻيو طلب ڪيون تعديون،
شوقئون ٿين شاديون، جي موٽين تون منهنجا پرين.

صورت تنهنجي سچ، ويم سيني ۾ لڪجي،
تنهن طلب تاراج ڪيو، محبت ٻاريو مچ،
هاڻي هيڏي اچ، ته ماٺهون ڏين مُبارڪون،

هيڪر ويھہ اچي، نوشهري ۾ نصير چوي،
سچ چوان ٿو سهڻا، چاڻج ڳالهہ سچي،
رنگ تنهنجي ۾ رانول، ويو روح رچي،
تنهنجي ڪڏهن ڪچي، ڪنهن سان ڪندس ڪينڪي.

ڪنهن سان ڪندس ڪينڪي، تنهنجي ڪچي ڪا،
ماري ميخ محبت جي، هنيئي جٺي ۾ جا،
سڄڻ تنهنجي سا، چڪائي ٿي چاڪڙا.

پُسيون خاطر پيٽ جي، اچن پنهوار پٽيون،
ورڙا ڏين ويڙهين ۾، جيئن ڪونيءَ ڪام پَٽيون،
سڪ نہ ستا سيجن تي، وٽين واه پَٽيون،
رات نصيرا روح ۾، منهنجون اکيون ڪين پَٽيون،
اهي پنهوار پَٽيون، پڏاند ڦٽ فراق جون.

سُرَ سَسئي

ڪـَـٽي ٻاروچو ٻيلَ، ويا جي وٽـڪَــار ڏيِ،
پئـ پٽيءَ تون تن جي، پهچي ڪرين پيلَ،
ڏولاڪا ڏونگر جا، سـهج صحـيح سيلَ،
ساجهر هلج سويل، متان پير وڃائين پِرجو.

اٿي هاڙهي هل، سـاجهـر سنبـري سـسـئي،
گهڙي ويهـ نـ گهرمِ، پرينءَ ريءَ هڪ پل،
چت رکي چَل، تـ پهچين پنهـونءَ ڄام کي.

ڏينديون ٻاهـ ٻنيور کي، جي پرتيون پنهل سانڻ،
پاهڻ منجهـ پٿون ڪنديون، پرزا پنهنجو پاڻ،
ٻاروچل جو ٻاڻ، ويو هنئين ۾ هنڌ ڪري.

رڙهي راهـن تي، هيءَ نِمـــاڻي نڌر،
ســائين! ســقـيـم کي، اچي ڏي آڌر،
مـران تي مـردارٽي، پنهل ملج ڪنهن پر،
هيـڏا هن مـسـڪينِ تي، ڪجن ڪين ڏمر،
مـوت مـنـا مشـتـاق ڏي، والي ڪري واهر،
مهـڙا ظلم زبر، سـهي ڪين سـقـيم تي.

ويندیس پنيءَ تن، ساعت نہ سري جن ري ،
سرتين سندي صلاح کا، کانہ کنديس کن،
جيءَ منهنجي سان جن، نصيرا ناحق کيو.

ساهيڙيون سرتيون، متيون ڏيو نہ مُئي کي،
ڪاهينديون سي ڪيچ ڏي،جي انهيءَ رنگ رتيون،
جي ڀنهل سان ڀَرتيون. سي ڏينديون باهہ ڀنڀور کي.

ويا جي وٽڪار، ڀاروچو ڀيلهہ ڪٽي،
ويندیس پنيءَ تن جي، چڙي ڪَرءِ ڪار،
ڀليو مون نہ سرتيون، صاحب لڳ ستار،
ٿئي ساهہ جٿي ڪان ڏار، جيتر ڏسان نہ انکي.

جيتر ڏسان نہ ان کي، ٿئي ساهہ جٿي ڪان ڏار،
آريائي نانءُ الله جي، مون ڏي موڙ مهار،
صاحب لڳ ستار، مڃ عرض مسکين جو.

مڃ عرض مسکين جو، مولا لڳ مُحب،
تن من تنهنجي تات آ، مونکي تار طلب،
هاڻي هوت ملچ منجهہ حب، نہ تہ مران ٿي مردار ٿي.

سسئي کي سورن جي، ڪانہ پئي ڪا ڪل،
جو ٻنڌي ٻاروچا ويا، محب مٽيارو مل،
صبح سنيارڻ سان، ڪامي ويڙيس ڪل،
هيس جيءَ جٿيءَ ۾ جل، جانب لئي نصير چئي.

سسئي کي سورن جي ڪل پيئي ڪانہ،
جاڳي نہ جار ڪري، سرت رکيائين سا نہ،
پوءِ راهي ٿي رند سان، محبت جي ميدانَ،
محب ملنديءِ مانَ، ڪاه، نہ موٽ نصير چئي.

سُر جوڳ

جوڳي چئي جوڳي نہ ٿئين، جوڳ نہ ڪمائين،
منجهہ آتش عشق جي، جان نہ جلائين،
ڇو سامي سڏائين، نصيرا نروار ٿي.

جي پائين جوڳي ٿيان، ٻار محبت جومڄُ،
هستيءَ جي حباب جو، پيچ ڪائو ڪَڄُ،
منجهہ رمز رنديءَ جي، اڇي رانول رڄُ،
ڇيريُون پائي شوق جون بيهي ناچو نچ،
سامي توکي سَڄُ، ڪنهن بہ ڇيو ڪڏهين.

جي پانئين جوڳي ٿيان، سڏون سيئي سَٽ،
اينمـــا تولو فـــثم وَجه‌الله، اک آديسي پٽ،
نينهن ۾ نصيـــر چئي، جان جٿـــو تون ڦٽ،
ڏنهن محبت منهن م َ مٽ، تہ وايون ٿين وَصال جون.

عـــشق جو درياه تانگهـــو وهي نـہ سـيـــر،
هل هنئين سان هوت ڏي، سک جو پيچ نہ سير،
سيـــر چٽي سڄڻ توکـــان، چٽي نـہ سيـــر،
اڃا خام نصيـــر، آهين اڳيـــان عـــشق جي.

ديدن جي درياھ جو، تانگهو لنگهہ نـہ سير،
اٽڃاڻ آهين نصيـــر، اڳيـــان عـــاشـــقن جي.

سُر سارنگ

اڄ پڻ اتر پار ڏي، ڪڪـــــــــر ڪارايو،
پري نيڻ نصير چوي، هُيس روئڻ جو رايو،
ســارنگ کي ســعـــيو، ســدا سنڌ وسڻ جو.

مـوٽي لڏيون ملڪ جون، سـارنگ سنيارون،
رعـــد جي رڙين کـــان، ٿين طرحين تنوارون،
پرور جي پارون، ســـاري سنڌ نهـــال ٿي.

أُتا مينهن ملير تي، كيون گاهن گلزاريون،
ڏسي مينگهہ ملهار مون، هنجون ٿي هاريون،
اکيون آتش عشق ۾، پيون وهن ويچاريون،
سانگين کي ساريون، جيءُ جٿو جُهريو پوي.

اڄ اسانجي ڏيهہ تي، ٿيا ککر کارونيار،
بادل برساتيون سٽيون، جيئن سيفن ساڻ شڪار،
موٽي مهر سان لڏي، سائين اسان جي سار،
وڄن وڏا وس کيـــــا، چوطرف چوڏار،
هک طرف هنگاما ٿيا، گاجين جا گجکار،
هاٽي چتا نصيرنار، مينهنِ موکان لائيون.

مُند آئي مينهن جي، ٿيا ککر کارونيار،
سارنگ يار سنيار، موٽي لڏي مينهن جي.

مند آئي مينهن جي، سارنگ کيا سامانَ،
ککر کارونيارٿيا، جهر جهنگ ٿيا گمسانَ،
أُتامينهن ملهار ٿيا، ٿربرٿيا بُستانَ،
رعد بہ ٿي رڙيون کيون، جوش وڏي جولانَ،
محبت جي ميدانَ، سارنگ سوليون ٿي کيون.

منجهہ درد دلدار جي، ٿيا ککر کارا کيس،
ڏسي روئڻ تن جو، ٿيو عالم کي هائيس،

رعد ٻہ ٽي رڙيون ڪيون، ڏنهن پرين جي پرديس،
رت وهائي روڄ ڪان، ڪيا وڄن لال لبيس،
مارنصيرا ميس، هووڻ جي هيڪار تون.

سُر مارئي

من ڪا مهر ڪرين، مون جهڙي مسڪين تي،
پَڪا پَراهان ڪــــٽي، اوراهان اڏين،
گولي مانَ گڏين، نيئي نذر نصير چئي.

اڃا اَٿم آس، تہ ملنديس ماروئڙن کي،
عمـــر! اباڻن جي، طلب وڃي نہ تاس،
پنهوارن کي پياس، منهنجي ڪانهي ماڳ ڏي.

يا ملان ماروئڙن کي، يا وسري وڃي وجود،
جهڙو قيام قعود ٿئي، تهڙو رڪوع سجود،
نصيرا نابود، ٿئي هي خيال خوديءَ جو.

سڪ ۾ سانگيئڙن جي، سڙي ويم سرير،
دل اندر اڏمان ڏيئي، نيٽين وهايا نير،
وسري مور نہ دل تان، بنا موت ملير،
زهر برابر سومرا، ٻانيان ڪنڊون ڪير،
جيءَ اندر اٿم جهير، ميان ماروئڙن جي.

سرُ بسنت

آئي رُت بسنت جي، کيون گلن گلزاريون،
سُڪيون سي سايون ٿيون، وڻن جون ٽاريون،
سهڻي ڪي ساريون، وهن نيڻ نصير چوي.

آئي رت بسنت جي، ٿـــا گلزاريُون ۾ گل،
پـــونئـــرا واس وٺن پيـــا، باغن ۾ بلبل،
هر طرف هنگام ٿـــيـــا، قـــمـــرن جا قلقل،
برسي بوند بهار جي، ڪيا طوطين طرحين تل،
سرمنڊل ۽ سارنگين، ڪيا هر طرف هُل هُل،
طبلن ۽ تنبورن جا، ڪيا منجهان شوق شغل،
مرڏنگ چنگ اپنگ ٿيا، شوق منجهان شامل،
ڪانہ پوي ٻي ڪل، نشي منجهہ نصير چئي.

آئي رت بسنت جي، گلن ڪئي خوشـــبـــوءِ،
بلبل ۽ پـــونئـــر ڦـــرن، خوشي اندر خوءِ،
ڏسي رانول روءِ، ويتر من مـــســـتـــان ڪيو.

آئي رت بسنت جي، گل ڦل ٿـيـا گلزار،
غنچا ڪلي گل ٿـيـا، چمن ۾ چوڌار،
نغمـاسـاز سـرود ڪيـا، بلبلن بسـيـار،
خوشبوءِ جي هٻڪار ٿي، پوئرن جا پُٽڪار،
راڳ رهاٽيون رقص ٿيا، منجهان باغ بهار،
محب آندو ماڳن تي، مالڪ تنهن مختيار،
دلبـر جو ديدار، نصـيـرا نروار ٿـيـو.

آئي رت بنست جي، ٿي سـانول سـرهائي،
نافـرمـان نيـاز ڪيـو، لالڻ لالائي،
رتنجوت رمـز سـان، دلڙي ريجهـائي،
قـرنو، نسـرين،نازبو، جاءِ ڪلي جائي،
چوقـبلو چوُ طرف، ٿي خوشي ڪـيـائي،
وري واڌائي، ملي هِنَ نصـيـر کي.

ڪافي

غَمــزن ســاڻ غُلامُ، ڪَيــو آ يَار اَســان ڪي،
يار اســـــــان ڪي، دوســت اســــــان ڪي،
ڪنهن ڪي دينُ مليــو، ڪنهن ڪي دُنيــا،
عشق اصل ڪان اِنعامُ، ڪيو آ يار اسانڪي،
غمزن ساڻ غلام.

سَنڌَ سَنڌَ ۾ آ، مـــيخ مـــحـــبت جي،
لنؤ لنؤ منجهہ لغامُ، ڪيو آ يار اســانڪي،
غمزن ساڻ غلام.

سڪ تہ نصـــيــر ڪي مـــحب ملڻ جي،
ڪـائڻ پيـئڻ حـرام، ڪيـو آ يار اسـانڪي،
غمزِن ساڻِ غلام.

ڪافي

مارن ريءَ ماندي، ويٺي مان واٽ نهاريان،
وڇڙون درد فراق جي، وٺ نہ آهيان واندي،
گوندرڙينهن گذاريان.
چرخو درد فراق جو، پرت سندي پانڌي،
تون هين تند تنواريان.
ڪوٽن ۾ ميان سومرا! تنهنجي اِرادي آندي،
رويوراهہ نهاريان.
تنهنجي نينهن نصير کي، برهہ ڪيو باندي،
هئہ هئہ هنجون هاريان.

ڪافي

ڪري صورت وارو ويس، پاڻ کي پاڻ ڇپايو ٿي،
ڪاٿي نوڪر ڪاٿي چاڪر، ڪاٿي سڏائين رئيس،
هَرجا حُڪم هلايو ٿي.
ڪهڙي طرح آئين هن جڳ ۾، ڪيئن ڇڏيئہ پنهنجو ديس،
رنگپور ۾ رنگ لايو ٿي.
ڪاٿي آمنا صدقنا ٻولين، ڪٿي سڏائين آديس،
جٽيو تلڪ لڳايو ٿي.
لڪين عبرتان آهن تنهنجون، اِهو نصير هائيس،
آدم نام ڌرايو ٿي.

ڪافي

لاڳاپا ويا لهي لهي، شاهه حسن جي شوق ۾،

بهشت دلاسو، دوزخ ڏڙڪو،
ڪوڙو قبر جو خالي کڙڪو،
ڏَپَ ڏاءَ ويا سڀ ڊهي ڊهي.

دنيا دين ايمان، ڪفر جا،
قبر قيامت هل حَشر جا،
وهم ويا سڀ وهي وهي.

عزرائيل ڪان اڳ هئاسي،
موتو قبلل مَري جياسي،
سير ڪيو سي سهي سَهي.

شاهه نصير ميدان ان ۾،
صوفي واري صاف صحن ۾،
خان ايندا ڪي ڪهي ڪهي.

ڪافي

دلبـــــر جي ديدار، وڌو من مـــــاري،
چشم ڪـٽي چوڌار، ڏنئون هڪواري.

وجهن عشق عشاقن گهٽا، سر منصور جي سهرا سهٽا،
سوريءَ تي سنگسار،سڳن ڪيائون ساري.

اچن اڙٻنگ مست موالي، سورهيہ سيف رکن هٿ خالي،
جنگين جا جهونجهار، وِڙهن پنهنجي واري.

دام جنگيون جت عاشق جوڙن، مرد ميدان ۾ منهن نہ موڙن،
سـڀ ڪـــتن ســـردار، راوت رت هاري.

هردم شوق شهادت شاديون، مِلن عشق مبارڪباديون،
هر هڪ سان اقرار، پرين پنهنجا پاري.

[illegible] غازي گوءِ ڪٽج پري گامان،
نـڪـري ٿي نروار، ســري اختـيــاري.

ڪافي

دوست دلاسو ڏج، يار ملج، نہ تہ هيءَ ماندي مري ٿي،
پنهل پاڙيچيءَ جا، سڏڙا سڻج، ڳالهہ ڳڻج،
رليءَ هيءَ روهہ رڙي ٿي.
هوت اچج هيڪارتون، پنبڙن پير ڌرج، ڪٽي ڪڻج،
توبِن ڪانہ سري ٿي.
سڄڻ منهنجا سپرين، گولي نيئي گڏج، ڪين ڇڏج،
سِرُهي صدق ڪري ٿي.
سٽي سوال نصير جو، مَنجهئون واٽ ورج، نال هيءُ نج،
ٻہ ٽي پير يري ٿي.

ڪافي

ڏولڻ تان قربان، جٿو منهنجو جيئڙو،

چاتيءَ ۾ جڏهن پاتم جهاتي، ”لا“ سندي ات لاتم ڪاتي،

هوش ٿـيم حـيـران، پاتم جڏهن لِيـئـڙو،

هٿئون جام مليم جڏهن ساقي، وسري وجود ويو تڏهن خاڪي،

مئي پي ٿيس مستان، نشي ۾ ڪيئڙو،

پاڻ ڪان جڏهن پاسي ٿياسي، خوف رجا ڪان لنگهي اڳ پياسي،

ناهي منجهه ڏيان، پاجهئون ڪو پيئڙو.

ڳالهيون عشق جون ڪيان مان ڪهڙيون، وحدت ڪثرت پئي ويئڙيون

ناهه نصير گمان، ڇا مان ڇا ٿيئڙو.

ڪافي

پيتم جنهن جام وحدت جو،
وجود ترڪ تنهن ٿيڙو،

دستئون جنهن جام ڏنوساقي، ٿيم تنهن سير آفاقي،
وجي بالله ٿيس باقي، وڃون هن واٽ مون ويئڙو.

نشو ٿيو نينهن جو غالب، يجي يورا ڪيائين قالب،
رهيو مطلوب نا طالب، نظر ۾ نام ڪو پيئڙو.

جنهن سمجهو هي سِرُ سارو، ماري اناالحق سندو نعرو،
وڃايو واه تن وارو، صدق تن تان جٿو جيئڙو.

اُڙهي جنهن "لا" سندي ڪاتي، تنهن ٿيو عشق اثباتي،
رهيو "نا" ذڪرڪو ذاتي، نصيرانام نَفِي ٿيئڙو.

ڪافي

وهہ واهہ سڄڻ تنهنجون اکيون،
اکيون رب رکيون.

ديدان دلبر تنهنجون دُرس دُناليون،
خون ڪرڻ لاءِ پرين تو پاليون،
شهباز زُري جان بکيون،
دنالين ڪان دور وڃهن ٿيون،
منجهئون ڏاڍي ڇوهہ ڇتن ٿيون،
سي تہ ٻئي اسان سان ڀکيون.

ڏاڍو جادو منڊ چلائن،
جڏهن مون ڏي وري واجهائن،
سوين خون ڪرڻ سي سکيون.

نيڻ نصير قرين قهري،
ست ڏين جيئن باشابحري،
وڻن اندر جون وکيون.

ڪافي

ڏس عاشقن جو انصاف، ڏين سر گهوري گهوري،
عاشق سڀ ڪو ناٿو سڏائي، لڇا هڻن ٿا لافَ،
اجان پنڌ اوري اوري.
ڀاھ برھ ۾ ڀرن ٿا عاشق، ٻاھر نہ نڪري ٻافَ،
ڇپائون نہ ڇپ ڇوري ڇوري.
شاھ نصير عاشق اهي سڏجن، سينا جن جا صافَ،
ڏين ڪنڌ ڪوري ڪوري.

ڪافي

جيـڏيون جانب ريءَ ڪيئن جيان جيـان،
ساري سڄڻ مران تہ سون ٿيان.
هڪـڙو سـر سـڄڻ اڳيـان ڇاهي؟
ڏهـ هجن تہ بہ ڏيان ڏيان.
زهر پيـــالو درد فـــراق جو،
دَم دَم توريءَ پيـان پيـان.
جي اچين هـڪ وار اڱڻ مـــون،
آءٌ تــوراڻتي ٿــيان ٿــيان.
نِينهن نصــيرا جهــڄڻ ۽ جهــوري،
ڇڏ هاڻي تون هيـان هيـان.

ڪافي

مـــتي پـول سـيـــاجهـــڙي لات،
ڏي ڪانگ خبر ڪا خير جي.
ڏينهن ســـارو تـــو ڏک ۾ گـــذري،
رئـنـدي ســـاري رات.
منهنجي ملڻ جو پهـــ ڪيـــائون،
وائـــي اهـــا هـــين وات.
بـــس اڪـــين ڪـــي ڪـــين اچي تـــي،
برهـ لائي بـرســـات.
مـــتـــان نـصـيـــر ڪرين دل مـــاندي،
پـريـن ايندا پـريـــات.

ڪافي

هيءَ تہ نماڻي ڪير،
مونکي پرت پرايم پير.
واڻ انهيءَ جي واقف ناهيان،
مونکي سڪ گهمايم سير.
ڪِلندي ڪِلندي دل ڪسي وئين،
عشق ڪيو تہ انڌير.
شاهہ نصير سان رُس مَ راڻا،
زَنگ ڪدي ڇڏ وير.

ڪافي

ڇڏ ڳالهہ شيعن ۽ سُنين جي،
رک حُب حسين، حسن جي.

احمد ڪي جيڪي عبد ٿا چاٽن،
خوءِ ڏسو تن خامن جي.

عرش پٽي پيرن جي آهي،
مير سندي ماٺهن جي.

ٻانهي گولي ساڻ ادب رهہ،
پرتئون پنج تنن جي.

”هو“ ڪي هو حق ٿا چاٽن،
اها ڳالهہ سچي صوفين جي.

عشق نصير جنين احمد جو،
طلب رک تون تن جي.

ڪافي

(پنهنجي والد عبدالحي جي صفت ۽ ساراهہ ۾ چيل)

شـــاهہ نقـــشبندي تون سرِ الاهي،
تنهنجي آهي قـــائم سـيـد بادشـــاهي،
تون صـــاحب ولايت ۽ شــمس ولايت،
تنهنجو تاج تجمل فقربہ نهايت.
تنهنجو شش جهت ۾ وڄي طبل شـــاهي،
توتي مـــصطفيٰ ۽ علي شـــيـــر راضي،
هٽي نينهن نعرو ڪنئي گوءِ غازي.
فــقـــر ۾ تي ظاهر تنهنجي ڪج ڪلاهي،
تون آهين اســان ســـان هر وقت حـــاضـر،
فقر پنهنجي تي آهين پاڻ ناظر.
تنهنجو حــڪم هر جا مـٿي مـرغ مـــاهي،
تنهنجي خاڪِ قـــدم آ تاج ســـر جو،
تفاوت تنهين ۾ ناهي ڪو ترَجو.
ســـپـــاهين جو آهين نصـــيـرا ســـپـــاهي،

ڪافي

هيئن نہ اڳ مون ڄاتو، يار ڪندو وڇڻ جون وايون،
جڏهن لاڪون يار ڍولڻ سان، عشق آٽي مون لاتو،
تڏهن ويو دونهون درد دکايون.
راتيان ڏينهان جيءَ اندر ۾، اٿم هي اوتاتو،
ويا نہ ٻانيڻ سان ٻولايون.
پاسي پيچ پنهل هو مون سان، پرت منجهارون پاتو،
ڏير ڪري ويا ڏاڍايون.
نيٺ نيائيندو يار نصيرا، نينهن سندو هي ناتو،
ورنديون وصال جون وايون.

ڪافي

ڪيھا ڪيھا ناز ڪرين ٿو،
ھيٽيءَ سان ھاٽي.
عين ڪٽي ٿو آھوءَ جيئان،
موھيو تنھنجي ماٽي.
دلبر تنھنجي در تي،
ورھيہ ٿيا اٺم وڪاٽي.
دل ھيئين ۾ ھڪڙو،
سڄڻُ سيياٽي.
جادوگر جادو ڪري،
روح ورتو آ راٽي.
ناھي ننڊ نصير کي،
تنھنجي سور ساماٽي.

ڪافي

مليو محبوب متوالو، جنهن ڪاڻ ڏيهہ ڏورياسي،

اکين سُرمون چپن لالي، آهي ڪين خون ڪان خالي،
سدا اک عشق جي آلي، پرت ڪان ڪين سا پاسي.

عـجم اجمـيـر ايراني، يمن، يونان طهـراني،
مليو سو دل اندر جاني، ناحق پيا ملڪ ماڻياسي.

نصيرا نينهن جو نعرو، سمجهہ تون سِرهي سارو،
مٿئون آيو تنهنجو وارو، ڪر سير سبحاني سي.

ڪافي

تنهنجي سيف ابرو ڪيئي ڪامل ڪُٺا، صنعان ڪُجا، سليمان ڪُجا،

نہ ڪا لذت حسن جي لکڻ ۾ اچي، نڪا چاش برهہ جي چکڻ ۾ اچي،
رڳو سبق سورن جو سکڻ ۾ اچي، زبان ڪُجا، او بيان ڪُجا.

ڪھڙي رمز آدم رضوان ڇڏيو، ڪھڙي شوق عيسيٰ آسمان ڇڏيو،
ڪھڙي غرض يوسف غلطان ڪيو، ڪنعان ڪُجا، زندان ڪُجا.

ڪيئن موسيٰ ويو ڪوه طور مٿي، جاڳيو جوش طبع طور مٿي،
ڪيس ڪربل جو ٿيو ضرور مٿي، شہ مردان ڪُجا، مروان ڪُجا.

ٻڌ ٻوڙا لنڪا ڪيئن لٽي، ڪنيو راوڻ ڪي پنهنجي خواهش ڪٽي،
اتي ديوَن جي ڪا ڏم مٽي، حيوان ڪُجا، انسان ڪُجا.

تنهنجي باغ حسن ۾ بهار سدا، نيبہ نينهن نصير نروارسدا،
وڻيو حسن بازار جو واپار سدا، دُڪان ڪُجا، سامان ڪُجا.

ڪافي

تـــنـــهـــنـــجي زلـــف ڏنـــگـــن جا زور زخم،
نيزا بڙڇيون تفنگ طمنچا، خوبي خلعت خم خم.

سهڻل توتان سئو سئو صدقي، سُوسن سُنبل سرو صنم،
نافرمان نيلوفر نادان، تنهنجي عرق ۾ غرق ٿيو ڪُل قُلزم.

تنهنجي تاب حسن بيتاب ڪيو، آفتاب شتاب ۾ آندو شرم،
نورظهور چڪچورڪيو، هڪ گهورسان چمي قمر قدم.

منهن مـحـراب مـصـلا، ابرو، قـبلو بيت الحرم،
عشق ادا ڪيون نينهن نمازان، فرض دوگانہ رندي رسم.

وه شفتين سندي آشقت، ڪوڙين ڪونين جا پانيان ڪرم،
گل گلزاري عـجب بهـاري، عـشق گـلابي باغ ارم.

ڪيو نينهن نصير ڪي نانگو، سڻ صدا اي ساقيءَ بزم،
حُب اوهان جي هردم آهي، سيني اندر سا گرم گرم.

ڪافي

ڏينهن تيا تم گهٽان،

خَان ٻارو چي لئي.

دلڙي دلبر يار لٽي ويو،
ڦري هٽي ويم ڪٽان ڪٽان.

مون جهڙيون هت لکين هزارين،
آءٌ ويچاري شل وٽان وٽان.

بار بره جو بيحد بائي،
ساڻ خوشيءَ سر ڪٽان ڪٽان.

سڪ نصير سڄڻ جي هردم،
هئه هئه ڪيون هت هٽان هٽان.

ڪافي

جنهن سان جيءَ جي جڙ، منهنجو ڀلي آيو ڀينر

ڪيچئون ڪوهيارو وريو،
ڪري وِلهيءَ تي وڙ،
رڙيس چام پنهل لَئي،
ڏونگر منجهه ڏڙه ڏڙه،
باسيم بار پنهل لَئي،
پيراٽيون ءِ پڙ،
نيبهه يار نصير ڪيو،
لڳي آهيان جنهن جي لَڙه.

ڪافي

مـــوُتوا قـــبل جي ســـمـــجهي مـــام،
عاشقن سر آڙاهہ اڙايا.

وره جنکي ورتو ويڙهي، نينهن لڳو تن نامين نيڙي،
ڇوهہ حسن جي نيا ڇيڙي، نفي ڪيو تن نرتئون نام،
انا الحق جا ٻول ٻولايا.

بانڪا ڪيڏن بره جي بازي، گوءِ ڪٽن کي گهنور غازي،
هر رضـا ۾ رهن سي راضي، وره وڪوڙيا وِير وريام،
خوشي سان تن ڪنڌ ڪپايا.

باهہ بره ۾ جسم جلائن، عبديت کان پاڻ ڇڏائن،
احديت جو طبل وڄائن، ڪيي لاهوتي "لا" جي لام،
گهير عشق جي عاشق آيا.

نسنگ نصير نينهن نڀائن، قلزم ڪارونڀار ۾ ڪاهن،
لاڳاپا سڀ لوڪ جا لاهن، آدوتِين مليو عشق انعام،
جيئري مري ميدان ملهايا.

ڪافي

هن عشق جي آتش کي ڏاڍو تيک تاب آهي،
نالوڳنهي جو نينهن جو، تنهن کي ڇڏي جلائي.

ڇانو عشق جو ڇتي ٿو، شريعت کان مُنهن مٽي ٿو،
سر جي دعويٰ سٽي ٿو، ايندو ضرور ڦاهي.

گورا ۽ تُرڪ غازي، توڙي هُجن نمازي،
ڪرائي ٿو عشق آزي، سپه سالار ڇاهي.

اهڙوئي عشق آهي، قاضي ملان ڀلائي،
در در ڳلي نچائي، بيٺو حجاب لاهي.

نصيرا ٿيءُ نانگو، پائي ڳِلا جو ڳهانگو،
لانگهو اٿي اڙانگو، سر ڏي ته سوي آهي.

ڪافي

ڳالھہ ڪيان مان ڪيھي، سڄڻ سورن جي

درد فراق منھنجي جون خبران،
ٻـڌ ٻـاروچل تـون ويـھـي.

نرت نظر ڪرپاڻ ئي پيـارا،
آءُ جيـــھي آھيـــان تيــھي.

قرب سيڄاڻي پنھنجو پِرتئون،
آءُ پڪي منھنجي پيـــھي.

عشق جو اوکو پنڌ نصيرا،
نـينھن نباھن نيـــھي.

ڪافي

حـــيــران ڪَيـــئي، حـــيـــران ڪيـــئي،
هن حيرت ۾ حيران ڪيئي.

ساڻ تلوار عطار مارايئي، زڪريا سر ڪرت چيرايئي،
ڪهڙا ڪم برهان کي ڪَرايئي، نينهن سندو نيشان ڪيئي.

رانجهن تخت هزار ڇڏايئي، مُلڪ منجهـان مـورُ لوڏايئي،
جهنگ سيال جو چاڪ چوايئي، هير مٿس حيران ڪيئي.

شاھ منصور کي سوليءَ چڙهايئي، شمس الحق جي کل ڪلايئي،
بُلا شاھ کي قتل ڪرايئي، عشق مٿس عريان ڪرايئي.

شاھ عنايت فقر ۾ فاني، ڪُسي ٽيڙو ڪامل قرباني،
هُيَڙو شـاھ حـلاج جو ثاني، بره مـٿس باران ڪيـئي.

ڪر اعتـبـارنصير اِهوئي، سهـٽوآهي رنگ سيوئي،
لاهِ خيال دوئيءَ جا ڏوئي، فـرمـودو فرمـان ڪيـئي.

ڪافي

اَول نَفي ڪَر نام، پوءِ اِثبات ڪَر اَلله ڪي،

اَصلؤن هُيس رايو اِهو، ڪيائين بناءُ ڪايو اِهو،
ڪايي ۾ خود آيو اهو، جي تون سڃاڻين ساهہ ڪي.

تي جسم ڪان بيزار تون، ڪَر ڏڙ سِڀيءَ ڪان ڏار تون،
ساڳيو آهين سَردار تون، ڏس هر طرف هَمراه ڪي.

وحدت منجهان ڪثرت ڏسو، شَہ حسن جي حيرت ڏسو،
واه عشق جي عبرت ڏسو، هن دل سندي درياهہ ڪي.

پنهنجو نصيرا ترڪ ڪر، هستي هِئڻ سڀ غرَق ڪَر،
تنهن ۾ نہ تِرَ جو فرق ڪَر، ڏِس فثم وجه الله ڪي.

ڪافي

ويئي دانش دَردمندن ڪان،
مَئي جو پيتائون مٽ.
وحدت جي درياه ۾،
ڪفرايمان پئي چٽ.
هَڻ نَعرو آناالحق جو،
گوءِ غازي تي ڪَٽ.
اندر ٻاهر اسم جسم سان،
گڏ گذارڻ گهٽ.
نينهن نصير اسانجو اعليٰ،
قلب تان لاهي ڪَٽ.

ڪافي

سڪندڙي ٿيڙم سال، نانءُ ڏٺي جي ڪرڪا ملڻ جي،

يارموهن ريءَ وي ميان! مرڻ موچارو آلو الو،
جيـــــــئڻ آهـي جنجال.

هي سر صدقي وجي ميان! يار پنهنجي تان آلو الو،
ڳـــهـــوريان مـــڏيون مـــال.

ناد نَفيلان وي ميان! آهن اندر ۾ آلو الو،
دردن لائـي ڏمــــــــال.

شاهه نصير ڪي وي ميان! عشق ملڻ جو آلو الو،
وهنـدي ڪَرڪو وصــــــال.

ڪافي

مـــــحـــــبت چاڪ چَوايـو،
منهنجي سر جو آ سائين.
چشم ڪـــٽڻ ســـان چور ڪري دل،
ويتــر ونجهلي وڃايو.
مَن اســـانجو مـــست ڪيـــائين،
گهور ڀهرينءَ سان گهايو.
هِن جوڳيـــــئـــــڙي مَن منهنجي ڪي،
مُرليءَ ســـاڻ مَجايو.
ســـانگي اســـانجي يار اســـان وَٽ،
ٻيلي ٿي تہ ٻـولايو.
تخت هزاري جو مـــالڪ ســـائين،
نينهن نصـــير نوايو.

ڪاني

محصول ٽيئڙو معاف، سون مياٽيءَ تان سارو،

سولو راھ ني وي ميان! ٻچن کي شال جيوين،
ڪوڙن کي ڪوه ڪاف.

ڇام ڇلي آيوني وي ميان!، گھر گندرين شال جيوين،
مونکي آ قسم مصاف*.

ڇام سڄاڻي ني وي ميان! نوري نماڻي شال جيوين،
تَھـــدل ڪيـــو طواف.

شاھ نصير ني وي ميان! سڀ ڪنهن سان شال جيوين،
صلح رکي ٿي صـــاف.

---

* مصحف

ڪافي

اڪڙين جي آئي آنڪي، جنهن پهرين نظر نہ گهٽڪي،
جهٽ پٽ چشمـــــان چاڪ ڪرن دل،
چيـــٽڪ لائي چٽـــڪي.
ڪاريهـــــر جيـــــان آچن أمـــــالڪ،
ڪَري قهـر مان ڪٽڪي.
دل لـٽي ويو دلبـــــر ســـــائين،
ڳالهـــ ڪري ڪا ڳٽـــڪي.
جان جسـم تـاراج ڪيـــــــائين،
ڏس لبن تـي لٽـــــــڪي.
ڪڏهن رهنديس ڪين ســـهيليـــون،
هاٽي هرگـــــز هٽـــــڪي.
جيـــــڏيون جبل ڪندو چا تنهنڪي،
جيڪا سورن جي سٽڪي.
دل نصـــــيـــر ملڻ لئي مـــــاندي،
جنهن سان چشمن چٽڪي.

ڪافي

مست اکيون متوالڙيون، قتل ڪري دل ڪن ٿيون ڪَبابُ

ترس نہ تن کي ڪنهن جو ڪوئي،
اصل انهن جو ڪم اهوئي،
ماري ڏين پوءِ عشق عتاب.
بکيون وتن ٿيون بازن وانگي،
طمع تي اچن طلب سان تانگهي،
شوخيءَ ۾ئي شوخ شتاب.
عاشقن کي نت وتن وڪوڙيون،
نينهن جي نيزن ساڻ نهوڙيون،
ڏاڍو پڙهايائون برهہ جو باب.
ناز منجهان جڏهن نيڻ کڻي ٿو،
دل کي دلبر واه وٺي ٿو،
سجدو ڪرڻ آ تنهن کي ثواب.
ڪيفي نيڻ نصير خماري،
وتن شوق منجهہ شڪاري،
ترت رکن آٽي ڏاڍو تاب.

ڪافي

تن مارن ڪاڻ عمر! روز نهاريان راهون،
من کو خاطي خبر آئي عمر اوڏاهون.

دردمنديءَ جي دل ۾ آئم اميدون آيان،
آءُ ڪڏهن ويڙهيچن ڏي وڃان.
سڻ تون سومرا دردمنديءَ جون دانهون،
ويڙهيچن کان ويئي هيءَ ويچاري وسري.
پوئواري ڪير ڪندو هن نذر جي نسري،
هئي هاڻ ويون ويتر سڀ واهون.
اتم اميدون مارو شل مون سان ملندا،
ويندا سورلهي هو خوش ٿي ڪِلندا.
دکيءَ دل جون سٽي الله مانَ آهون،
قادر قرب ڪندو مارو مون وٽ ايندا.
نيٺ نصيرا هي نمائي نيندا،
هٿ ڇوري ڇني ڇپرين ڇڏيندا ڇاهون.

ڪافي

تن مــارن لئي عــمـــر لحظي لچان،
ملڪ مليــرون من پهــچي ڪو پانڌي،
گــوندر غم ڇڏي هيــڪر ٿيان هيــڪاندي،
هڪ هڪ خبـــر پنهـــوارن جي پڇان.

سڪ ســاهيــڙين جي ســوزمنجهــ سڙان،
ڳجهــ انــدر ۾ راتيـــان ڏيهـــان رڙان،
حاڪم تنهنجي هيبت ڪان ظاهر ڪين ڪُڇان.

پلنگ پٿرڙيون ڪهــ پيون وٽن پيون واريون،
راتيـــان ڏينهن رئان ســانگين ڪي ســاريون،
تنهنجي مـــحلن ڪـــان لڳي باهــ ٻُچان.

دم دم دل ۾ پور پنهــــــوارن جا پون،
اڏمـــان ڏئي اڪـــيون رت ٿـــيون روز رئن،
نينهن نصـــــيــرا لايون برهــ ٻَچان.

ڪافي

صورت تنهنجي سوائي آ ، عين تنهنجن اڇائي آ،
رمزن تنهنجن روح کي ريهيو، محبت تنهنجيءَ من کي موهيو،
گهور تنهنجيءَ آهي دل کي گهويو، الفت تنهنجي اٽائي آ.

ياد پوين تون هردم جاني، تو مڻ پايان ڪونہ ٻيو ثاني،
رهندو باقي نام نشاني، هي سڀ جڳ هوائي آ.

محبت تنهنجي من ۾ سمايم، باھ برھ جي جيءَ ۾ ٻاريم،
نينهن نقارو سرتي چايم، اصلئون برسر آئي آ.

بحر بره جو ڏاڍو ڀاري، جنهن جي پيدا ناه ڪناري،
تار تون ڪاڍي تاري، تو ۾ ڪاڻ نہ ڪائي آ.

شوق اوهانجو آهي جاني، يار پسايو پاڪ پيشاني،
دلڙي نصير جي ڪيو ديواني، قسمت قيد ڪرائي آ.

ڪافي

شبروزمونکي شوق آ تنهنجي ظهور جو،
تجلي پسان هڪ تار ۾، جاتي تماشو آ طور جو.

ڪر شمع تنهنجا ڪهن ٿا، هوت هينئڙي ۾ هزار،
هميشه حيرت ۾ پئي، ويو حوصلو هر حور جو.

ساراهه صِفت تنهنجي ڪجي، سيدا صحيح تنهنجي،
ماڻهو پڙهن جِن وَ ملڪ، مصحف تنهنجي مَذڪُور جو.

زلف تنهنجي ناز جا، دم هوش بي هشيار جا،
مَس ملن مشهور ڪيو، سر سوريءَ تي منظور جو.

ناگه نظر جنهن تي پيو، سو هوش پئي طرف ويو،
وري حشر ۾ حوصلو، مس انهيءَ مذڪور جو.

طٰه تنهنجي تعريف جا، اهي آهن جوڙيا تو جبار،
توريت ۽ انجيل هو، ذِڪر هو زبور جو.

ناز نرگس جا پسي، نيازسان آيو نصير،
سو گل وري پيو ڪيئن پسي، جو گهايل اوهانجي گهور جو.

ڪافي

دِيدن دلڙي دَڀائي آ، چشـــمن تنهنجن چائي آ،
عين تنهنجن عشق ڪمـايو، پنبڻين تنهنجن پاند اڙايو،
زلـفـن ڏاڍو زور هلايـو، نِيـنـهـن اوهاجي نـوائي آ.

درد تنهنجي ۾ ڪيئي ديوانا، سر ڏئي ٿيا مست مستانا،
سي ڄاڻن برهہ جا بانا، ٻئي ڪنهن ڪل نہ ڪائي آ.

ابرو تنهنجا قوس ڪمانا، مارن تير ڪيچي تفيانا،
جيءَ ۾ آهن جن جا نشانا، برهہ تنهنجي جي پلائي آ.

نوڪر اوهانجو نصيرنماڻو، در تنهنجي تي آهي وڪاڻو،
محب نہ ڪر تون مونسان ماڻو، پلن سـي پلائي آ.

مرثيو

(١)

لا فتيٰ جبرئيل چيو جنهنجي شجاعت شان ۾
اِنما آيت ٿي نازل جنهنجي حق فرقان ۾
سو حُسين ابن علي آيو هلي ميدان ۾
جنگ جي ميدان ۾ ۽ سر ڏيڻ سامان ۾

ظلمتِ کرب و بلا ز حسنِ شاه شد روشن چو ماه
شد ز غم اهل حرم را روز مثلِ شب سياه

•

(٢)

اِن مِن جنات نهرين تن تي پاڻي بند ٿيو
صاحبِ لولاک جي ڏهتن تي کوفين کوس کيو
اهلبيتن جي ٿيو اڄ کان ساه هئو برلب رسيو
ري محمد مصطفيٰ صلعم وارث هو تن جو کونہ پيو

آه دلهاي يتيمان شد ز بي آبي کباب
غير آبِ ديده خود ديگر نمي ديدند آب

(٣)

جڏهن روانو جنگ جي ميدان ڏي ٿيو پنهنجي سر
موکلائي سڀ عيال اطفال کان ويو پنهنجي سر
تڏهن نکو ساٿي نہ سنگتي هيکلو هو پنهنجي سر
۽ ورائي ذوالجناح کي رڻ ڏي شه کيو پنهنجي سر

اوچتو آواز ان کي طرف خيمي جي رسيو
يا حسين ابن علي! اصغر کي اڄ بيتاب کيو

(۴)

ڇا عمر پٽ سعد جي کي هوئي وسعت ڇا مجال
جو اچي مولا علي جي آل تي ڪاري قتال
پر هي اڇلائڻ هو سر جو منجهه بلا جذب و جلال

. . . .

هاءِ جو مظهر هو حق جو، سو وڃي حق کي رسيو
۽ جو قالب خاص تنهنجو سجده گاهِ عام ٿيو

(۵)

واءِ جڏهن خيمي طرف آيو هو صاحب اِنس و جان
جان ڏسي اصغر تہ پيو آهہ اڄ ۾ بي تاب و توان
تڏهن چيائين اصغر ابا ڪيو اڄ توکي نيم جان
هاڻي هل مون سان تہ پاڻي حوض ڪوثر پياريان
تڏهن ڪڻي هنج ۾ علي اصغر هليو حضرت امام
۽ عمر پٽ سعد سان ٿيو بالمشافہ هم ڪلام

(٦)

چيائين عمر ڇا ظلم هي ڇا وير، ڇا بيداد آهہ
هاشمين جو خانہ ويران ۽ اوهين آباد آهہ
ڏس نظر ڪر خيمي طرف ڇا نالہ و فرياد آهہ
اڄ اوهان ڪوفين ڪتن کان مصطفيٰ ﷺ ناشاد آهہ
واءِ ڪلمون جنهن تي ڇٽي تنهنجو عيال اطفال هي
اڄ ڪان هي دشتِ بلا ۾ نالہ و زاريون ڪري

(٧)

هي ٻڌي ڪوفي جو لشڪر تير اڇلڻ ٿيو سيو
ناگهاني تير هڪ اچي حلقِ اصغر تي لڳو
اوچتو اولادِ احمد ﷺ تي اچي ڪو ڪوس پيو
غير زين العابدين جيڪو هو سو رڻ ۾ ڪُٺو
وير هرگز ڪون هو پر عشق جو امداد هو
موت هو محبت سندو يا ٻره جو بيداد هو

(٨)

جڏهن ڏٺو حضرت حسين ابنِ علي اصغر جو موت
۽ اڳي تنهن کان ڏٺو هئائين علي اڪبر جو موت
ياد آيس ان گهڙيءَ مولا علي حيدر جو موت
درد آئي ڏنڌ لايس جڻ ٿيو پيغمبرﷺ جو موت

گفت از عشق تو باالله عالمي توبہ نمود
عشقِ ما افزون زياده شد ازان سابق ڪہ بود

(٩)

هِڻ چئي خيمي جي پاسي ڏنهن هليو حضرت امام
۽ اچي ٿيو ٻيبين سان باالمشافہ هم ڪلام
چيائين تہ اي اصغر وٺو جنهن پيتو اڄ ڪوثر جو جام
منجهہ تنبن پيو حشر چڻ ٿيو دؤر دنيا جو تمام

واءِ اصغر واسطي ٿي صاحبن فرياد ڪيا
عرش ڪرسي ٿي ڪنبيا، مَلڪن پِٽيا ٿي مُنهن متا

(١٠)

بعد تنهنجي ٿيو روانو جنگ جي ميدان ۾
ٿي ڪيائين حيدر جان حملا جوش ۽ جولان ۾
ماري ڪيئي سو ملحدن جا گڏا گهمسان ۾
سر ميجي صابر هوا اندر رضا سبحان ۾

تڏهن وري ڪوفي ڪتا چؤ ڦير ٿيا تنهن پير کي
متفق ٿي آيا سڀ ملعون مارڻ مير کي

(١١)

نيٺ سر شہ جو ڪپي ڪيائون قالب کان جدا
نيزي تي چاڙهيائون سر شاهِ شهيدان ڪربلا
بعد تنهنجي ڪيائون غارت در خيامي مرتضيٰ
آه ان دم اهلبيتن ٿي فغان فرياد ڪيا

ڪاٿي آهين مير مرسلﷺ ۽ علي شيرِ خدا
ڏس تہ تنهنجي آل تي ڪوفين ڪتن قتلِ عام ڪيا

(١٢)

نالہ از آلِ محمد صہ برسرِ افلاک شد
هرک بشنید این صدا گریہ کنان غمناک شد
چون سرِ شاهِ شهیدان بر سرِ فتراک شد
این خبر وحشت چون نزدِ صاحبِ لولاک شد
گفت بعد از من چنان کردند با اولادِ من
طاقتِ نالہ ندارم چون کنم فریاد من

(١٣)

بعد تنهنجي منجهہ بهشت آيو محمدﷺ مير ڏي
چيائين اي مرسل منا اڄ آل کي دل ڏير ڏي
ڏس تہ تنهنجي پياري ڏهتي حضرتِ شبير ڏي
۽ جي ان جي جان ۾ هن زخم تيغ و تير ڏي
سر ڪٽي نيزي تي نيائون شام ڪوفي جي ڪٽن
تنهن سوا پرڏيهہ ۾ مڙه بي ڪفن ۽ بي دفن

(١٤)

جان ٻڌو هي واقعو حضرت محمد مصطفيٰ صہ
درد ڪان غمناڪ ٿيل اندوه غم ڪيا مبتلا
اوچتو پهتي خبر هي غم سندي خير النسا
تان ڪُٺو رڻ ۾ حسين ابن علي شيرِ خدا
ان گهڙي روئندي آئي، آئي محمدصہ مير ڏي
اي ابا زين العبا کي ڪا وڃي دل ڏير ڏي

(١٥)

اي ابا منهنجي حسين ابنِ علي چا ڏوهہ ڪيو
جنهن جي شامت ۾ سڌي اولاد سان ڪوفين ڪُٺو
تنهنجي امت ڪان ابا اڄ مون تي هي ايذاءُ ٿيو
طفل پاڻيءَ کي تَسائي، تير تارونءَ ۾ هنيو
سر ابا شاهن شهيدن جا مٿي نيزن سوار
اهل ۽ اطفال تن جا بند قيدين جي قطار

(١٦)

اي ابا زين العبا کي طوق ۽ زنجير ڏس
اي ابا اصغر علي جي حلق ۾ تون تير ڏس
هاءِ! سڀ اولاد پنهنجو روئندو نيڻين نير ڏس
سعد جو پٽ بيحيا باغي ٿيل بي پير ڏس

اي ابا در کربلا ببين قتل گاهي عام شد
قيد اولادِ علي از کربلا تا شام شد

(١٧)

واسطي حضرت محمدصہ جي رُنا سڀ انبيا
۽ مَلڪ جيڪي مُقرب هئا تنين فرياد ڪيا
۽ ولي الله خاطر ٿي رنا سڀ اوليا
ٿي پٽيا حورن متا بهرِ دلِ خير النسا

گريہ و افغان همانجا مثلِ محشر عام شد
ڪعبہ اسود پوش گرديده شفق خون نام شد

(١٨)

ڪيائون زين العابدين ڪوفي جي لشڪر پياده پا
خورم و خندان اٿي ڪوفي جي پاسي ڏي هليا
جڏهن اچي زياد پٽ ملعون وٽ حاضر ٿيا
آڻي سڀ شاهن جا سر مردود وٽ حاضر رکيا

نيٽ جو ڇهبڪ جو هو ملعون جي هٿ ۾ اتي
سو هڻين پنهنجي هٿي ٿيو شاه جي سر جي مٿي

(١٩)

سمهره بن جندب جو هو اصحاب مرسل صہ مير جو
۽ هو اعلي قدر تنهن اصحاب پاڻو پير جو
هو انهي مجلس ۾ جت آندائون سر شبير جو
جان سڃاتائين تہ ان دم هوش ويوتنهن وِير جو

گفت قطع الله يدڪ اي ابن مرجانہ لعين
دور ڪن چوب از سرِ شاهِ شهيدانِ حسين

(۲۰)

در بغل صد بار این سر مصطفیٰ صہ را دیده ام
برکتف هم بارها خیرالوریٰ را دیده ام
چند گه برشیت هم شیرِ خدا را دیده ام
بر سرِ این جان فدا خیرالنسا را دیده ام
این بگفت زد گریبان چاک. شد زاري کنان
در همہ مجلس شده آوازِ فریاد و فغان

(۲۱)

اب نصیرا کیا کرون دل خام سا افگار هي
غنچۂِ خاطر مین لگتا غم الم کا خار هي
نشہ شوقِ محبت مین سر میرا سرشار هي
روز شب اکهیون سي بهتا سوز مین یہ نار هي
عاشقِ شه نیستم لافِ محبت مي زنم
ورنہ از عاشق صدا ني آمد تا من منم

(۲۲)

کیئن کریان اِکتي بیان هي کربلا جو واقعو
سید المظلوم شاهِ مجتبیٰ جو واقعو
صابر و شاکر رهیل راضي رضا جو واقعو
سرورِ شهدا حسینِ مبتلا جو واقعو
من "نصیرا" ام ز کمتر بندگانم اي شها
روز شب مدح و ثنا خوانِ تو یا شیرِ خدا
مارا بهرِ خدا جامِ شهادت کن نصیب
یا مقامِ من شود در کربلا نزدت قریب

مرثيو

(۱)

جهڙي دم جبرئيل آندي مصطفيٰ صہ ڏي هي خبر
روئندو ۽ سر پٽيندو خون جگر کان چشم تر
ڪربلا جي ڪيائين اچي سيڪا حقيقت سر بسر
يا محمد ﷺ ماريو اڄ تنهنجو حسينؑ نامورَ
يا محمد صہ تنهنجي اڄ اولاد تي ايذاءَ ٿيا
معويہ پٽ نا خلف تن سان هي مهڙا قهر ڪيا

(۲)

تنهنجو سڀ اولاد ڪيائيون قتل يڪجا يا رسول صہ
بعد ان جي ٻي نہ ٿيا هرگز اهي ملحد ملول
زين عابد پياده پا ڪيو سر سفر شام قبول
سيد الشهدا جو سر نيزي تي آهي رت رتول
يا نبي صہ ناموس تنهنجو قيد ڪيو ڪوفين ڪتن
تنهن سواءِ پرديس ۾ مڙه ٻي دفن ۽ بي ڪفن

(۳)

يا رسول الله صہ مرڻ قاسم جو چوان، شادي چوان
رت روئڻ حرمن چوان يا خانہ بربادي چوان
تخت جو جلوو چوان يا رڻ وهڻ وادي چوان
يا شہِ مظلوم گهر نوشه جي دامادي چوان
يا چوان اڪبر جو مرڻو يا چوان اصغر جو موت
يا چوان عباس غازي شير نر صفدر جو موت

(۴)

هئن ٻڌي حضرت ويو هر حال ان دم هئن ز هوش
هاءِ هئہ هئہ پيو ڪري خونِ جگر ڪان پر خروش
جنت الفردوس ٿيو حضرت جي جوشئون پُر ز جوش
عرش ڪرسي لرز لرزان، قدسيا بي تاب و هوش
خواجئہِ هردوسرا ڪئي تعزيي داري بجا
جنت الفردوس ۾ ان لئہ وسي واري بجا

(۵)

تعزيہ داري انهيءَ تي تي ويو محشر بپا
جنت الفردوس ٿي ويو جڻ اتي قيامت جي جا
ساڙيا حورن هار تي، مَلڪن پٽيا تي منهن مٿا
مصطفيٰ صہ جو غم ڏسي، غمگين ٿيا سڀ انبيا
انبيا سڀ ماتمي تي اوٿ محمد صہ مير جي
تعزيہ داريءَ ۾ ويٺا حضرتِ شبير جي

(٦)

بعد ماتم جي چيو سيني نبين هي سر بسر
اي اجها عالم جا حضرت مصطفيٰ خير البشر صہ
گرچہ اج مظلوم تنهنجو قتل ٿيو پيارو پسر
نانا آخر هن مصيبت ۽ بلا تي صبر ڪر
حضرتِ ختم النبي ٿي رت رنو ات زار زار
ٻين ٻيي روئندي ٿي صبر ۽ شڪر جو ڪاريو شعار

(٧)

هئي اجان هي گفتگو تان حيدر ڪرار آه
آيو منجهہ مجلس اتي جي روئندو زاروزار آه
هاءِ! اڄ هرهڪ ولي صدمي ڪان دل افگار آه
تاج لاهي سر ڪان چيائين قهر يا قهار آه
هاءِ اڄ معصوم منهنجا قتل ڪيا ڪوفين سيي
يا نبي صہ قيدي ڪري ناموس نيائون شام ڏي

(٨)

هئن چئي حضرت علي چيو هاءِ هئہ هئہ اي ابا
هئہ ابا، هئہ هئہ ابا، اڄ توتي ٿيا جور و جفا
هاءِ منهنجي آل تي اڄ ڏاڍا ڪوفين ڪوس ڪيا
جئن تي حضرت دانهن ڪئي تئن سڀ رنا تي اوليا.
شاه حسن المجتبيٰ تي رت رنو با چشمِ تر
رت جگر ڪان جوش پانيائون، ٿيا ات نوحہ گر

(٩)

ڪيئن ڪريان اڳتي بيان هي ڪربلا جو واقعو
ناه طاقت جو چوان هي ڪربلا جو واقعو
آه سڀ ڪنهن تي عيان هي ڪربلا جو واقعو
ياد ڪيو هردم رئان هي ڪربلا جو واقعو
ناه طاقت جو ڪريان هي ڳالهہ سڀ ساري تمام
جيڪي ٿيو مولا عليءَ جي آل تي ڏنهن اهلِ شام

(١٠)

هائي جيڪي آهيو سڀ مومن محبِ مرتضيٰ
تعزئي داري ڪريو ماهِ محرم ۾ بجا
هي اهو ماتم ڪيو جو مصطفيٰ خير الوريٰ صہ
۽ اتي ماتم ۾ ٿيا هن متفق سڀ انبيا
تعزيۂ داري اها جا ملڪ ۾ ملڪوت ۾
سر وسي ٿي خاڪ، واري عالمِ لاهوت ۾

(١١)

شد سياه پوشاڪ ڪعبہ را ز بهرِ غم حسين
داغ درد ماه را ز بهرِ غم حسين
شد شفق خون از براي سرورِ عالم حسين
پيرهن چاڪ! ست صبح از غمِ بني هاشم حسين
طاقتم از ماتمِ شاهِ شهيدان طاق شد
چون مضمونش "نصيرا" درج در اوراق شد

مرثيو

(١)

کربلا ڏي ڪاهيو اڄ ڪوفي جي لشکر يا علي
سعد جو پٽ اهل گمراهي جو سرور يا علي
تنهنجو سڀ اولاد ڪيائون قتل يڪسر يا علي
سيد الشهداء جو ڪيو باغين جدا سر يا علي

(٢)

يا علي پهري پليتن تن تي پاڻي بند ڪيو
تان ڪ هي اهلِ حرم ۾ العطش آواز پيو
اهلبيتن ڪي تي اڄ ڪان ساه بر لب هو رسيو
بعد تنهن جي ڪيائون ٿي خسته ۽ خنجر يا علي

(٣)

يا علي! اڪبر جو منهن جهڙو محمد ص مير جو
يا علي! اصغر پيارو هو پسر شبير جو
هو ڪو لائق زين عابد طوق ۽ زنجير جو
جنهن جي سر تاج امامت سڀ جو سرور يا علي

(٤)

يا علي! عباس غازي خضرِ آلِ مصطفيٰ
جڏهن ڏنائين اهلبيتن کي ته اڄ بيتاب ڪيا
۽ ڪٽا ساٿي ۽ سڀ وارو وڃائي پنهنجو ويا
تڏهن ڪٽي ويو مَشڪ هو درياه جي پر يا علي

(۵)

جڏهن ڏنو ڪوفين تڏهن ويڙهي وڌائون وير ڪي
متفق ٿي آئيا سڀ ملعون مارڻ مير ڪي
پرزه پرزه ڪيائون تِت هئہ مومن جي پير ڪي
هاءِ ٿيو عباس جو تن کان جدا سر يا علي

(٦)

يا علي! قاسم وني جي سيج سينگاري چوان
يا علي! اهلِ حرم جي سر وسن واري چوان
سعد جو پٽ بيحيا ملعون مرداري چوان
جنهن ڪئي قاسم وني جي ماءُ مضطر يا علي

(٧)

يا علي! ڪوفين ڪئي تنهنجي اولاد کي قيدي ڪري
اهل عصمت جي بہ حرمت ڪانہ ڪا هرگز ڏري
زين عابد پا پياده پنڌ ڏيهن جا پري
شام توڙي تي نِيئون سيني کي در در يا علي

(٨)

يا علي! اهلِ حرم ۾ روج ۽ زاري هئي
يا علي! تن جي سرن تي قيام جڻ ڪاري هئي
يا علي! سرور جي سر جي نيزي سر سواري هئي
سرخ پنهنجي خون ۾ هئڙو سراسر يا علي

(۹)

ڏس تہ هو ملعون هو توٽي کي ويري ساڻ تو
صلح ۾ صفين جي ٿي ڪيائين تو سان گفتگو
هو نهايت بي ادب، پر اهڙو هرگز ڪين هو
معويہ واليءَ ڪيو جهڙو وير ويتر يا علي

(۱۰)

يا علي! زينب جو هڻ هڻ ڇا چوان هي حال هو
يا علي! بيبي مسافر جو جيئڻ جنجال هو
يا علي! خير البشر جو جيڪو مِلڪ و مال هو
سڀ ڪسي ڪوفي لٽي ويا لعل گوهر يا علي

(۱۱)

يا علي! تون پنهنجي اج اولاد تي ايذاء ڏس
يا علي! نيزن ترارن جا تڪا هي تاء ڏس
يا علي! سرور جي سرگرزن جا هڻ هڻ گهاء ڏس
ڪوفي جي ڪانون ڪٺو تنهنجو ڪبوتر يا علي

(۱۲)

ناه طاقت جو چوان هي ڪربلا جو واقعو
سيد المظلوم شاهِ مجتبيٰ جو واقعو
صابر و شاڪر، رهيل راضي رضا جو واقعو
ظلم جيڪي ٿيو سو آه سيني تي ظاهر يا علي

(١۴)

يا علي! صدقي امامِ شبر ۽ شبير جي
۽ صحابي مصطفيٰ مرسل محمد صہ مير جي
۽ علي عباس غازي قتل ٿيل تقدير جي
ڪر منهنجا مطلب سمورا حل يڪسر يا علي

(١۵)

يا علي تنهنجو "نصيرالدين" مداحي آ مدام
سيد الشهداء جي ڪمتر آ غلامن جو غلام
لڙهہ لڳو دامن اوهان پنجتن جي پيو آهہ سام
ڪر شفاعت تَنهنجي سائين روزِ محشر يا علي

سهڻا ڪر سينگار جڏاهين، نال خوشي گهنڊ کولن تي ٻهہ ٻولن
پنڌ پپيها پوي نہ تڏان، چيهي توڙي چپ چولن تي ٻهہ ٻولن
شيرين شعر اساڏا پڙهہ وت نال لبان دي تولن تي ٻهہ ٻولن
صدقي ناز "نصيرن" ڪرن ڦورا ڪجهہ نہ ڦولن تي ٻهہ ٻولن

سلام

مُحبن کي سدائين شاه جو ماتم ڪرڻ گهرجي
خصوصا جڏ اچي محرم تڏهن سينو پٽڻ گهرجي
جڏهن اچ اهلبيتن جي پوي ٿي ياد اي يارو
تڏهن ڪئن محرم ۾ تڏو پاٿي پٽڻ گهرجي
اسان امت جي بخشش لئہ سٺائون سختيون سر تي
اسان کي سر پٽڻ، سينو ڪٽڻ ۽ رت روئڻ گهرجي
جڏهن سختيون شهادت جون پون ٿيون يادگيري ۾
تڏهن خصمن خبيثن تي سدا لعنت ڪرڻ گهرجي
جنين ڪيو شاه جي اڳيان فدا سر با دل و ايمان
تنين حُرن حضورن تي سدا رحمت گهرڻ گهرجي
اسين نالو محبن جو رکي ٿا پاڻ شرمايون
ڇڏي سڀ عيش دنيا جا زيارت لئہ هلڻ گهرجي
جڏهين سبطِ نبي ڇيو قبر منهنجي جي جنهن زيارت ڪئي
شفاعت تنهن تي واجب آهي، مونکي ڪرڻ گهرجي
تڏهن ڇو ٿا گذاريون هت اسين دنيا جي عشرت ۾
ڇڏي لذت دنيا دولت سندي هيڪر هلڻ گهرجي
جڏهن قاصد اچي ڪئي ڳالهہ مسلم جي شهادت جي
تڏهن لشڪر ڇيو سائين هتان هينئر ورڻ گهرجي
سيئي ڪوفي ٿيا لايوفي مسلم کي کهايائون
اسان سان پيي ڪندا اهڙي مديني ڏي هلڻ گهرجي
ڇيو سبطِ نبي لشڪر کي اي منهنجا سيئي ساٿي
اسان کي هي شهادت جي سچي سختي سهڻ گهرجي
جيڪو موٽي انهيءَ کي منع هرگز ڪانڪا آهي
جنهين کي حُب دنيا جي هجي، تنهن کي وڃڻ گهرجي

گھٽا موتيا ڇڏي شه کي هو بي ايمان بي غيرت
رهيا معدود جي، جن تي سدا رحمت چوڻ گهرجي
اچي خيما جڏهن برپا ڪيائون دشتِ بلا ۾ پوءِ
يزيدن امر ڪيو پاڻي هنن کان سڀ پلڻ گهرجي
جي ساقي حوض ڪوثر جا تنين تي بند ٿيو پاڻي
عجب جهڙي آهي هي ڳالهه اي يارو روئڻ گهرجي
آهي ڪوثر اسان لئه منتظر چيو شاه لشڪر کي
مگر هيڪر شهادت جو هتي پيالو پيئڻ گهرجي
تڏهن خوشنود ٿي حملا ڪيائون جنگ ۾ جيڪي
هزارين ڪوس ڪيائون تن مٿي شابس ڪرڻ گهرجي
ناهي طاقت شجاعت جو بيان شاکر ڪري تن جو
سين جو هو اهو مطلب ته آخر سر ڏيڻ گهرجي
ڏئي سر سرخرو ٿيا حيدرِ ڪرار جي اڳيان
اسان کي تن جي نالي تان سدا صدقو ٿيڻ گهرجي
اهي هوا حُر حيدر جا، اهي پيارا پيغمبر جا
ضروري آ تنين شينهن مٿي شابس ڪرڻ گهرجي
شهيدن جا جڏهن ميت پيا ها خاڪ ۽ رت ۾
اسان کي ڪيئن ڪتولن تي ۽ پينگهن تي سمهڻ گهرجي
نصيرا ناه طاقت جو لکان شه جي شهادت کي
روئڻ گهرجي، پٽڻ گهرجي، ڳرڻ گهرجي، مرڻ گهرجي

سلام

تيو رب پاڪ پاڻ ثناگر حسين جو
جبرئيل خاص خادم ۽ چاڪر حسين جو

ارض و سماء ڪرسي عرشِ برين مٿي
تيو غلغلهٔ شهادت شاڪر حسين جو

سڀ اوليا خاڪ سندي پاڪ پير جي
سڀ اِنبيا ڪان صبر تيو برتر حسين جو

هو ابتلاء عشق جو ورنه يزيد ڇاه
جو قتل ڪاري سيدِ سرور حسين جو

جنهن هر هر تي ڪئي سواري ڪلهي تي رسول ﷺ جي
سو سر سنان تي سوار تيو انور حسين جو

ڪيو آيتِ طهارت جنهن گهر اندر نزول
تاراج ڪيائون سو گهر سرور حسين جو

بي آب تيغ پاڻي ته ڪيو بند لعنتين
هو آبدار اصل ڪان گوهر حسين جو

جڏه ڀائيتا ۽ ڀائيجا تيا قتل تنهن ڪان بعد
عباس تيو شهيد برادر حسين جو

اِبن زياد عمر جون بي حرمتون ڏسو
تاراج ڪيائون خيمهٔ خواهر حسين جو

اولاد معويہ جي ڪي ٿيون فرحتون تمام
غمگين ٿيو نبي صہ جَدِ اطهر حسين جو

وٺي مومن جي گهر مان تڏهن ڪون خوشي لڏي
ٿيو واقعو جڏهن هي سراسر حسين جو

منجهہ ڪربلا ٿيو قتل پيارو پٽس وڏو
هئہ تشنہ لب شهيد ٿيو اصغر حسين جو

بيمار ناتوان پدر ڪشتہ وا اسير
سجاد پياده پا پٽ اطهر حسين جو

بيمار پياده پا ٿي هليو تا بہ شهر شام
ڪيائون قافلو تباه سراسر حسين جو

آتش فتاده در دلِ زهرا و بوتراب
جڏهن واقعو پڏائون سراسر حسين جو

شيطان لعنتون تو ڪري تن مٿي مدام
جن زوبرو وڍايو سندو سر حسين جو

غلمان حور ديو ملائڪ ۽ انس و جان
ڪن لعنتون تن اتي جو منڪر حسين جو

صدقو حَسن جو سوال منهنجو ڪر خدا قبول
ٿيان آءٌ غلام خادمِ لشڪر حسين جو

مشڪل ناه مراد "نصيرا" جي ٿئي تمام
ٿيان خاڪبوس قلب سندي در حسين جو

سرائکي کلام

بيت

هِير ڪنون تدبير ڳئي، تڪ تير ماريا جنهن ڪون ماهي،
هوش حياتي عقل شرم، وت ڪيتس آلهہ واهي،
يار نصير ڪڏان نہ ڇٽي، جنهن ڪون پيڙي عشق دي ڦاهي.

هير ڪنون تدبير ڳئي، جنهن ڪون رانجهن چيٽڪ لائي،
مردي توڙي سوا سهٽي دي مول مٽيس نہ وائي،
ٻاجهون نينهن نصير سيائي ٻي وت ڪوڙ ڪمائي.

هير ڪنون تدبير ڳئي، جڏان بار برهہ دا آيس،
هوش ڪنون بيهوش ٿئي ڪائي رانجهن چيٽڪ لايس،
طاقت طاق ٿئي هڻ اهندي نينهن نصير نيايس.

هير ڪنون تدبير ڳئي، عشق رانجهو دي ماري،
ويکڻ سيتي يار سڄڻ دي هوش ڳيس هڪ واري،
بره بلا دي نصير نماڻي ڪون پئي ڳچي وچ ڳاري.

هير ڪنون تدبير ڳئي، لڳڙس عشق اڙانگا،
ويندي يار رانجهو دي طرف، سٽ سيوئي سانگا،
جيها تار نصيرا اس ڪون، تيها تنهن ڪون تانگها.

هير كنون تدبير ڳئي، تكبير وهايس رانجهو،
دل چيريس عشق دي تيرتي وچ تقدير لكايس رانجهو،
ڀن سير وجي ڀي نصيرا تي پڑهه كير پلايس رانجهو.

هير كنون تدبير ڳئي، كائي لڳڑيس ميخ محبت دي،
آئي دل وچ اڑيس كائي، ساجن دي محبت دي،
نيهن نصير نبير گهتي، هڻ نديان تردي وتدي.

رانجهن سائين نال اسا ڏي، كردا بي پرواهي،
ميڏي تيڏي نال پيارا، روز ازل كنون آهي،
لڳڑي ويسان نال نصيرا، چوڑ ٻاباٹي شاهي.

رانجهن تخت هزار دا آيا، چال چوڳيان دي كركي،
ميڏي كيتي سهٹا سائين، پرت دا پوش پهركي،
يار نصير تڏاهين ملسني، جڏان ڏيكين جيئري مركي.

رانجهن تخت هزار دا سائين، آيا وچ سيالين ويكو،
چاكان والا بيك بناكي، چلدا چالين ويكو،
هير دي نال نصير كريندا، ڳوڑهيان ڳالهيان ويكو.

رنگپور دي وچ سير كريندا، صاحب تخت هزارا،
وچ سيالين آيا سهٹا، چوڑكي سب پسارا،
چاكان والي چالي چلدا، گهن كي ندي كنارا،
نينهن نصير نهوڑيس، هڻ روندا زارو زارا.

جهوک سڄڻ ڏهون سڳيان سرتيان مول نہ رهسان ويسان،
اپڻي روز ازل دي سرتيان، کيتي قول پليسان،
مند سانوڻ دي يار نصيرا، مئن ساجن نال جليسان.

رانجهن سائين تيڏي کيتي مئن فراقڻ هوسان،
کتلي توڙي آب هنجهون دي نال سڄڻ منهن ڌوسان،
جتلي توڙي يار سڄڻ نہ ملسين، پيٽي نصيرا روسان.

چاک ساڏي دل چاک کيتي، حق پاک چاڙي غمناک ٿيان،
گهت گهور چشم دي چور کيتس، مخمور خودي کنون دور ڳيان،
بن يار نصير قرار نہ آوي، تار هکي وچ زار سيان.

کيڙي ٻيڙي دي ويڙهي نہ هووان، شالا رانجهو آوي مئکون،
گهن وڃي انهان جهيڙيان وچون، اتي کول ٻلهاوي مئکون،
سک دا اهو يار نصير، سبق پڙهاوي مئکون.

رانجهن تخت هزار دا سائين، کڙا بين بجاوي،
بار بره دا سر تي اپڻي تي نال خوشي چُم چاوي،
جوڳيان والي چال کراهڻ، کنان وچ کنڊل پاوي،
راڳ کريندا ناچ نچيندا، چشمان چيتک لاوي،
جهنگ سارا قربان اُهن تون جو بار بره بچاوي،
ويک نصير کم عشق دي، جو کيهي کيڏ کڏاوي.

عشق حسن جڏان هل ڪيتا، تڏن پل ڳيان تدبيران،
سانگا سَٽ عشاقان سردا، گهت نفي تڪبيران،
أٿ هير نصير هڪ آهي، اِٿ ٿيان هيران.

گهٽڪن گهنڊ تنوارن ڪنديان، ميڏي دل اوڏاهين ترسي،
هڏي وڍ ڪلي ڪريسان، رڳان ڪران مڻ رسي،
وال ماهي دي پوٽي هوون، جتي منجهان ڏيون گسي،
اي سر صدق ڪران نصير انهين تون جو جهوڪ رانجهن دي ڏسي.

ماڙي وچ محبوب، رڪ رُوپ، ڪڙا خوش ڪلدا،
ترس نہ تنهن ڪون تِل دا.
تلڪ دي چلڪ سيتي وا ہ موهن ملڪ مريندا دل دا،
ترس نہ تنهن ڪون تل دا.
اينجيها شمس نہ قمر وڪيو سي، واه شبيه شڪل دا،
ترس نہ تنهن ڪون تل دا.
دروُن دام دليان ڪون گهتدا، زلف سياه سلسلدا،
ترس نہ تنهن ڪون تل دا.
مشتاقان نون مُرڪ مريندا، ويڪو قهر ڪجل دا،
ترس نہ تنهن ڪون تل دا.
احمر خال دو ابرو وچ ڪردا ڪم قتل دا،
ترس نہ تنهن ڪون تل دا.
طالب نهين طوبيٰ دي تنهن ڪون پوچا ڪر پل پل دا،
ترس نہ تنهن ڪون تل دا.

هندو خال مسلم مسيتي، مول نصير نہ هل دا،
ترس نہ تنهن كون تل دا.

●●●

ماڙي وچ محبوب ڏٺم جيوين گلشن در گلزاري،
بدل بهاري، حسن هزاري.
ٻانهين ٻڌ نيتي دل وه واه! جهالردي جنساري،
بدل بهاري، حسن هزاري.
سرها ويس مٿي تي سونهين، واه گج لائي گلزاري،
بدل بهاري، حسن هزاري.
نين نصير سڄڻ دي كيوين، جيوين گل اناري،
بدل بهاري، حسن هزاري.

●●●

ماڙي وچ محبوب ويكيم، واه جوڀن جواني
جنهن دل مست كيتي مستاني
هكجهلك تنهين دي جلوي اتون، جند جان كران قرباني،
جنهن دل مست كيتي مستاني.
منهن مصحف سڄڻ دا ويكيم ساڳي ماه كنعاني،
جنهن دل مست كيتي مستاني.
چلدا چال نصير نهايت رک كر شغل شهاني،
جنهن دل مست كيتي مستاني.

دريءَ وِٽون درشن ويکيم، واه مـــوهن متوالي،
بڻنسر والي.
سرما سياهہ ساهہ کيتا سوگها، واه لبان دي لالي،
بڻنسر والي.
جهولڻ جوڙ سيتي وه جهومک، قهر کري کنمالي،
بڻنسر والي.
لٽ نيتي جند جان موهن، کر اٽکل استعمالي،
بڻنسر والي.
نَـوَلک ناز نصـيـرا کردي، هر هک نين نرالي،
بڻنسر والي.

تلک دي چلک تجلي جهلک وکـالي جمـالي،
مـشک ختن دا حـال رکـايا، منهن تي اهين مـتوالي،
قـهر حسن دي شهـر وچ کيتـا ناظر نين نرالي،
خال دي خيال نصير کيتي، دل داغ جيوين گل لالي.

•••

گُليان زُلفان يار دي رخ تي، جيوين کاريهر کالي،
وچ زهـر دي آلي.
مـشتـاقـان دي مـارڻ کيتي، رخ تي دلبـر پالي،
سـهـٽي تي مـتوالي.
کِيا مئن نوک نينان دي آکان، نيزي بڙڇيان يالي،
تـرکـان والي.

انهان كاليان بلايان دي وچ، كيوين نصير جالي،
من ماهي مڙ پالي.

پهہ كول ميڏي كجهہ پول، موهن! گهنڊ كول، نہ تہ مٺن مردي،
قسم حيدر دي.
حسن تيڏي دي كيا وصف آكان، نهين بات بشر دي،
قسم حيدر دي.
جان بلـــب هـــي جانـــي، رنـــگ ڳدا رخ زردي،
قسم حيدر دي.
آتش عـــشق ڳڏي جند ســـاري، نهين آتش دي،
قسم حيدر دي.
مٺن گداگر كون نٺن ڏتڙي، شاهي شوق شهر دي،
قسم حيدر دي.
حيـدر ڄاڻي مـٺن تان تيـڏي در دي تـٺي آن بَردي،
قسم حيدر دي.
آهان دانهـان كاهان دي وچ، رات ڏينهـان كردي،
قسم حيدر دي.
لوكان كون عزرائيل مريندا، مٺن ماري نصير نظر دي،
قسم حيدر دي.

تير نينان تكبير كرن، وهوا سيف ايراني،
قسم قرآني.
زلف زوراور زور سيهه، وهوا پاڪ پيشاني،
قسم قرآني.
لال لبان دي وصف کيا آکان، هن ياقوت رُماني،
قسم قرآني.
گوش موهن گل گلابي، بيني الف آکان ني،
قسم قرآني.
بازو ساعد سيمين سهڻا واه پنجه مرجاني،
قسم قرآني.
جاني تنهن نوراني تون، جند جان ڪران قرباني،
قسم قرآني.
خال خطيب وانگر ڪڙ ڪردا، رخ دي ثنا خواني،
قسم قرآني.

•••

نال رقيب الاوي هولي، ڪري ريس جائي جسماني،
قسم قرآني.
قلزم عشق دي موج ماري، ذادي طلب ڪيتي طغياني،
قسم قرآني.
پيري دي وچ عشق لڳوسي، جيها جوش جواني،
قسم قرآني.
ڪڏان ملسين شاه نصيرا، ڪيتو فراقان فاني،
قسم قرآني.

بن بئنسر بن بولي، موهن جاني نور آفشاني،
قسم قرآني.
لتڪ تنهين دي لوڏ، دل مست ڪيتي مستاني،
قسم قرآني.
ميلي ڪپڙي سونهن موهن ڪون ٻڌ ڪيتس دل ٻانهي،
قسم قرآني.
جي سينگار ڪري ميا ڪسائين، گهني حوران ڪون حيراني،
قسم قرآني.
ڪِتا مَهتاب دا شان اٿاهين، شمس نہ جنهن دا ثاني،
قسم قرآني.

مستين روز ازل دا ڪيتا، جان جسم قرباني،
قسم رباني.
ڪشف ڪيتوني ڦيرانهان تي سڀ رموز نهاني،
قسم رباني.
وَهُوَ مَعَڪُم اينما ڪُنتم، هي فرمودا فرقاني،
قسم رباني.
رڪين خيال وحدت والا، ڏوجهي نہ ذڪر زباني،
قسم رباني.
فڪر فقيران ڪوئي نهين، ٻاجهون فڪر فاني،
قسم رباني.

شاہ نصیر ہر صورت دي وچ سیر ہویا سلطاني،
قسم رباني.

●●●

کیڏون کیتوئي بیپرواهي دا، اي خیال خریدي،
قسم علي دي.
کڏین سیال نہ لهندئین سهڻا، میڏي دل جلي دي،
قسم علي دي.
کاتي نینهن نصیر وهائي، کیتا شوق شهیدي،
قسم علي دي.

●●●

عشق حسن تاراج کیتي، عاشق دي مال جان ونهین،
کفر کنون آزاد رهن، چوڙیوني دین ایمان ڏونهین،
لال لبان دي وصف کیا آکان سرخ وتن مستان ڏونهین،
لب ڏند گڏ نصیر سجڻ موتي تي مرجان ونهین.

●●●

نین موهن دي خاص خماري، کردي کیهي کام ڏونهین،
خونریزي دا خیال پیوني، ڦردي مست مدام ڏونهین،
زلفان نانگ وسیهر یا وت هن دلین دي دام ڏونهین،
نینهن نصیرا اِهین موهن دي، نفي کیتي ننگ نام ڏونهین.

ناز يـري هن نين مـوهن دي، هر رنگ وچ رنگين ڏونهين،
سهس ستين ڏي مارن طمع، شوقين وچون شاهين ڏونهين،
صف مژگـان دي جوڙ كـڙن، اهي انگريزي آئين ڏونهين،
ديدان دور دوناليـان مـارن، سٹ ڏي كر سنگين ڏونهين،
عـاشق دي جند جان كرن، غمـزي وچ غمگين ڏونهين،
زلف معنبر تون تئي قربان، چين اتي ماچين ڏونهين،
چهرا صورت نور دو چشمان طـه تي ياسين ڏونهين،
ڏيک اهين كون هٹ منهن تي يوين شوم كنون شيرين ڏونهين،
نَو لک ناز نصيرا كردي هر هک چين جبين ڏونهين.

●●●

وچ جهـاد اكبـر دي غازي، جڏان مـرچي آٹ اڑاون،
هٹ كر "لا" دي كاتي سورهيـ، كست وچون كڑكاون،
ٹينـدي پاک شـهـيـد نصـيـرا، جيندي جان جلاون.

●●●

سڑ كر مُوتوا قـبـل مـريندي آندي مـرد خُدا دي،
هَر رضـا وچ راضي رهندي، صـاحب صلح صفـا دي،
هن نصـيـر همـيـشـ اهي غازي كرب بلا دي.

●●●

هجر فـراق تسـاڈي سُهٹـا! مـارگـهتيـا هي مينون،
كيا مئن آک سٹاوان سائين! هي سب معلوم تينون،

درد فـراق دي دانهن نصـيرا آک سـٽـاوان کينون.

بَـڙِيـان نين سَقيلي اَبرو، مئن تيغ بره دي ڪُـتيـان،
روز ازل کنون سر ميڏي تي بره ديان بوندان آئيان،
چُم چُم چايم سيئي سرتي جڳ ساري ديان جُتيان،
نينهن نصير نهوڙ گهتيا، مئن چال موهن دي مٿيان.

●●●

اسم تي جسم نفي ٿيا، تڏان عشق کيتي اِثباتي،
مـوجودات فنا ٿـئي سڀ، ٻاجهـون ذات صفـاتي،
غيـــر نظـــر نہ آوي، ظـــاهر جلـــوا آوي ذاتـي،
مـوت عـشـاقان اتي نهين، اهي جيندي بعد مماتي،
پيالا آب حـيات دا پيتـوني رهن همـيش حـياتي،
نانگي وتن نصـيـر سـدا، سـانگ سـسي دا چاتي.

●●●

جان جان آتش عشق دي ٻڙکي تان تان شعلي ٻاهر،
پـون چٽـگان، کنـون وچ عـــالم دي ظـاهر،
نيٺ نصـيـرا وچ عـشق دي آخر ٿـيـسن مـاهر.

●●●

رندان روز الست دا پيتـا جام هٿئون گهن سـاقي،
فـکـر فنا کَنون فـارغ رهئي نال الهـہ دي باقي،

طلب دي وچ طالان کيتوني جان جسم دي طاقي،
اهي نصير مرد مولادي، مست وتن ميثاقي.

جڏان دنيا حرص هوا ڍهون پهلون منهن مٽيوسي،
نال توکل تيشي "لا" دي دل دا کوهہ کنيو سي،
شاهہ نصيرا تڏان مليا، جڏان سانگا سر سٽويسي.

●●●

عاشق عشق دي جنگ اندر، کڙ ونگ گهتن جڏان ويڙهي،
ناموس نام ۽ ننگ کنون لنگهہ آون وهہ ويڙهي،
سر چنگ اتي رک تنگ آون اهي وير وحدت دي ويڙهي،
وچ نينهن نصير نِسنگ اهي، شهونگ کڙي ول ويڙهي.

●●●

دل لٽڻ دي کيتي کردا ناز ادا سئو ناز ويکو،
کالي وال وسيهر ول ول اکيان بحري باز ويکو،
ابرو نون، الف بيني، ميم دهان ممتاز ويکو،
سرما سيف وانگرمژگان، نيزي دور دراز ويکو،
حسن دي بات بيان وچ نہ آوي ويتر نازو نياز ويکو،
غمزا ناز و ادا، کرشما عشوا ۽ اغماز ويکو،
الٽا اهين دي اتي رعنائي دا راز ويکو،
عشاقان دي اٿان شاهہ نصير نال نياز نماز ويکو.

●●●

سانون جام بره بي آرام كيتا، خيال خام ڳئي سب رام ٻاجهون،
جسم جان نہ كوئي كام كري، سمجهڻ مير دي مام ٻاجهون،
صبح وصال دامول ٿيسين هجر فراق دي شام ٻاجهون،
اي سر هرگز وچ سمجهہ نہ آوي ، "لا" دي كپڻي لام ٻاجهون،
هر دو جهان وچ كجهہ نهين ٿيوڻا هک عشق دي انعام، ٻاجهون،
عاشق رهن لا قيد نصيرا هک زلف دي دام ٻاجهون.

●●●

پي پِيالا پريم كا، پي هڏان كي مک،
نينهن اٿاهين لا جٿان تلواريان دي تک،
رمز اهائي سک صوفي شاهہ نصير كنون.

●●●

يار اساڏا اگڻ اساڏي پير نہ پاوي هرگز
كي صبر كران وي يارو صبر نہ آوي هرگز
آتش عشق نصيرا جگر كيون نہ جلاوي هرگز

●●●

شاهہ حسن جڏان هل كيتا، عقل ڳڏي وچ دوري
سر عشاقان آندا بيشک ڏاڍا ظاهر زوري،
راضي رهن نصيرا عاشق، وچ اهين رنجوري.

●●●

زلفان يار ديان مارڻ كيتي ڏنگ مريندیان ڏاڍي،

هوڪي دام دليندا دل ڪون، ونگ گهتينديان ڏاڍي،
نيڻ نصير سڄڻ دي ڪيوي رنگ رچينديان ڏاڍي.

عشق حسن رلمل ڪيتا هڪ پل وچ هنگام ڏونهان،
عالم دي وچ شور ڪيتوني طرح طرح دا تمام ڏونهان،
زاري ڪيتي عشق دي اڳون ڪفر اتي اسلام ڏونهان،
آبي ڏتي نصير برهه هٿ دل تي روح زمام ڏونهان.

●●●

پي ڪر جام الستي عاشق، بي خود از خود ٿيندي،
پرت دا پيالا پير مغان دي هٿون هردم پيندي،
ويک نصيرا مرد مولادي، موتو قبل مر، جيندي.

●●●

رات ڏينهان آرام نه آوي وچ جدائي تيڏي،
ظاهر هي وچ خلق دي جور جفائي تيڏي،
نال عشاقان هرگز ناهي، صلح صفائي تيڏي،
سوا صبر دي هي نصيرا ڪوڙ ڪمائي تيڏي.

●●●

عاشق مست الست ڪيڏن عشق دي التي بازي،
وچ ميدان محبت والي، ترک تيندي تازي،
مرد خدا دي رهن نصيرا، هر رضا وچ راضي.

●●●

جڈان میڈي سردي اتي بار برھ دا آیا،
عشق الھ داکیا کجھ آکان ڳاڳا ناچ نچایا،
جڈان امالک سر میڈي تي بار برھ دا آیا،
تڈان وجود وسار کراھڻ مئن سارا مقصد پایا،
آکي نصیر سر الھ دا آپ وچون آپ سمایا.

•••

چھري صاف سجڻ دي اتي خال سیاھ ھڻ آیا،
یا وت روءِ بلوري اتي پیا خال سیاھ دا سایا،
یاوت آھان دردمندیان دیان کیتا کالا کایا،
یار نصیر مھر سیتي منھن کول نقاب وکایا.

•••

نام نصیر ڳیوسي اڳي ھڻ کون نصیر آکیندا،
آپ الله آپ اتي سئو سئو نام ڈریندا،
کٿ مسلم کٿ ھندو کٿ فقیر سڈیندا،
کٿان ملان، کٿان قاضي، کٿ نصیر بڻیندا.

•••

ھک ڈینھن پیر مغان دي ھٿون پیالا عشق پیتو سي،
کیف اھین دي بھا نہ کائي توڑي سر ڈتوسي،
اسم جسم تي فھم عقل دا تنھن دم ترک کیتو سي،
آکي نصیر آپ وچاکي، عشق دي رنگ رتوسي.

•••

سانگا سردا سٹ کراھڻ، مرشد کولون آوين،
ڏونهان جهانان اتون هتڙا هکواري چا چاوين،
نال تفنگ فنادي جهڙا جسم جسم وچ جلاوين،
نفي اثبات کنون لنگهين تان سارا مقصد پاوين،
مارکي نعرا انا الحق دا، سولي سر چڙهاوين،
سر معراج سوريءَ اوپر گيت احديت ڳاوين،
شاهه نصيرا هرگز پير نہ پڇتي پاوين قدم اُتاوين.

•••

جيندي مرڻ تي جيوڻ هويا ڦير نہ مرسون هرگز،
بعد فنا بقا هويا وچ قبر نہ اڙسون هرگز،
سواءِ نينهن نصير دي ٻاجهون، ٻيا سبق نہ پڙهسون هرگز.

ڪافي

عشق ماهي دي مئن لٹیان، لٹیان، لٹیان،
عشق سڄڻ دي صبر وڃايا، سوز فراق دي ڦٽيان،
ديدان دناليان قتل ڪريندیان سيف‌ابرو دي سٽیان،
جهٽ پٽ ويکان يار موهن ڪون گهير لنگهه ڪي گهٽیان،
نينهن نصيرا هي جنهان ڪون، هر گز مول نہ هٽیان.

ڪافي

نال خيال دي خيال، سمجهہ تي خود خيال،
ڇوڙکي هاسا مسلا تسبي کيهي منيدئين وال،
سمجهہ تي خود خيال.
ڪر توڪل ترڪ ڏويجي، کيهي ميڙيندئين مال،
سمجهہ تي خود خيال.
وفي انفسڪم سمجهہ اشارا، ونحن نال وصال،
سمجهہ تي خود خيال.
هر رنگ دي وچ سير ڪريندا، صاحب جذب جَمال،
سمجهہ تي خود خيال.
وچ ميدان محبت والي، کيڏن درد ڏمال،
سمجهہ تي خود خيال.
عاشق نام نصير سڏاوين، ڇوڙ ڪوڙ قيل مقال،
سمجهہ تي خود خيال.

ڪافي

ڪيتوئي دل ڪباب، رمزين غمزين والا يار،
درسن وڪاوين، ڦيرا پاوين.
سجدا اساڏا ني ميان، طرف تساڏي يَلا،
سائين داسُنهن هي ثَواب.
دلڙي اساڏي ني ميان، سَهہ نَهين سگهدي يَلا،
عِشق تيڏي دا عَذاب.
ملڪ دليان تي ني وي ميان، هردم وسدا يَلا،
تيڏا نينهن نَواب.
دل نصير دي ني وي ميان، لٽ ڪي نيتئي يَلا
کول نينا دا نقاب.

ڪافي

پيارا تيڏي ڪردي ڪيفي نين ڪلور،
ڪنهن دي غرض نہ رکدي.
ڪالي وال وسيهر ول ول هن نِسورا نور،
ڪنهن دي غرض نہ رکدي.
حسن تيڏي دي نال بَرابر نا پَري نا حور،
ڪنهن دي غرض نہ رکدي.
ڪٿئون سڪئين سهڻا سائين! دلين لٽڻ دا دستور،
ڪنهن دي غرض نہ رکدي.
نِگهہ نال نصير نون سهڻا ڪيتا چشمان چور،
ڪنهن دي غرض نہ رکدي.

ڪافي

چلدئين چاڪان والي چال، سهڻا ٻهون من ڀاوندئين،
تخت هزارا ڇوڙڪي آئين، عشق دي سانگي سهڻا،
هيرڪون تير جگر وچ ماريئي، محبت دامن مهڻا،
ڇوڙ ڳئي قيل مقال.
ترڪ وطن داڪيتي موهن، ڇوڙيئي طول غيالي،
ٻيلي ٻاٻل داهن ڪي، وڃون سڀ سيالي،
نينهن لايئي مئن نال.
خويش ڪنون دل ريش تئي آن، ڇوڙيم ڪڙم قبيلا،
هردو جهان وچ ٻاجهون تيڏي، اور نهين ڪوئي وسيلا،
پرت پيارل پال.
عشق تساڏي يار پيارا، لائي اندر وچ لوري،
رمزين غمزي ناز ڪرشمي نال نيتئي دل زوري،
مهر پوئي مڙيال.
دوري تيڏي مول نہ سهندي هڪ دم دل ويچاري،
نينهن نهوڙيس ڏاڍي محبت تيڏي ماري،
جانب مئن گڏ جال.

ڪافي

شاهہ حسن شهزوراهي، جنهن هَرجا حڪم هَلايا هي،
پنهل ڪيچ ڪنون ول آڪي، نال سسئي دي نينهن اَڙاڪي،
اپنانڱ ناموس ٻَڙاڪي، ڏوبي نام ڏَراياهي،
شاهہ حسن شهزورا هي.
تخت هزار دا صاحب آيا، آوڻ نال اِيسا رنگ لايا،
سڀ سيالين ڌم مَچايا، رانجهن چاڪ سڏاياهي،
شاهہ حسن شهزورا هي.
شيخ صنعان هو يا زاهد لوڪان ليکي مرد مجاهد،
پڙهدا ڪنز هدايا عقائد، جٽيا عشق جَڙاياهي،
شاهہ حسن شهزورا هي.
نينهن نصير ٻڌي هي ڇاتي، قلب اندر ڪڙڪايس ڪاتي،
ڇوڙ ڳيا سڀ ذڪر ذاتي، جيرا جوش جَلاياهي،
شاهہ حسن شهزورا هي.

ڪافي

جنهان ميخ لڳي محبت دي،
ڪيهي ڪاڻ ڪدِن قيامت دي،
جنهان ميک لڳي محبت دي.

همت خُران ڪون هي هَميشه،
مولا دي مَدت دي،
جنهان ميک لڳي محبت دي.

اٿي انهان ڪون اصل اندر وچ،
عشق جيهي آفت دي،
جنهان ميک لڳي محبت دي.

ڪَل نصيرا اجا نهين تئينڪو،
عشق والي عبرت دي،
جنهان ميک لڳي محبت دي.

ڪافي

آڻ اکيان آنکائيي صاحب تحت هَزار دا،
کو کَهيندا کَهندا کوئي،اصل هير رانجهن دي هوئي،
منهن تي لڄ شرم دي لوئي، عقل ڳيس اختيار دا،
صاحب تخت هزار دا.
سڪ سيني دي وچ سَمايس، بار بره دا سرتي چايس،
روز ازل کَنون شرم وچايس، نينهن لڳس نروار دا،
صاحب تخت هزار دا.
مٺن رانجهي هوکي رهيان، سڻ رهيو تسان سکيان سَهيان،
دل وچ ٻلديان برهين بهيان، بره لڳس بردار دا،
صاحب تخت هزار دا.
نينهن نصير اينجهانانگا، ست ڇوڙايس سردا سانگا،
لنگهه پيا لڄ شرم دا لانگها، توڙکي ڏاڳا آر دا،
صاحب تخت هزار دا.

كافي

میڈا موہن یار کڑا کرندا نظاری، راوی دی کناری،
سانگ اساڈی سہٹا سائیں غمنام نال گذاری،
میڈا موہن یار.
وڈڑی ویلی وارث میڈا، کتیاں ترت تنواری،
میڈا موہن یار.
تخت ہزار چوڑیس کنہن سانگی چاہٹون منجھیاں چاری،
میڈا موہن یار.
ننگ نصیرا نبیسی میڈا، لگی ہان جنہن دی لاری،
میڈا موہن یار.

كافي

جوگی کیڈوں آیا، من میڈی کون بہوں سہاندا،
جوگی کیڈوں آیا.
اہیں جوگی دی چال عجائب، دلڑی لٹ لٹ جاندا،
من میڈی کون بہوں سہاندا.
مرلی وجیندا چال عجائب، چشمان دی چوٹ چلاندا،
من میڈی کون بہوں سہاندا.
ویس وتاکی یگوین کپڑی، گلی گلی کڑ گاندا،
من میڈی کون بہوں سہاندا.

مئن نہ ڄاݨان ديس کهڙي دا، ٻاري ٻره ٻَڄاندا،
من ميڏي کون ٻهون سهاندا.
صحيح سڄاتم شاهہ نصيرا، آلا آسان ڏهون آندا،
من ميڏي کون ٻهون سهاندا.

ڪافي

طعني تيڏي ڏيندا - راڄ سيالين دا سارا،
طعني تيڏي ڏيندا.
روح ميڏي وچ وي ميان، رهبر وسدا يَلا،
نينهن نغارا وڄيندا، لايا عشق اوتارا
راڄ سيالين دا سارا.
سانگي ميڏي وي ميان! سرسٹ يَلا،
تخت هزار تڙيندا، لايس نينهن نِظارا،
راڄ سيالين دا سارا.
ڪڏان ملسين وي ميان! نال نصير يَلا،
ڪڙا ڪوڪان ڪريندا، روندا زارو زارا،
راڄ سيالين دا سارا.

ڪافي

سانگين سيالين دي رانجھن سائين وو ميان!
چاڪ ٿي ڪَٽيان چڙيندا صاحب تخت هزارا!
صاحب تخت هزارا

من ميڏي ڪون ڪرّم نہ پانودا وو ميان
تخت هزار تڙيندا لڳا ھڻ نينهن نظارا!
صاحب تخت هزارا

من ميڏي وچ يار پيارا وومیان
نيهن نغارا وڄيندا گھتيا ھر عشق اوتارا!
صاحب تخت هزارا

نال نصير دي ڪڏان وت ملسين،
پيتا آھان ڪريندا روئڻ زارو زارا!
صاحب تخت هزارا

ڪافي

اهين چاڪ ديان سهٽيان چالڙيان وي
من موهيا ساڏڙا زوري وي
عشق ڪيتس آسر امارا
ڇوڙڪي آيا تخت هزارا
پڇ پڇ جهنگ سيالڙيان وي
وسريس تخت تي ڇوڙيس شاهي
هويون آپي شاهہ سپاهي
عجب تيڏيان بالڙيان وي
رانجهن وسدا جهنگل پيلي
مولا! سانون آڻ ڪي ميلي
روز ڪريان نت نالڙيان وي
دل نصير دي لٽڪي نيتس
پيچ پريت وچ قابو ڪيتس
خم خم زلفين والڙيان وي

ڪافي

منٿ مٺينسان نہ ڪائي
ويسان رانجهن نال
ويسان رانجهي نال

طعني تنڪي ڪيون ڏيندي هو
محبت مت منجهائي
ويسان رانجهي نال

باهہ بره دي پڙ پڙ پڙڪي
روزئون روز سوائي
ويسان رانجهي نال

رُوز اَزل ڪَنون عشق دي
مئن چم مَلامت چائي
ويسان رانجهي نال

مئن تہ رانجهين هڪ ٿيوسي
منهن ڪيڙان دي چائي
ويسان رانجهي نال

هووَئي خيال ملڻ دا نَضيرا
ڪرين ولڻ دي وائي
ويسان رانجهي نال

ڪافي

ڪيسا جادو لايئي، مئن تہ نماڻي نون وي ميان!
تير نظر دي ميان ! قتل ڪَريندي آلو
ويتر ڪجل پايئي، ڪيسا جادو لايئي
زلفان خم خم وي ميان ! دام عشاقان آلو
ڳل ڳچيءَ وچ پايئي، ڪيسا جادو لايئي
ابرو ڪالي وي ميان ! سيف ايراني آلو
ڪنڌ اتون ڪڙڪايئي، ڪيسا جادو لايئي
ڪٿ ٻُلا شاهہ وي ميان ! ڪٿي نانڪ الو
ڪٿ سچل سڏايئي، ڪيسا جادو لايئي
نال نصير دي ميان ! يار پيارا آلو
ڏاڍا عشق آزايئي، ڪيسا جادو لايئي

ڪافي

واه چَشمان دي چالي - جَنهن ڪيتا مَست مَوالي
چقمق چشمان چاڙه ڪراهڻ - مارن دورئون دنالي
مژگان ويتر مفت مرينديان - ڏي ڪرعجب ڏڪالي
بڪيان بحري بازان وانگر - ڏيون برهہ دي بالي
جهٽ پٽ خون ڪر امي ڪجليان ڪڍيان ڪيس ڪَمالي
ديدان دنگ شراب دي پي ڪر - لعل وتن لا ابالي
دل لٽڻ دي ڪيتي ڪرديان - اٽڪل استعمالي

ڪافي

ڪيسا جادو لائِي، مئن تہ نمائٽي نون وي ميان!
تير نظر دي ميان ! قتل ڪَريندي آلو
ويتر ڪجل پائِي، ڪيسا جادو لائِي
زلفان خم خم وي ميان ! دام عشاقان آلو
ڳل ڳچيءَ وچ پائِي، ڪيسا جادو لائِي
ابرو ڪالي وي ميان ! سيف ايراني آلو
ڪنڌ اتون ڪڙڪائِي، ڪيسا جادو لائِي
ڪٿ ٻُلا شاھ وي ميان ! ڪٿي نانڪ الو
ڪٿ سچل سڏائِي، ڪيسا جادو لائِي
نال نصير دي ميان ! يار پيارا آلو
ڏاڍا عشق آڙائِي، ڪيسا جادو لائِي

ڪافي

واه چَشمان دي چالي - جَنهن ڪيتا مَست مَوالي
چقمق چشمان چاڙه ڪراهڻ - مارن دورئون دنالي
مڙگان ويتر مفت مريندِيان - ڏي ڪرعجب ڏڪالي
بڪيان بحري بازان وانگر - ڏيون برھ دي بالي
جهٽ پٽ خون ڪر امي ڪجليان ڪدُيان ڪيس ڪَمالي
ديدان دنگ شراب دي پي ڪر - لعل وتن لا ابالي
دل لٽڻ دي ڪيتي ڪرديان - اٽڪل استعمالي

ڏند سچڻ دي ڏاڙهون داڻي - لب ياقوت مثالي
مرڪڻ نال موهن من ميڏا - لا لَبان دي لاڪي
ابرو خون ڪرڻ دي خواهش - تيغ رکن هٿ خالي
زلف نصيرا نيش مريندي - جيوين بَلاَ هي ڪالي

ڪافي

جڏان عشقي طبل وڄاياهي
تڏان علم عقل چپ جاياهي
سر صنعان دي ايوين آيا
ڳل جٽيا سر تلڪ لڳايا
ڪڏي ڳيا ڪنز هدايا مي؟
جڏان عشق طبل وڄايا هي

شاهه منصور تون صدقي جاوان
دم دم اهنديان ڳالهين ڳاوان
جنهن سولي سر چڙهايا هي
جڏان عشق طبل وڄايا هي.

عشق جڏان آ پاتي جهاتي
ڇوڙ ڳيا سڀ ذڪر ذاتي
شوق وچون شهه پايا هي
جڏان عشق طبل وڄايا هي.

نِينهن نَصير اسان ڪني آڪر
رمزان غَمزان نال مناڪر
ٿا ٿا ناچ نَچايا هي
جڏان عشق طبل وڄايا هي.

ڪافي

اولا ڪر بني آدم آيا ،
رک شوق اهو هڻ شاهي دا.
جوڙ ميدان محبت والي،
اندر مسجد ٻاهر چالي،
هر صورت وچ ناز نرالي ،
ڪوئي عجب رنگ الاهي دا.
ذات صفات هڪ هڪ پاوين،
ڪوڙي دليل ڪيهي پيا اڏاوين،
الانسان چم ڪر چاوين ،
تون صاحب تاج ڪلاهي دا.
شاهه نصيرا هر مظهر وچ ،
سارا سير ڪتا هر گهر وچ،
سوئي آيا نور نظر وچ ،
سڀ غير سيو گمراهي دا.

ڪافي

عشق جڏان ول آوندا - خون جگردا کاوندا
ويک قضا دا کر کيها تخت هزار دي صاحب جيها
کيهي نام ڏراوندا
جس کي دل محبوب هي چائي ول ول تنهن کون جوش جڳائي
کيهي سهر چلاوندا
نال منصور دي کيا کيس - سر مبارک نيزي نيتس
کيهي کم کماوندا
نال نصير دي رک کرياري - هر دم ساڏي سهٽازاري
ڀهون مَن سِيياآوندا

ڪافي

عشق داهي آزار ، عشق جڏان ول آوندا
اوڏون روز الست داسهٽا ايڏون او ڏهاڙا
کو وقت تيا هک وار وکاوين، نال مهر دي يارا
ديدان دا ديدار، عشق دا هي آزار
عشق تيڏي وچ ساجن سائين ،مَست قران مَستاني
رات ڏينهان قرار نہ آوي ، بن دلبر ديواني
طلب تيڏي تکرار، عشق دا هي آزار
عشق تساڏي يار پيارا ، لائي اندر وچ لوري

رمزان غمزان ناز کرشمان نال نيتئي دل زوري
تن من تيڏي تار ، عشق دا هي آزار
عشق تيڏي وچ درد پرايم صبر قرار نہ آوي
سهڻل ٻاجهوُن شغل شهانا ،کجهہ نہ نصيرا ڀاوي
روئڻ زارو زار ، عشق دا هي آزار

کافي

وچ سيالين رانجهن سائين، کيها هَل هلاوندئين
مل سهيليان ويکڻ آيان، ونجهلي بين وڄاوندئين
کيها هَل هلا وندئين
هٿ وچ مرلي،پيرين گهنگهرون، ٿا ٿا ناچ نچاوندئين
کيها هَل هلا وندئين
سرتي تاج ڀڳوين کپڙي، گلي گلي کڙ ڳاوندئين
کيها هَل هلا وندئين
شاهہ نصيرا قسم رباني، گهوران ڏي ول گهاوندئين
کيها هَل هلا وندئين

کافي

دل دست کیتي مھوال - دیدان گھت دوالیان
حسن اھین دي عبرت وچ میان - سارا جھنگ سیال
ڏیوین نت ڏکالیان ، دیدان گھت دوالیان
ھیر سجاتا رانجھن سائین - جنھن دا قرب کمال
کیھي کل سیالیان ، دیدان گھت دوالیان
طلب چوڑایس تخت ھزارا - باھ برہ دي ٻال
چلدا چاکان والي چالیان ، دیدان گھت دوالیان
چاک سڏایم شاہ نصیرا، لگڑا برہ بحال
ویکو دلبر دیان نوبالیان، دیدان گھت دوالیان

کافي

گولي تي گذریسان - ھڻ رانجھو دي نال ویسان
مئن تہ رانجھن ھک تیوسي - کیڑي کڻ گھتیسان
گولي تي گذریسان
ویس متاکي جوڳي تیسان - انگ ڀبوت رمیسان
گولي تي گذریسان
سھیان سرتیان یار رانجھن کون - رورو حال سڻیسان
گولي تي گذریسان
جاکون جیسان یار نصیرا - سِک دا سبق سکیسان
گولي تي گذریسان

ريختي

مئن يعقوب سي حيران - يوسف وار ڪَب آوي
زليخان تو غم هَئي، مصر بازار ڪب آوي
تيري فراق ڪيا ايسا چون باخزان گل ڪو
هميشه منتظر مئن هون پري ديدار ڪَب آوي
ڪهان قاصد سنيها ڪون، ڪهان ڪهتا اوئي ڪَب ڪَب
اوئي رنجور ديوانہ موري دربار ڪب آوي
نهين آرام رات ودن، نہ دل ميرا صبر ۾ هَئي
اهو فرياد سن ميرا معصوم گلذار ڪَب آوي
اهو ڪوه طور سينا ڪا، تجلا نور ۾ پايا
نصيرا وصال هَئي مجھ ڪو حيدر ڪرار ڪب آوي

سي حرفي

الف- اي واري واري تئكون هير آکيم نا خلف تي بدذات کيهي
اها رات نهين جائي گهر رهين ٻڌهات چائبي هيهات کيهي
وائي وات تئكون اهين چاڪ والي هيهات لڳي دن رات کيهي
سکرات دي وچ ممات پاوين ڏينهن شالي ٻي بات کيهي

ب- بس امان بي وس تئيان، بار بره مئڏي سر وس ڳيا
نس نس گهٽي بس بس کيتم پر روح رانجهي نال رس ڳيا
دس دس توڙي کيڏا وس کرين مئڏا وس نهين بيوس ڳيا
رانجهو هس تيوي تان مئن ڳل گهتان جوئي هس مئڏي دل کس ڳيا

ت- تم تيوين اهين دم هيرا ايهي کم اجائي تو چائي هي
اهين دم شلا تون تم تيوين کيوين شان شرم وڃائي هي
تئڏي هم الم تي غم مئڏي هڏ چم لحم سکائي هي
چوچڪ نال سٹڻ دي ڳالهہ اتي جيهي ويڻ تکي تون الائي هي

ث- ثبت ميان دل ربط ايهو کيهي کبت کور الاوندي هي
مئڏي جان اڳي جل جل ڳئي، ول جلي نون کيها جلاوندي هي
چوچڪ باب توڙي سر کپ گهتي اهي سکٹا کيا سٹاوندي هي
مئڏي سر نغاري تي ٻيرين وڄن ناحق کڙي پئي کڙکاوندي هي

ج- جوش سيئي فراموش تيسن جڏان باب تئڏي ايها ڳالهہ سٹي
ٻال ٻال دي وات هي ڳالهہ ايها قيل قال ايها اڄ ڪالهہ سٹي
سٹڻ نال کريسي زوال جڏان تئڏي جواب تي مئڏي سوال سٹي
ٻيلي جٹ کون مار اقٹ گهتين تتي سدا اهي تال سٹي

ح- حال مئڈا مھوال چاٹي چوچک باب دي آک مجال ھي کیا
رانجھي نال شلا مئن نصیر ھوسان کیڑا پیڑا اھو خوک شغال ھي کیا
تون تان منگ تھندي ھین بي ننگ سچي ٹر پال اپٹي لج مان ڈھون
کیھا ریب فریب تون ھیر کاڈا اھین نفس نوان شیطان ڈھون

د- دیر کنون پچي ھیر آکیا ڦند ڦیر کیھي امان چائي ني
کیڑي پیڑي کیتي ول جھیڑي کرین اھي خام خیال پکائي ني
مھٹي یار دي مئن جھولي پاء جھلي، بار بدي دي انائي ني

ذ- ذکر اھو چوڑ مقال اپٹي، خام خیال کون ھڻ چا سٹ مٹي
ٻیتا ٻال کو ایجھي مقال کري، اھین حال کنون کجھ ھٹ مٹي
ٻنڈ تئکون چاک چٹ کیتا ٻیلي چٹ کون مار اڦٹ مٹي
جوش نال سنگیان دي رھ سدا چوڑ خام خیال نپٹ مٹي

ر- روح تئڈي کون نہ آتڻ پاوین پچیان پوٹیان عشق اڈاریان جي
کیڑي کردا چرکا پن گھتان، رانجھي یار دي تند تنواریان جي
پاندیان ڈوریان کپاہ کون آگ لاوان خلل والیان اھي کاریان جي
رانجھي نال شالا مئن "نصیر" جالان، جنھن دي موھ محبت ماریان جي

ز- زن نہ ھو بد ظن ھیرا من گھن ڳھیلي ایھا ڳالھ مٹي
ساري خویش قبیلي دي وچ ھلي بد ڳالھ دي قیل مقال مٹي
اھین ڳالھ سٹڻ دي نال مرین بڈ لج کنون ٻیٹا ٻال مٹي
ایي لمي دي وچ ڳالھ ھُل پئي مھٹي ھاب کیتي سب سیال مٹي

س- سک امان چک چک نیتا عشق لڳا پچي ارمان کیھا
لوئي لج شرم دي لھ پئي شاہ عشق اڳون ات شان کیھا
جھڑي دل دي وچ نہ عشق آیا، اھو آک امان انسان کیھا
کائنات کڑي ساري عشق اتي بن عشق ھي جملہ جھان کیھا

ش- شوق وچون معشوق کیتا، انسان دا قرب کمال ویکو
لقد خلقنا الانسان في احسن تقویم حق پاک دي قیل مقال ویکو
ولقد کرمنا بني آدم فرموده خدا ایهو قول سچا في الحال ویکو
شاهد قول مٹڈي دا هي قول ایهو لولاک والا برحال ویکو

ص- سُور وانگون لاوین زور کیکر هي هور دي ڳالهہ نہ مول منین
ایها ڳالهہ تئڈي بدچال والي ساري وستي دي وچ سڻائي رنین
کیڑا خان غیرت والا جوان هیئي وچ آخر پویئي اهندي ڳالهہ کنین
هک فروي دي وچ مار زور سیتي کن کن کریئي نال کنین

ض- زار نزار فگار کیتا، محبت مار مٹکون مسمار امان
کپ سر اتان توڑي گهر رکو ڈڑ سر ویسي رانجهو پار امان
هر هر کیهي مٹکون ڈر ڈیوین نهین ڈر کنون تلوار امان
کیڑا کر اپٹي ماۂ پیٹ ماري، جنهان یار کیتي لکوار امان

ط- تیر لڳئي شالا هیر کوئي، پیۂ پیر اپٹي کون خراب کیتئي
چتي ڈاڑهي دي وچ ایها چک لڳس آها آب والا بي آب کیتئي
جهڑي هنڈ جاسي کهڑي کنڈ چاسي ایجهي بدي جنهندي چا باب کیتئي
تون تان کنوار هاوین شلا کنڈ پڄئي پنجاب سارا مهٹي هاب کیتئي

ظ- ظاهر آکان تئکون سچ امان کیڑا کر آپي مقهور تیسي
تئڈا عشق اتي اهین چاک والا حق پاک اڳون منظور تیسي
هند سنڌ ملک سیون عشق مٹڈي مت سیالیاندا مشهور تیسي
نانۂ گهن مٹڈا جوئي جڳ ڳاسي قیامت تائین تنهن کون شوق شعور تیسي

ع- عام کیهي ڳل خام کیتي هي کهڑي ولي دي جائي سجي
کڈان فرض نماز نہ ڈیکان تئکون کیتي کیهي تون کلمي کمائي سجي
ڈینهن رات تئکون تات چاک والي بي وات نوي کا وائي سجي
ناحق غیب والیان بیٹي ڳالهیان آکین تئکون لج نهین جتي کائي سجي

غ- غيب كنون تئكون عيب لڳا ايهو ريب نهوي سمجهه سچ امان
مئڏا عشق حشر تائين ظاهر هوسين ايهو كوڙ نہ كوئي كچ امان
لنگهہ ننگ نون بي ننگ ٿيئان، پئيان وچ محبت دي مچ امان
رگڻ يار مئڏي چاڙهي ماهي والي، كئيان رنگ اهين وچ رچ امان

ف- فند كيهي رن پنڌ پيئي ڇٽان بي بي بصري كنون آوندي هي
ساري رات پيئي رب دي تات كري قلبي روحي لطيفا كماوندي هي
سري خفي اخفا كنون لنگهہ كڑي نفي اثبات دا بار اٺاوندي هي
آجي هن پلؤ ڇڻ عيب كنون رڳي ملامت سرچاوندي هي

ق- كوڑ نهين سچ من امان مئڏي سيئي لطائف ګل پئي
وال وال مئڏي لنؤ لنؤ اندر ذكر الله دا هل پئي
كائنات ساري مئن تون نفي ٿئي ڳئي هك جوال بره پر جهل پئي
مئڏي عشق دي راه اتي امان بي بي بصري يي اٿان يل پئي

ک- كوڑ بدوڑ دي ڳالهہ ويكو رن شاهہ دي نال نهاء ڏيندي
هك پل دي وچ عقل سيتي وچ بردي باغ بناء ڏيندي
گڏ ڳالهيان دي رن جوڑ كركي ول نال ڳالهيان اڏاء ڏيندي
اپٹي كوڑ بدوڑ كون جوڑ سيجي سچ واليان نون نيٹ سٹاء ڏيندي

ل- لڑهہ لباس دا كام نهين عشق عام جنهندي سر آونداهي
هوسي نام والا بدنام ٿيسي جنهن كون جام عشق پلاونداهي
توٹي هووي امام جماعت والا رام رام سبق پڑهاونداهي
ساري تخت هزار دا رانجهو سائين وچ سياليندي چاك سڏاونداهي

م- مسين مسين ماۂ بس كيتي، جڏان هير حياء كنون لنگهہ كڑي
لچ شرم عقل كون تان سٹ ڇوڑيس لنگهہ ننگ كنون ٿي نسنگ كڑي
كوئي انگ لكيا. تنهن دي انگ جيها اڑبنگ تڏان سر انگ كڑي
خطر خوف حياء دا لهہ لڳس، تڏان سب دي نال لا جنگ كڑي

ن- نينهن نهين کيهر شينهن هي محبت مينهن لاوي وچ سيان مٺن هک کيها
توڙي مير امير وزير هووي نيٽين نير وهائي نک کيها
گهت پيچ عشاقان دي دليان نون کري غير کنون سک سک کيها
لا نينهن "نصير" نروار تيوين هڻ لوک کنون ول لک کيها

و- وس کنون بيوس کري ايهو ۔شق هي اڙٻنگ ڏاڍا
جڏان جنگ کيتي تي نسنگ کڙي کيهر شينهن والا ماري چنگ ڏاڍا
ويکو شاه رانجهي کون گدا کيتس وه ويڙهه گهتيس کوئي ونگ ڏاڍا
زهر چاڙهيا "نصيرا" ذوق والا هس نانگ والا کوئي ڏنگ ڏاڍا

هہ- هم وهم الم ٻگئي چوڙ غم جڏان همدم مليا
جنهن دي بره بسم عدم کيتا، سوئي يار سانون محرم مليا
ٽئي تم ختم رقيب سبي همدم سانون سو صنم مليا
مخمور کيتا شاه عشق مٺنون چڻ جام "نصيرا" جم مليا

ي- يار مليا غمخوار ماهي، جنهن دي سانون چک چور کيتا
چشمان چوک ڏيوي، نينان نوک ماري کاکل بند کمند کلور کيتا
آک شکر "نصير" جو شعر مٺڏا شاه ملکين وچ مشهور کيتا

"قصو هير رانجهو"

قصا عشق عَجائب هي هڪ هير تي رانجهن وَالا،
هڻ بيان ڪريسان سارا اِنشاءَ الله تعاليٰ،
ڇوڙ آيا ڪيوين ملڪ خَزينا محبت وِچ متوالا،
برهه چَلايس چوٽ جگر وچ ، هردم لڳڙيس هنيانءَ اندر وچ.

ڏيڏڻ نانءَ چوپاڙي آها شَهر هزارا اِهيندا،
رانجهو ذات دا تخت هزارا سارا ملڪ تَهيندا،
شوڪت شان والا شهه رانجها مالڪ جان مَهيندا،
برهه لڳڙس ناگهاني، سڻ وي نصيرا عشق ڪهاڻي.

هڪ فقير بيراڳي جوڳي تخت هَزاري آيا،
شفقت نال اِهين ڪون شَهه رانجهي آڻ ڪي ڪول ٻلهايا،
رانجهن سائين نال اهين دي پيچ پريت دا پايا،
آها بيراڳي درد دا ماريا، گاهي ڪلدا گاهي روندا.

هڪ ڏهاڙي رانجهن سائين آڻ ڪي حال پُڇايس،
تڏان ويڏڻ دل اپڻي دي رانجهن ڪون سَمجهايس،
آکيس هير سيالڻ مڻکون ٿهري ڪان چَلايس،
عشق اهيندي ماريا هاڻي ، سڻ وي سائين: سچ آکائين.

اها چوچک سیال دي ٻیٹي، هیر سڈیندي نالا،
ابرو قوس قزح هن جنهن دي چشمان وه گل لالا،
ویکي جو هکوار اهین دي چشمان والآ چالا،
اهو اتاهین رکیا هوسین، جنهن کون مژگان تیر مریسین.

نهین بیان کرݨ دا اهندي ڳالهہ سیَائي،
وچ تقریر نہ آوي نا تحریر اهائي،
زلفان نانگ وسیهر وانگر لڑدیان کرن لڑائي،
کون تنهان دا تاب جهلیندا، جوئي ڈیکي سوئي مریندا.

رانجهن سائین تون جي ویکین حسن اهو هکواري،
بیشک ٹئي خون جگر دا، جوش وچون ول زاري،
روندا دانهان کردا وتسین آپٹي حَیاتي ساري،
مول نہ لهسین صورت سائي ، بیشک دل تي هوسین اِهائي.

ڳالهیان سݨ کر هوش أهیندا أڈر ڳیا هِکواري،
بیوس هویا اهین دم اتان برهہ آیس سر باري،
سݨ سیتي طرف تهین تي کیتس ترت تیاري،
چوڑیس ملک تي مال خزانا، سݨ نصیرا برهہ بیَانا.

تخت هَزار لتاکي رانجهن جَهنگ سیال پُجایا،
ملک و مال تڈاهین اهندم ڈي کر آگ جَلایا،
چوڑیا وطن ویچاري جنهن کون دونهان درد دکایا،

بیوس هو یا وس کنون ڳیا - پڑ برہ دي وچ پیا.

روندا دم دم دانهان کردا تڈهان رانجهن سائین،
هوش کنون بیوس تیا جڈان ٻالیس برهي باهین،
اري عشق دي اندر آیا، سو ول چتي کڈاهین،
چوچک والا شهر پچایا، انگ پیوت لڳایا.

تخت هزارا چوڑیا رانجهي آیا جهنگ پچیندا،
لٹ کر مال خزانا اپٹا جهنگ سیال ڈي ویندا،
آیا پر دریاه چناه دي روندا زاریان کریندا،
حال کنون بیحال تیا هڻ، پڑ برہ دي پیاهڻ.

بیڑي چڑهدي خون جگردا فوّاري جان چتکیس،
تاب کنون بیتاب تیا، کا اٹي اکیان دي اٹکیس،
عشقي هیردي جان جلایس هنیانۂ اندر وچ چتکیس،
کٹي مرغ وانگي پیا قتکي، برهي ڈتڑس ڈاڈي چتکي.

مل ملاحان آکیس تڈاهان ، کیا تیا جوان تسان کون،
اپٹي حال بیحال دي ویڈن ساري ڈس اسان کون،
آکیس حال بیحال میڈي دي کیهي کل کسان کون،
مئن تان تخت هزارون آوندآ ، جهنگ سیال ڈهون هڻ جاوندا.

سڻ کر خبر حسن هیر دي برهي باه هي ٻالي،
تخت قرایم، ملک لٹایم، وسریم ملک تي مالي،

سَيئي چالين ست نصيرا ڄاتم عشق دي چالي،
زلفان نانگ وسيهر سيالين ، ٻاهين برهہ جنهان دي ٻالين.

تڏان مَلاح ٿئي حيران ڳالهہ اِها سُڻ ڪَرڪي،
سينان آکيا هير دي ڏيکڻ سِيتي ويسين مَرڪي،
تاتَ حسن دا ڏيک ڪي ويسين، مانند شمع پگهر ڪي،
برهہ ڏاڍي چوٽ چَلايس ۽ ڏاڍي دونهين درد دکايس.

ڪشتي ڪڍ مَلاحان تڏان ي ڪِناري،
ملڪ سيالين دا ڏيک ڪراهڻ ماريس نينهن دي نَعري،
روندا دانهان ڪرڪي وچون پريت پڪاري،
حال اهيندي خبر اهين ڪون ، پيا نہ ڄاڻي خبر تنهين ڪون.

هَل پيا وچ ڪَل سيالين سڻ ڪر ڳالهہ اهائي،
ويکڻ ڪيتي چليان رَمل فوجان حسن چڙهائي،
ناز غماز سيتي مل چليان عَطر مشڪ ملائي،
چلوڙي سيان رانجهڻ ويکون، آيا اسان ڪن تخت هزارون.

ناز غماز سيتي چليان جوڙ عجائب ٽولي،
عشوه ادا ڪَرشمہ سيتي ٻولن مِٺڙي ٻولي،
لڳڙي يار نصيرا اٿاهين واهہ حُسن دي هولي،
رَمزان غَمزان نال مريندِيان ۽ آيان ني ماهي پڇيندِيان.

نَو لک ناز ڪريندِيان رلمل راوي دي ڪِناري،
چلوڙي سيان ويکون جو آيا ڪَنون تخت هَزاري،

ویکڑ سیتي یار رانجھن دي ھوش ڳیوني ھِکواري،
ویک حسن حیران تیان ء حیرت عبرت دي وچ پیان.

سبھ سیالیان وچون ھیر دي دلڑي کس ڳیا ھڑ،
اپڻا ساھ بي سنگ سیتي سوگھا سُک تیا ھڑ،
رانجھن سیفل وانگڑ آکي پردي پلئہ پیا ھڑ،
ڏاڍا کِیتا عشق امارا، بیوس ھوکي روندي زارا.

بیوس ھوئي وس تون ڳئي ھڑ ھیر نماڻي ویچاري،
عشق آڑاھ مچایس ڏاڍا برھ آیس سر باري،
چُر کي چاتس نال خوشي دي خلقي والي خواري،
ھوئي ھیر حیران اتاھین ، برھ ٻالیس دل وچ باھین.

عشق آڑاھ مَچایس ڏاڍا جان جگر ڳل ڳریس،
نال رانجھن دي پیچ پریت دا وھ واھ محکم پیڑس،
حال کنون بیحال تئي ول حال عجب ھک تیڑس،
عشق رانجھن دي کیتي اداسي، وتي بیراڳڑ ملڑ دي پیاسي.

آکیس رانجھن ٻاہل دیان تون منجھیان تي چاک چَراوین،
پر دریاھ چناب دي کَنڌي ساڈا یاڑ وساوین،
کڈھان کڈھان اگڑ اساڈي پیر پریت دا پاوین،
مئں تیڈي گولي تیسان ، ٻانھیان دي ول ٻانھي ھوسان.

تیڈي نال ھمیشه ھوسان جت کت ھوسین پیارا،

ماهي نال مئن لڳڙي وتسان ڇوڙ قبيلا،
عشق نساڏي دلڙي ساڏي ڪيتي پارا پارا،
تئين ڪنون تيسين شال نہ دوري ، هوسان تيڏي نال ضروري.

تيڏي نال هميشہ هوسان جان جڳ دي وچ جِيسان،
زهر پيالا عشق تيڏي دا نال خوشي مئن پِيسان،
جي تون ميڏا تيسين تان ول مئن ٻي تبڏي ٿِيسان،
شال نہ ڪريسين رَب جُدائي ، هوسون هڪ ٻئي نال سڌائي.

تڏان قبول ڪيتا شہ رانجهي شڪر برہ بَيانا،
آکيس تيڏي ڪيتي ڇوڙيم تخت و ملڪ خَزانا،
بخت وليوسي تخت ڇوڙيوسي يار تيا هَمخانا،
سگ سڏاوڻ تيڏي در دا ، دل ميڏي ڪون ڀهون جو ڀاندا.

ڏيک نصيرا عشق تہ ڪيهي ڪام ڪريندا،
ڪنهان ڍِيان بادشاهيان لتايس ، ڪنهان نون موت مريندا،
ڏيکو شان والا شاہ رانجهو چاڪ ڪڙا سڏويندا،
عشق ايجهي چاتس چالي ، محبت دي وچ اتهين مَتوالي.

باجهون ڏيوڻ سردي نصيرا يار نہ مِلسين هرگز،
غير خيال خطرسين جڏهان مول نہ رَلسين هرگز،
سوا سِردي راہ برہ وچ وڪ نہ چَلسين هرگز،
برهين چائي سردي بازي، گهيراهين وچ گهرسين غازي.

چوڙ خيال نصيرا ٻئي سب پير پرت وچ پاوين،
سوز تپش دا سرتي محبت مينهن وساوين،
ٻيان ڳالهيان چوڙ کراهڻ ڳالهيان عشق ديان ڳاوين،
عشق ديان ڳالهيان ٻهون من پاونديان ـ هنيان، جگر کون جوش جڳاونديان.

کيوين حضرت يوسف کون وَل وچ بازار وِچايَس،
کيوين هوت پنهل کون آڻ کي ڏوہي نام ڏَرايس،
کيوين تخت هزارا صاحب منجهيوال سڏايس،
ير راوي دي مجهيان چاري ، کڙا کريندا سير نِظاري.

تَخت هزار دي صاحب آ وچ جَهنگ مِهوال سڏايا وي،
عشق تنهين کون ڏاڍا چڻکا چوٹ چَلاياوي،
منجهيان داهڻ ماجهي هوکي ٻهون کريندا سَعياوي،
وڏڙي ويلي چوڙ جو ويندا، اڳلي پڇلي سب سَنيليندا.

رانجهن سائين تخت هزار دا کڙا بين بَجا وي،
بار برهہ دا نال خوشي دي سزا اپڻي چم چاوي،
اپڻا وطن وسارکي سهڻا جهنگ سِيالين آوي،
کيهان آکان انهن ديان ڳالهيان، چاکين واليان چلدا چاليان.

کڏان کڏان لنگهہ ويندي آهي هير ماهي دي جهوکان،
نيزا نينهن اڙايس ڏاڍا چست ڏتس چت چوکان،
توڙي سگيان سهيان جيڏيان لاهين لک لک ٹوکان،
مول نہ رهندي ويندي زوري ، گهارڻ جنهن دا گهر ضَروري.

هَل پيا وچ کَل سِيالين سڻ کر ڳالھ اِهائي
منجهيوال دي عشق هي هير کون ڏاڍي چيٽک لائي،
رات انڌاري وچ لک چپ ويندي وسريس ٻابل مائي،
رلمل سياليان ايجهي ڳالھ کريندبان،طعني تنکي نال سڙيندبان.

سڱيان سَهيان آکيس آ کجھ هير تون هوش کرِيسين،
ياوت مَنجهيان نال ٻيلي دي راتو ڏينهن چڙيسين،
ماءُ پيءُ خويش قبيلا ساڙيا هڻ سپيئي سِيال سڙيسين،
کيهي بلا ا جو تيئي، حياءُ شرم کَنون جو ڳئيئي.

تَڏان جواب ڏِتا ول هير رُوندي رُوندي زارا،
سهيان ميڏا وس نہ کوئي ماريا نينهن نغارا،
مئن رانجهو دي رانجهن ميڏا کيڙا کون بِيمارا؟
عشق لاتي هڻ دل وچ لوري، ويندا چِک چِک زوران زوري.

ميڏي کيتي سيَان ويکو رانجهن چاک سڏايا،
ميڏي کيتي سيَان ويکو جهنگ پڇيندا آيا،
مئن ٻي باري بار برھہ دا نال خوشي چُم چايا،
ماري مئنکون اهندي جُدائي ، هوسون هک ٻئي نال سَدائي.

رانجهو ميڏا هو رَهيا هي مئَن ٻي أهندي تِيان،
تسان ول وجو من پل پچون سب سڱيان سِيان،
شرم حيا دي ڳالھ نہ پانوي ڏونهان کنون اڳ ڳيان،
نوٽي لاهيو لک لک ٽوکان، ويسان يار رانجهن دي جهوکان.

ويسان يار رانجهو دي جهوڪان رهسان مول نہ ڪتان،
ڪيڙيان پيڙيان واليان سهيان ڇوڙيو رليان رتان،
عشقي آگ اندر ڪيوين رهان ڪتان،
برها آيا هي سر باري ، تنهن دي نال نصيرا زاري.

تڏهان ول چليان سب پچي سڻ ڪرِ ڳالهہ اِهائي،
سَيني آکيا هير ڪون ڏاڍي برهہ چوٽ چَلائي،
وسريس خويش قَبيلا سارا ڇوڙيس شرم حَيائي،
وات دي وچ هيس چاڪ دي وائي،ڳالهہ نہ پانوس دل ڪُون ڪائي.

هڪ ڏهاڙي هير ڳئي ول يار رانجهو دي جهوڪان،
آکيس مٹن تان تيڏي هو رهيان وچ تان اهين لوڪان،
توٹي سگيان سَرتيان مٹن ڪون ڏيون دم دم چوڪان،
تون تان ميڏي سردا سائين، ڪِيا مٹن تئن ڪون آک سٹائين.

رانجهن سائين مٹن تان تيڏي روز ازل ڪنون تيان،
توٹي ڏيوَن طعني مٹن ڪون سگيان سرتيان، سَيان،
چاڪ ڪيتي دل چاڪ ميڏي برهين لايان بَهِيان،
جيڏي ويسين تيڏي ويسان ، شال نہ تسان ڪَن دور تيسان.

جي تون ويسين تخت هزاري تہ مٹن بي لڳڙي وِيسان،
جي تون آنگ بَبوت رَميسين تان مٹن بي خاڪ مَليسان،
جهڙي ڳالهہ دي وچ تون راضي سائي ڳالهہ ڪَريسان،

جتان کِتان نال تیڈي هوسان،تئن کون چوڑکي مول نہ ویسان.

عِشق ٹساڈي یار پیارا جیرا جِگر جَلایا،
محبت تیڈي مست جو کِیتا ڈاڈا عشق آڑاهہ مَچایا،
شاید روز ازل دي سَاقي پِیالا دَرد پِلایا،
سِیي ہِگالھین پِل ہِگیوسي، هکا تیڈا نالا روح رهیوسي.

تانگھا تن من دي وچ لگڑیان مَست وَتان مَستاني،
هوش کنون بیهوش تِیان دل درد کیتي دِیواني،
ڈاڈي ماري عشق ٹساڈي کک اندر ٻیلي کافي،
کَلي ہِگالھین وسر ہِگیو سي،صورت تیڈي دل رهیو سي،

تڈان جواب ڈِتا شاهہ رانجھي ڈیک تہ کیوین بیچارا.
ڈسکي رووي درد دا ماریا پرت کیتس دل پارا،
مٹن تان سانگ تساڈي سھٹا چوڑیا تخت هَزارا،
شاهي کنون ٻاون ٻاٹي، تخت کنون چگّي جهنگ دي ٹاٹي.

مٹن کون چاک سڈاوڻ تیڈا بَهتر کَنون بادشاهي،
ساري راج تیڈي دا هوسان هک توکاڻ نوکر سپاهي،
کیا کرسین ملک خزانا شوکت شان تي شاهي،
برهہ کیتي ڈاڈي بي آرامي ، فَران تیڈي کیتي مَست مُدامي.

کڈان کڈان هوندا آها ایوین وصال اُنهان دا،
حال کنون بي حال تئي، تیا عَجب حال اُنهان دا،
پیڑا خویش قبیلي دي وچ قیل مَقال انهان دا،

هیر چاهي کیهي بَدچالي ، حال کنون ٿئي بَد حالي.

کیدو نانءُ پراءُ چوچک دا آها هک حَرامي،
سڻي ڳالھ اهین وت ایها برھ سَندي بَدنامي،
طعني مار چوچک کون کیتي اهین بي آرامي،
موت هیئي جیوڻ کنون چوکا ، ہڈ مرڻ تنهن کَنون سوکا.

کجھ نہ چوڙیا هیر آسان وَٽ باقي کجھ نہ بچایس،
ٻیلي جَٽ آسا ڏا اهین دي نال اکین وِچ لایس،
اپنا نام ناموس وڃایس شرم حَیاءُ ٻوڙایس،
هڻ ڏونهان کون مار گھتیجي ، یا وت اِهِن کون لوڌ ڃڏیجي،

پَڃ صلاح چوچک نون تڏهان کیتا کیدو منهن کالا،
نانءُ نورنگ تي ذات دا کیڙا حاکم رنگپور والا،
اِهِن دي نال کیدو وچ کیتي هیر دي نسبت نالا،
خوشیان ٿیان وچ سیالین ، هیرکون باهین برهین ٻالین.

ٿیا اَنجام جڏاهین پورا ڄَڄ کیڙان دي آئي،
لَڳي سبِ سَمجهاوڻ تڏهان هیر کون ٻاٻل مائي،
سمجھ کر ڏیا کر ڏِیان کي کر سرت وڃائي،
چاک کیتي کیتئي بدچالي ، رورو حال کنون بیحالي.

رَنگپور ساري دا اهو حاکم تیڏي پَلَئہ پیا هڻ،
نورنگ نام نِشان دا صاحب تیڏا مرد بَڻیا هڻ،
کر شکرانا نال خوشي دي چوڙ تون خیال ٻیا هڻ،

روندي كيون زارو زارا ، هال وچائي رورو سارا.

تڏان جواب ڏِتا ول هيري كجهہ نہ قبول كَريسان،
نال كيڙيان دي قسم الله دي مطلق مور نہ ويسان،
ڏِني ٻاجهون يار رانجهو دي هك دم دي وچ مَرويسان،
رانجهي كنون ٿيوي نہ دوري ، كَس نيتي جنهن دلڙي زوري.

تَڏان آكيوني بزرگ قاضي نون كوئي سَڏاوي،
شايد علم سونهاري دا كوئي مسئلا آک سڻاوي،
ٻيلي چٽ ڏهون نال تبرک اِهِن دا مُنهن مَٺاوي،
كريس هدايت علم سونهارا ، جو هڻ روندي زارو زارا.

هَٿ عَصا دستار مٿي تي قاضي صاحب آيا،
كيئي لِک تعويذ ٻِلايس كنهان دا درن دكايا،
كيئي مخرج نال مَسالي انهان كون آک سڻايا،
ڇوڙ هيري تون اپڻي چالي، حال كنون كيتوئي بيحالي.

آكيس سڻ وي ملان مرتدڙي جو چا كتابان آيا،
عشق دي اڳون كيوين چلسن تيڏي كَنز هِدايا،
تو جيهي كتلي سؤ مُلڙي حضرت عشق گنوايا،
كيڙا گهن وچ اپڻي گهر تون، مَئكون مُلا تنگ نہ كرتون.

تَڏان مار بجا ول چليا هير كون ملا ٻاڙي،
اوتان درد فراقين ماري ويتر سولان ساڙي،
روندي دانهان كردي ٻيئي راتو ڏينهن ڏهاڙي،

برهي ڏاڍي چوٽ چڪايس ، بار برهہ دا سِرتي آيس.

قصا كوتهہ ٻانهين هيردي زوري ٻنڌ ڏِتوني،
سڻ وي نصيرا كاڻ رانجهن كيها قَهر كتوني،
زوران زوري ٻنڌ كراهڻ رنگپور ڏهون متوني،
كيوين تيسين ڳالهہ اهائي ، كيوين جلسين وچ جدائي.

دم نہ سَهندي جو دوري تيا كيڏا قهر تنهان كون،
درد فراق و سوز تپش وچ پَلپَل پهر تنهان كون،
سوا ڏيكڻ هك ٻئي تيا جيوڻ زهر تنهان كون،
روندا دم دم آهان كَردا ، گاهي جيندا گاهي مرَدا.

تڏان هير كيتا ول قاصد رانجهن ڏهون رَوانا،
تيڏا هجر هميشه ميكون هي همدم هَم خانا،
جلدي آءُ سيگهڙا كر كو عذر بَهانا،
نا تہ اتاهين مئن مَرويسائين ، آءُ سگها ميڏي سردي سائين.

سڻ پيغام ڳيا شاهہ رانجها هوش كَنون هِكواري،
رنگپور والي شهر ڏهون كيتس ترت تِياري،
رو رو ڏسكي ڀهون پكاري برهہ كيتس بيماري،
سڙ دا رهسان سُولان دي وِچ.

اهين وقت تِيا او عاشق رنگپور ڏهون روانا،
كن وچ كنڊل مك وچ مرلي سر منكي ڳل ڳانا،
آپٹا ويس متاكي آيا، كر جوگيان دا خانا،

در در تي ٻيٺا بين بجاوي ، چشمان والي چوٹ چلاوي.

ڄاڪين والاچالا ڇوڙيس هويا جوڳي اُداسي،
ملڻ ڪيتي هير دي رانجهن وتدا ڀهون پياسي،
عشق ڇوڙايس تخت هزارا هويا سامي سَناسي،
برهہ ڪيتس بي آرامي ، شاهہ رانجهن ول هويا سامي.

هڪ ڏهاڙي هير دي درتي رانجهن بين بَجائي،
سڻ آواز اٿاهون هيري لڪ لڪ جهاتي پائي،
ويکڻ نال سڃاتس ساڳي سهڻي صورت سائي،
درد جنهين آرام وڃايا ، عشق جنهين دي جيءُ جَلاليا.

فال ڏيکڻ شهہ رانجهن دي اٿ هوش ڳيس هکواري،
آهان دانهان ڪيتس تڏاهان روڪر زارو زاري،
هي نصيرا نال برهہ دي ساڏي زاري تي لڪ واري،
ڏيک تہ ڪيهي ڪم ڪريندا ، عاشقان نون بي موت مريندا.

تڏان دانهان سڻ ڪر دوڙي هير ڏهون ول مائي،
آکيس دانهن ڪيتي تون ڪيون ڪر جوش وچون هڻ جائي،
تڏان هير ولائي ڏتي سرت وچون هڪ سائي،
اٿان نانگ آيا هڪ ڪالا ، ڪاڏس مئڪون دم نہ سَنيالا.

هڻ ڪوئي جوڳي منڊ چلاوڻ والا آلهہ آئيسي،
ڏئي جنهن دي نال شفا ول هڪدم وِچ ٿيسي،
ناتان هير ويچاري سولان وچ چڙُ مَر ويسي،

الله اهو اڄ جوڳي آئي ، منڊ برهہ دا جو ڪوئي جاڻي.

تڏان ڳالهہ اها سڻ ڪر مائي جوڳي اندر اٹايا،
درد ڳيا سب چوڙ هيري ڪون مولا مُحب مِلايا،
آکيس جوڳي بد بَلا ڪنهن تئن ڪون ڏنگ چلايا،
هڻ تہ ڪريسان دارون اعلیٰ ، انشاءالله تعاليٰ.

راتو ڏينهان هير ڪون جوڳي ٻيٹا منڊ چَلاوي،
ڪرڪي ڳالهين ڏڪان سولان ديان هير دي جان جَلاوي،
درد فراق دي ڏينهان واليان ڳالهيان آک سٹاوي،
آکيس هڻ چل اٹاهون ، رنگپور ڪون چاهون.

ٹئي روانا تخت هزاري هير تي رانجهن ڏونهين،
بحران بران دي وچ گهمدي سوز تپش دي سونهين،
رنگپور جهنگ سيال چوڙيوئي برهہ ٻاليوني باهين،
آخر وچ وصال ٹيو ني ، تنهن ويلي رب دا شڪر ڪتوني.

عشق اهين ڪنعاني ڪون وچ بازار وِڪايا،
هويا مالڪ ملڪ مصر دا بردا تي ڪر آيا،
ٻيا وت ڪِتلي عاشق حضرت عشق گنوايا،
سڻ وي نصيرا برهہ بيانا، حضرت عشق دا اعليٰ شاناَ.

چوڙ نصيرا خيال سيي تون ٻير پرت وچ پاوين،
قلزم عشق دي اندر غوطا مار جيوين ٻڌجاوين،
جيوين حباب ٹيوين تون قلزم ٻچي لهريان لاوين،
جيڏي ڪيڏي موج هي تيڏي ، جٹان ڪٹان اوج هي تيڏي.

عشق اهين صنعان کون جٽيا ڳل ڳچي وچ پايا،
عشق اهين شهہ سرمد دا سر، وچ بازار وَڍايا،
عشق اهين شهہ شمس الحق کون زوران زور کلايا،
ٻئي وت کتلي عاشق مرايس، کتليان نون تعزير ڏوايس.

جيوين شهہ منصور شهان دا سہ دي سر دا سائين،
عشق اهين سولي دي اوپر جوڙ ڏتس وهہ جائين،
کيئي هزار عشاق مرايس سڻ تان سچ آکائين،
زوراور هي عشق آڙانگا، لاهہ ستيندا سِر دا سانگا.

ٽيهہ اکري داستان هير رانجهو

الف: آءُ ڙي هير سڻ ڳالهہ ميري ڇوڙ اهو خيال بد چال دا ڙي،
لاهہ شرم تئي ڏرم ڏيا ڪجهہ مرم نهوين اهين ڳال دا ڙي،
ننگ ڇوڙ نسنگ بي ننگ تئي هڪ پيوئي مهوال دا ڙي،
سگها باب دي هٿان ٿيسين ڪجهہ رک تون هوش حوال دا ڙي.

ب: بَس ڪراهين بات ڪنون ميڏا وس نهين بيوس ٿيان،
رانجهو هس ساڏي دل ڪس نيتي ڏاڍيان برهين لايان بيوس باهيان،
جهَڙي شرم حَيادي تون ڳالهہ آکين اهين ڳالهہ ڪنون تان مٺن ڳيان،
سَچ آکان تئن ڪون ويسان جهوڪ ڏهون توڙي ڪرين بدخواهيان.

ت: توبه ڪر مني هير ڏيا ايها ڪيهي ڳالهہ تون آلاوَندي هين،
لاهہ ننگ تئين بي ننگ ڏيا تيڏا ايجهي تون ٻول ٻَلاوندي هين،
ميڏي جان تيڏي ڏڪان جلا نهين هڻ حيلي تون ٻيئي هَلاوندي هين،
اهين وات اتي شل ڪات وهئي، جهڙي وات وال ولاوندي هين.

ث: ثابت آسانتي ماهي دِل وچ ڪوئي غَير خِيال نہ سَماوندا هي،
ڪيڑا ڀيڙا جنهان ڪيتي جهيڙي ڪَرين سوئي بَد سانون نهين ياوندا هي،
هڪي خيال اهين ٻاهہ ٻال ڏتي ڏوجها مول نہ دل تي آوندا هي،
سدا دل اندر رانجهو يار وسي جوئي ساهہ ميڏي ڪون سيياوندا هي،

ج: جل وڃين من ٻل سڃي ول ول ڪيهان ڳالهيان چاوندي هين،
ماءُ پيءُ ڏنا ور سٽ سڃي چاک دي نال ٺاهہ ٺاوندي هين،
اهين چاڪ ڪيتي غمناڪ وتين هر هر ٻيئي غم ڪاوندي هين،
گهن مت ميڏي ڪرپت ڏيا وچ ڪپت پير ڪيون پاوندي هين.

ح: حيلي تون توڙ هزار ڪرين بيوس ٿيان ميڏا وس نهين،

جنهان کيڙيان پيڙيان واليان ڳالهيان آکين انهان نال تہ روح دا رَسَ نهين،
جيوين متيان ڏيوين مٺن کون تيوين ميڏي اهين کنون بس نَهين،
لکيا لوح قَلم دي اِيوين، سا ميڏي ميٺڻ دي مَس نَهين.

خ: خوار شتاب تسين اجهو بات سٹي اهو باب تيڏا،
هک لحظي دي اندر لاهہ گهتي سَجي لکين هزاري دا آب تيڏا،
آجان پي پرا تہ نهوين سٹيا ول جذبئون جوش جواب تيڏا،
پڇي آبي لڳسين دل ڳالهہ اها ڇوڙ ويسين اهو تک تاب تيڏا.

د: دل جنهن دي نال هل ڳئي نهين جهل مٺن کون اهين يار کنون،
پلپل تٹنکون ڳل ڳل اها رهسين دل نہ مول ديدار کنون،
ساري شاهي اپٹي توڙ ٻوڙ آيا ميڏي کيتي جو تخت هزار کنون،
مٺن پي خواري اهندي چُم چاتي نهين ترس کوئي تلوار کنون.

ذ: ذکر فکر اهين چاک والا سيتي راتو ڏينهان کيها چاياهَئي ڙي،
هر هر تٹنکون ہر ہر اها کيها جو چيٹک چاک چَلايا هَئي ڙي،
کوئي هير آهين تٹنکون چاک سبهي پڙه پرت داکبر پلايا هَئي ڙي،
جنهن دي کاڻ رَلي رورو رات ڏِينهان آپٹا حَال آحوال وِچاياهَئي ڙي.

ر: روح ميڏي وچ رانجهو وسي اها چاک کيتي بي چاک ٿِيان،
جنهن دي سانگ سردا مٺن سانگ سٹيا تنهن دي تانگهہ امان غمناک ٿِيان
لک وار گهتان سر گهول انهان تون جنهن دي برہ دي وچ بيباک ٿِيان،
اينجها چاک نصيرا کوئي چاک کيتا جنهن دي پاک پيران دي مٺن خاک ٿِيان

ز: زال تون ڇوڙ خيال اهو کيهي خام خيال تي سڳي ٿئي ڙي،
لاهہ لڄ ٿئي بي لڄ ڏيا تڏان پي پراوان کنون پڳي ٿئي ڙي،
مت ماءُ دي مول نہ گهندي نوي کيهي هيرنسنگ بي ننگي ٿئي ڙي،
سگها باب دي هٹان خراب ٿيسين ايوين ڏينهن کيڙي دي لڳي ٿئي ڙي.

س: سولان اڳي ساڙ ٻار گهتيا ڏوجهي ڏر ڏکي نون نہ ڏس آمان،
سبي هوش ويا بيهوش ٿيئان ڏاڍا بره لڳا بيوس آمان،
جڏان جهوک ڏهون وچ رانجها ڏيکان تڏان لهي قلب دي ڪَس آمان
ميڏا وس نهين بيوس ٿيان ناحق ڪردئين هُل هنبس آمان.

ش: شان شعَور تون ٻوڙ ٻيني ڪجهہ رکين ها تَرس اِيمان ڪَنون،
نکو خويش قبيلا خوف تئنکون نکو صاحب رَبَ رَحمان ڪَنون،
گهن مت ميڏي ڪرپٽ ڏيا ري ترس اپني جند و جان ڪنون،
ڪيها ريب فريب تو هير ڪاڏا اهين نفس نادان شيطان ڪَنون.

ص: صاحب تخت هزاري والي زوران زور ساڏي دِل لُٹ نِيتي،
چاڪ شان مان ايمان وڃايا ڏاڍي جوش وچون دِل جَهٹ نِيتي،
اهين چاڪ عجب هڪ چوٹ لائي جنهن دي نال لاوڻ لٹ پٹ نِيتي،
منجهيوال دي چال تان چور ڪيتا ول نال غمزي دل گهٹ نيتي.

ض: ضعيف ماءُ آئي هيردي سگيان سَهيليان ڏهين،
هير ڪون ڏاڍي بدهير لڳي گِهندي ماء دي مولمت نَهين،
رو رو اپڻا حال بيَ حال ڪيتس ڏاڍا جادو لايس جادو گر ڪَهيسَ،
منجهيوال دي نال وتي راتو ڏينهان گهر ٻال وساريس خويش جَهين.

ط: طلب لڳس تن من ڏاڍي بي چاڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،
جنهن تي جوش سارا هوش نيتس غمناڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،
نکو پيءُ پراوان دا ٻئو رکيس بي باڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،
ڪوئي چاڪ سچي ڏاڍا چاڪ لايس دل چاڪ، وتي اهين چاڪ ڪيتي،

ظ: ظاهر نهين اس ڳالهہ اها ڄل ڇتي نون کا مت ڏيوو،
متان کنين چو چک دي ڳالهہ پوي سگهي تسان کني نون کا مت ڏيوو،
متان سمجهي سجي کر ڏيان کوئي ول ول ڦتي نون کا مت ڏيوو،
رب کرم کري من مرم پوس اهين سيف نينان ستي نون کا مت ڏيوو.

ع: عام نون کل نہ کائي اِها جنهن کون جام عشق پلاونداهي،
هک لحظي دي اندر توني پرزي کر هوش حياؤ وڃاونداهي،
نکا اڄ ايمان دي جهل اِهين کون جڏان زور بره آزماونداهي،
کنهان ديان بادشاهيان لتايس کنهان نون مت مرواونداهي.

غ: غرق کيتس گهٽيان غازيان نون کيڏي بازيان لک عجب ويکو،
جيوين شاهہ منصور سولي اتي چڙهہ کيتا سارا مطلب ويکو،
کيٽي ساري عمر طلب ڦرن کنهان زوري لٹ پلٹ ويکو،
اڳي موت مرڻ دل فاني ٿيوڻ نهين مرض تهين دا کو طلب ويکو.

ف: فلکان مار هير ڏهون رلمل سهيليان آيان ني،
ڏاڍي تاب عتاب دي نال انهان قصا هوش حجاب چايان ني،
ماءِ بيءُ دا رک تون رايا چندي پيان تہ کل آجابان ني،
کيوين شرم وڃايا تو هير ايوين کنهين جادواِهوتڻ نون لايان ني.

ق: قطري قطري توٽي مار کرو رهسان مول نہ رانجهن يار کنون،
توٽي توکان مٹن تي لک لوک کري، نهين دل رهندي ديدار کنون
چاک ساڏي دل بيباک کيتي لنگهہ پار ويسان ندي تار کنون،
تل تل ٿيوان تان يي جهوک ويسان نهين ترس کوئي تلوار کنون.

ڪ: ڪوڙي قصي ڪيهي ڪري رب پاڪ ڪَنون ڪجھ ڏردي نوي،
سارا جهنگ لڄايا لڄ ڪنون ري شرم حيا ٻڌ مردي نوي،
آڪ آڪ سڀ سهيان تڪ پيان تان يي توبھ تون ڪردي نوي،
ويندي جهوڪ ڏهون لڪ لوڪ لاهي ٽوڪ ٽوٽي تايي سجي مڙدي نوي.

ل: لٽ لباس توڙي لڪ ڪَرم تان يي جهوڪ ڪَنون نهين رهنديان ڙي،
ڏاڍا عشق آڙاھ مچا ڏتا تڏان طعني تساڏي مٺن سهنديان ڙي،
ڪيڙيان ڀيڙيان واليان ڳالهيان آڪو سي تان ٺاھ ڪهين نهين ٺهنديان ڙي
مٺن تہ ملڪ تهين دي هڻ هو رهيان نين نديان جنهن دي ڪيتي وهنديان ڙي

م: مل سهيان رلمل آڪيا اهين ڳالھ ڪنون من پل سُجي،
چوچڪ باب نهين سٽي ڳالھ اها نہ تان ڪپ ڪريسي تل تل سُجي
مدي ڳالھ دي چال نہ لڳ رلي اهين واٹ ڪنون هڻ وَل سُجي،
اڪين ترس تلوار دا نهين تٺنڪون پرنوي ڪسڻ دي ڪل سُجي،

ن: نانگ شل مٺن ڪون ڏنگ ماري جڏان رهان ياري پار ڪَنون،
تڏان سرساڏي تلوار وهي جڏان رهي دلدار ڪَنون،
سهيان دل قاضي ڪر ويڪو ڇٽان ڪيوين عشق جيهي آزار ڪَنون،
مٺن تہ رات ڏينهان بيٺي منگان مدت اهين دلدل دي هَسوار ڪَنون.

و: ولائيان ڪيهيان هير ڏيوين گهندي نوي ڪائي مت ساڏي،
توٽي لڪ حيلي تٺنڪون ڀينيان ڪرون تہ يي نهين گهني ڏڪي ڏت ساڏي
من پل سجي اِهين چاڪ ڏهون هڻ هير وجا نہ پت ساڏي،
ڪر هوش نہ تي بيهوش مٺي اها پڇلي هٺي مت فقط ساڏي.

ه: هوش کنون بيهوش ٿيان ڏاڍا جوش برهي من کون جوڙ ڏِتا،
اهوخويش عزيزي ڪرم والا ٽڳا عشقي ساڏا ٽوڙ ڏِتا،
سيئي ڳالهين اسان کنون ڇوڙگيان جڏان درد ساڏهن منهن موڙ ڏِتا
رب پاڪ ڪري سُهن اهين چاڪ ميڏا سي ننگاو ڀوڙڏِتا.

لا: لا زور سيي هير کنون من پل چليان پڇي سِياليان ني،
جيئي هير اول کنون ڳالهيان ڪيتان هي توڙ توئي پاِليان ني،
ڏاڍا عشق دا ونگ نسنگ پيس ول لايس درد ڏماِليان ني،
سدا چاڪ ڪتي غمناڪ وتي سيي وسريس طول نِهاليان ني.

ء: آء عشق جڏان آجهاتي پاوي تڏان شرم حيا سيو ڀوڙ ڏيندا،
خيما ڪوڙ جتان منهن موڙ بهي هڪدم ٽوڪي سيي توڙ ڏيندا،
جيوين جيوين ملامت ٿيوي تنهن کون اڳي کنون ڏوڙي جوش جوڙ ڏيندا
اهين برهہ دي تير تمام تکي ول نهين نصير نهوڙ ڏيندا.

ي: يار نهين قرار ڳيا ول طلب دي تار فِگار ڪِيتا،
سوئي مَلڪ الموت نہ مول ڪري جوئي عشق والي ازار ڪِيتا،
وچ خواب غفلت بيتاب رهيوسي برهي آڻ بيدار ڪِيتا،
روئان زار زار تي هنجون هزار ول ڏاڍا برهي ڏنڊ انڌار ڪِيتا.

الف: آزار اهو عشق والا نال خوشي چُم سر چايا مئن،
جِن مَلڪ فلڪ سي بچ ڳئي باري بار برهہ اٺايا مئن،
اناعرض لامانت علي السمٰوات والارض اي ڪر ڪمايا مئَن،
رمز اهين دا رايا ايوين سمجهہ رمز تي رام ريجهايا مئَن.

ب: بات مٹن کون نہ ہي وات وَٹي ڏينھان رات ايھا تات يار والي،
پل ذات صفات دي ہٹي ملي ذات طلب دي تار والي،
العشق نار يحرک ماسو المحبوب پڑ بات سچي سَردار والي،
درد دل وچ نصير رکن حب دلدل دي ھَسوار والي.

ت: تاک حسن دي ماک کيتا حق پاک جاٹي چاک چاک کَران،
امين چاک چولا ميڏا چاک کيتا بيباک وتان غمناک ڤران،
طاقت طاق فراق دي تيغ کيتي بيدر يغ وتان جيوان توڙي مَران،
توڙي ماک پوي توڑ مينھن وسي، خاک پاک چمان ندي تار تران.

ث: ثنا سک وچ سبق ڏتا نين نِک تٹي رو رو رَوج کَنون،
چولا چاک ھويا برھ يک پٹي کاٹي کڑک افلاک دي آوج کَنون،
رورو جھک پٹيان وچ ہگل ميڏي امين بحر برھ دي مَوج کَنون،
گھتان پک تنھن کون جيکو ڤک گھتي شَھنشاھ حسن دي فَوج کَنون

ج: جاني جڏان اگڑ آوين سرساھ کران قربان مِيان،
کِيا دين دنيا ايمان ھووي کِيا بھشت والا تہ بيان مِيان،
سانون طلب نھين کا طوبيٰ والي ہن حوران تي غلمان مِيان،
ملسين شاھ نصير کون کڏان تيڏي درد کيتا ديوان مِيان،

ح: حسن سھٹي دي کيا وصف آکان جڏان چلن کَر تولڑيان جي،
سُھٹي ويس تي لال لبيس کرن سھٹي مرک تي منيان ہولڑيان جي،
نظر ناز غماز دي نال کرن لاون حسن جمال ديان ھولڑيان جي،
صدقي سھٹيان تون نصير جاوان ڏکان سوران جنھن دي ولڑيان جي.

خ: خون میڈا تیڈي ڳل پوسي نَهِین آوندئین ساڈي کول میان،
ڍول کول میڈي گھنڊ کول آوین نال محبت چپ چول میان،
گھول گھول تیوان اتون ڍول تیڈي پن پول سهڻا کجھ ٻول میان،
هول پن حیا دا ٻول پیارا گھونگھٹ نقاب دا کول میان.

د: درد تیڈي رخ زرد کیتا آهہ سردکیان وچون دَرد مِیان،
درد مندان نون کل هي درد والي، بیدردان داسینا سَرد مِیان،
کو مرد اتان آگرد کڑي وچ بحر فنادي فرد مِیان،
اي درد چیز عشاقان ني کیتي اصل صاحب سپرد مِیان.

ذ: ذوق عشا قان نون کیها لڳا شهادت تائین وچ شوق کڑي،
نهین شوق انهان کون کوئي شهادت والاوج ذات صفات دي ذوق کڑي
بات شرع دي مول نہ منن عشق دا ڳل پا طوق کڑي،
میڈي یار اپڻي نال تار هکا پیڑي پؤنک کیڑي خرخوق کڑي.

ر: رنگ برنگ فرنگ اهین چنگ ماریا عشق اڑبنگ میان،
انگ انگ توڑي کپ ڈارکرن ڳئي هان ننگ والي لنگھہ دنگ میان،
سیني تنگ عاشق اڑبنگ کڑن، جهلن ڈنگ نسنگ تفنگ میان،
لنگھہ ننگ کون بي ننگ ٿئي آن ورهہ ونگ گھتیا کوئي نپنگ میان.

ز: زبر عشاقان تي نہ کرو متان صبر انهان دا هنڈ کري،
رانجھو یار آوي میڈي پاڻ وسن سیئي سیال سڑن کیڑا خرمري،
پوي آهہ کیڑیان دي سر اتي، اهو شر تلي میڈا بخت تري،
نال یار نصیر مٹن هک هووان جنهن دي مار گھتیا مٹن کون ذوق ذري.

س: سوز مجاز تيڏي بي نماز کيتا غمساز سَجَڻ مُمتاز موهن،
کر ساز ميڏي نال باز پورل روح راز رکين بي نياز موهن،
کر کرم غريبان تي کريم سهنا مڙ پال وچون ناز موهن،
غمزيان نال نصير کون مار مٺاکر ظاهر اپڻي اعجاز موهن.

ش: شهنشام نِگام کرمام موهن دل خواه مٺن ڏهون گام گام مِيان،
تيڏي بام برم دي بنام ڇوڙيا اکي چاک ملين وچون ڇام مِيان،
سر سام تيڏي اتون گهول گهتان راتيان ڏينهن پلينديان رَام مِيان،
ميڏي آم من دلخواه سٽي تٽنکون آئي اتان تہ آلله مِيان.

ص: صبر کر وي ملان قاضيا عشق دي اڳون هي عقل دا کام کِيا،
دين کفر کنون لنگهہ پار کڙي هي عشق اڳون اِسلام کِيا،
پيالي پرت وچون هک سرک چکيم سچ آ کان مي جم جام کِيا،
ويڙہ مسلي ملان هڙ رکين عاشقان کون هي حلال حرام کِيا.

ض: ضعيف کون غم هويا، اهين غَم بَزم عَدم کيتا،
دم دم ہيٺي همدم منگان جنهن دي خَم آبرو دي خَتم کيتا،
شم شم اکيان چون نم وهي خم خم زلفان کيا کم کيتا،
جام جم نهين اينجها کم کري جيها کم پيالي پرم کيتا.

ط: طلب دي تير زهير کيتا نخچير وانگون دل چير ميڏي،
ماهي مير مٺن کون پڙم کير ڏتا جهڙي کير ہڏي دل هير ميڏي،
وڏا پير کري موهن مير سيتي رم آوي سچي سير ميڏي،
تقدير ميڏي وچ عشق لکيا تدبير نهين کا نصير ميڏي.

ظ: ظاھرزارو زار فگار کیتا اھین عشق والي آزار مِيان،
وار وار وچ تنوار اھا آسین یار اتان کیھي وار مِيان،
وار وار کران سر ساھہ اُتون جنھن وار آوین مٹن ڏھن یار مِيان،
تیڏي فرق فراق قرار نیتا زار زار رون نینڻ نار مِيان.

ع: عین وصال تڏان ھووي جڏان غین وچون دل عین ڄاڻي،
کر قعود سجود دل اندر حج اتان حرمین ڄاڻي،
تھدل کرین طواف تون دلیون دل قاب قوسین ڄاڻي،
حب حیدر شاھہ نصیر رکین مرشد حسن حسین ڄاڻي.

غ: غرق وچ عشق تیڏي سرتنھین ڏوھہ ثَواب والي،
ھک گھور سانون چکچور کیتا چوٽ لڳي نینھن نَواب والي،
ھڏ ماس ساڏي برھہ باھہ ساڑي بوآندي خوب کَباب والي،
صدیان سک تساڏي وچ گذر ڳیان ھکوئي رات عَذاب والي.

ف: فال آئي اڄ خوب خاصي آسي یار اساڏي ویڑھي جو،
رانجھن یار دي آوڻ نال اھي چک پوسن سیالین دي جھیڑي جو،
سیال سڑدي سڑدیو یسن کپ کپ ویسین کیڑي جو،
کیوین تخت ھزار نصیر پچیسین یار وسي میڏي ویڑھي جو.

ق: قیل قال ملان قاضي دي نھین دل میڏي کون کو درد کَري،
کنز قدوري تي شرع والي ڳالھہ سینا آساڏڑا سَرد کَري،
اھو بحث مدرساتي علم سونھاري دا دل اساڏي آزرد کَري.
نھین فقه شریف نصیر کري جوئي نینھن والي کجھہ نرد کَري.

ک: ڪڏآن آسين يار اڳڻ ميڏي مٺن تہ ڪڙي پليندبان راهان ميان،
ميڏي جان ڪون صبر آرام نهين راتيان ڏينهان ڪريندبان اهان ميان
ايجهي تار مٺن ڪون ڪا يار لائي نين ناز ٺٺي سمجهہ صُباحان ميان
تسان موهہ ڳڌي دل يار ميڏي اتي ڪيتي قابو نِگاهان ميان.

ل: لوڪ توڙي لک ٽوڪ ڪري ميڏا روح رانجهن دي جهوڪ ڏهين،
پؤنڪ پؤنڪ توڙي ڪيڙي خوف ڪڙي ميڏا خيال نہ ڪنهن رنڌ روڪ ڏهين
سڙ سڙ ڪيڙي ٽوڪ ٽوڪ ٽريئي نهين گوش پونڪا دي پونڪ ڏهين
شب روز نصيرا خيال ميڏا شاهہ حسن دي چشمان چونڪ ڏهين.

م: مند ميلاپ دي ويک سهٹا مستان ٺٺي آن بي گمان ميان،
بن شاهہ حسين ياٹ ياون ناپاٹ وٹاٹ ويران ميان،
اهين ونجلي ديانهين ڦوڪان هوڪان جنهن دل ڪيتي ديوان ميان،
ڪر شاهہ نصير نِگاهہ ملي سر ساهہ ڪران قربان ميان.

ن: ناز وچون بي نياز موهن ممتاز اکيان ڪر باز ميان،
جيوين راهہ حجاز دي حاجي وجن تيڏي جهوڪ هي مٺڪون حجاز ميان
راتيان ڏينهان تيوي مست ميڏي، سڻ ونجلي دي آلاپ آواز ميان،
اهو عشق مجاز نصير ڏيوي گاهي سوز تي گاهي گداز ميان.

و: ويرڪڙي متان پير پڇين تقدير نهين ڪجهہ ٽلدي هي،
اهين وير ڪيئي مهمير ہوڙي تدبير نهين اتان چلدي هي،
اتي دل ڪڏان ول هٿ آوي دل آوڻ دي نهين ڪاولدي هي،
اها تيغ برهہ بيدريغ لڙي گويا تيغ نصير آجل دي هي،

ھ: ھس ہِٹا مس مس مٹا، سڻ شعر میڈا رنگ رَس جیھا،
بَس بَس آکي ھڻ وس کیتئي اھو بیت حسین ھي ھَس جیھا،
قافيي مینھن وانگروس وس کڑي آکیئي چاھ وچون ڈاڈي چَس جیھا
لتي مس مس نصیرا کس میڈي جڈان جس کیتس وڈي جَس جیھا

الف: اول دریا عشق دي موج کیتي ڈاڈي کائي،
ب: بحر اھین دیان لھریان چِتکیآن جوشان جائي،
ت: تمام تکیر وھندا ساوڻ سیاري سَدائي،
جِتان آکر رک رکیندا، نَھین تڈانھین جھلڻ ڈیندا.

ث: ثبوت رکین دل اندر عشق آلھ داَ یارا،
ج: جیڈي کیڈي جاڻ اھیندا ھرَجا نینھن نِظارا،
ح: حضور ھئي ھر جا وچ مارتون نیھي نَعارا،
ھر جا ھل ھنگاما جَھیندا، جِتان کِتان مقام تھِیندا.

خ: خودي دي خیال سیوئي "لا" ڍي نال تون لاھین،
د: دوئي دا فکر خطرا ناباقیکوئي بَچاوین،
ذ: ذکر تي فکر ماھي دا جوشین نال جڳاوین،
ٻیان ڳالھین سب وسارین، ول نہ ڈیوین گوش کیڈاھین.

ر: رموز اھین وچ ریڈا وتین تون مَرد یگانا،
ز: زبان تي آڻِ نَہ ٻي کا ڳالھ سَواءِ جَانَا،
س: سھٹا صحیح کر ویکین یار وسي ھَمخانا،
ٻئي ٻاسي کیون ڍوندیندئین، اندر وچ کیون نہ پچیندئین.

ش: شراب محبت والا پر کر پیالا پیسین،
ص: صبر شکر اهین وچون فارغ مول نہ ٿیسین،
ض: ضد نہ ٿیسین کنهن دا جان جان جگ وچ جیسین،
پڇي نہ مرسین مول کڏاهین، هوسین هردم وچ نِگاهین.

ط: طلب رکین تن من اندر وچ عشق اَلهہَ دي وَالي،
ظ: ظهور کریسین آپي باھہ برھہ چا ٻَالي،
ع: اور نہ پاوین دل کون ٻاجهون دي چَالي،
اهو اسانون ڀهون من پانوندا، جان جگر کون جوش جڳاوندا.

غ: غرق ٿیوین تون غازي بَحر شهادت دي وچ،
ف: فنا تي سیر کرین وچ شَهر شهادت دي وچ،
ق: کس وڃین هک واري نَهر شهادت دي وچ،
بقا اٿان آپي ٿیسین، فنا دا خیال ڇوڙکيٖ وسین.

ک: کمال محبت دي وچ غرق ٿیوین تون غَازي،
ل: لائین اٿائین سرتي برھہ والي ٻَازي،
م: محو تي ویسین آپي مستقبل تي مَاضي،
ڏاڍا ظهورا عشق کریسین، مرڻ کنون اڳ موت مَرسین،
ن: نصیرا نینهن دیان باتیان نویان کرتون یار بیَانا،
و: ول متان پل پچون تي، هئین شَهبار شَهانا.

ھ: هت کیون اٿاهین آ، ٿیوین نال ڇِهان هَمخانا،
کَر پرواز تون وطن اپڻي، برھہ والا جوش جڳاکي.

ل: لادي نال ڪريسين جڏان آپڻا جسم وسارا،
م: اثبات تڏان جڙيسين نور نظارا سارا،
ي: يار نصيرا آپ وچون ٿيسين خود اظهارا،
آسان اهين وچ اهو اسان وچ، لوڪ پيا ڪوڙي طَمع ڪي.

الف: اَول دِريا عِشق دي موج ڪِيتي مَستي دِي،
ب: بهت ڪرايس وت پهلو هوش اتي هَستي دِي،
ت: تن من وچ ول طلب نَهين ويراني وَستي دِي.
جتان جيها، تِتان تيها.

ث: ثبوت رهيا سيني اندر ذڪر فڪر ذاتي،
ج: جدائي نہ رهہ ڳئي ڪائي نفي نہ ڪو اِثباتي،
ح: حضور هميشه دل وچ نہ ڪجهہ موت حَياتي.
نہ ڪجهہ مرڻا، نہ ڪجهہ جيوڻا.

خ: خودي دي خيال سَيوئي مطلق مَحو ٿِيوسي،
د: دوئي دا فڪر خَطرا ناباقي بَچ ڳيوسي،
ذ: ذڪر تي فڪر ماهي دا تن من وچ رهيوسي،
ٻيان ڳالهيان، سڀ وسر ڳيان.

ر: رموز اهين وچ ريڏا وتين تون مَرد يگانا،
ز: زبان تي نہ آئي ٻي ڪا ڳالهہ سواء جانا،
س: سهڻا صحيح ڪر ويکين يار سدا هَمخانا،
ٻئي پاسي ڪيو ڏونديندئين.
ش: شراب محبت والا، پيالا پر ڪَر پيوين،

ص: صبر شکر اهين وچون فارغ مول نہ ٿيوين،
ض: ضد نہ ٿيوين ڪنهن دا، تان تان جگ وچ جيوين.
پيا نہ ڄاڻي، نہ ڪوئي سڃاڻي.

ط: طبل وڄاوين دل وچ عشق آلھہ دي واَلا،
ظ: ظهور ڪرسين آپي محبت وچون مَتواَلا،
ع: عاري جو عشق آلھہ دي ڪَنون، تَنهن داَ هي مُنهن ڪاَلا،
جيها اِتان، تيها اُتان.

غ: غرق ٿيوين هڪ واري قلزم عشق دي اندر،
ف: فڪر وت نہ ڪرين ڪوئي وت آويسين مول نہ ٻاهر،
ق: قلزم ساڳي دا قطرا آهين يار سَراسر،
پيا نهوين، ساڳي توهين.

ڪ: ڪمال قلزم دا قرب اهيوئي مرد يڳانا،
ل: لبو لب بحر اهين وچ ٿيوين جڏان هَمخانا،
م: مردان محو ٿي ويسين واءُ وصال دا واَٺا،
فناد دي بات اها ٿي.

ن: نصيرا نينهن ڊِيان ٻاَتِيان نويان نَويان ٻَتاوين،
و: ورهہ دي باهہ ڪون ول ول ڦوڪ ڪي مچ مَچاوين،
هہ: هميشه نال حضور دي ڳالهيان عشق ڊِيان ڳاوين،
ڳالهہ نہ پاوين عشقي ٻاجهون.

ل: "لا" دي نال ڪَنهين ڪون "لا" بہ مول نہ لَيدي،

ى: اثبات هكو ثيا سڻ ڳالهه اها مَطلب دي،
ي: يار نصيرا هي وت اها سو بات عَجب دي،
ڳالهه نهين ڏسڻ دي، نهين كرڻ دي.

الف: آوي يار جڏڻ اڳڻ ميڏي، تڏهن ٿيون ڀهون شاديان جي،
اهي جهيڙي سياليان دي چك ڀون، ويڙهي رَيڙهي مباركباديان جي،
سيئي كيئڙي خرخراب ٿيون، حاصل هوون من مراديان جي،
لوك واڏيان ڏيو ميكون، ٿيون ملك مناديان جي.

ب: بات ميكون نه ٻي وات وٹي طلب تارجناب دي پاردي ڙي،
جنهن دي تار ميكون بيقرار كيتا. خارخاهي وَنجلي تنواردي ڙي،
زار زار روئان هنجهون هار پُوان، اهو هار گهتان ڳل يار دي ڙي،
توڙي هاڙهه پوي توڙي چيت رَهان سرعشق دا ڍار اڍار دي ڙي.

ت: تانگهه ميكون سيني سانگ لائي، نانگ وانگ هو وره ولوٹيان مَئن،
بازيگر وانگي شور شر سيتي، رسي عشق ڏينديئان ڏوٹيان مَئن،
ڏوٹ اٹان لوٹ پوٹ هوكي، هيٹان عشق آنگاس چوٹيان مَئن.

ث: ساس ساڏا نهين ناس كيتا. طلب تاس لڳي بي قياس دي ڙي،
چك چاس پرم پيار والي، سيا آس لڳئي آس پاس دي ڙي،
سِردي راس نثار ديدار اتون، كران باس اِها مَئن باس دي ڙي،
دوزين ٻيلي والي وچون اوي ميكون،باس عطر عنبير دي واسڙي ڙي.

ج: جال جاني ميڏي كول سهٹا گهنڊ كول تي ٻول آلاء مِٹا،
اغماز تي ناز نياز سيتي، ممتاز تون چَشمان چاء مِٹا،

جوش عشق دي جان جَلاء نيتي، هڻ جلي نون قير نہ جلاء مِنا،
راتيان ڏينهان ڦران جهنگل ٻيلي، هوء هوء كران هاء هاء مِنا.

ح: حسن سجڻ دي كيا وصف آكان، جنهن دي چال منِي متوالڙهي هي،
گيسو نا فنگ وسيهر وانگ وتن، كجل ريهہ اكين كيهي كالڙي هي
رخ دي تاب بيتاب مهتاب كيتا، واه واه لبان وچ لالڙي هي،
اهين عشق دي وچ نصير مٹن تان، كيهي جال ڏكان دي سوجالڙي هي.

خ: خيال دي خيال حدنگ ماريا، چاڙهہ ابرو كمان تي چيلڙاجي،
نك دي وچ بيشك نهين، داڻا خال تي دام هي ٻيلڙاجي،
مزگان تير مٹكون فتكبير كيتا، جگر چيز زهير ڏيلڙاجي،
اهين عشق اڳون تان نصير ساڏا، نكو هوش چلي نكو حيلڙاجي.

د: دوش مٹكون وچ گوش آيا، هك صاف آواز سروش ڏهون،
سڻ هوش كنون بيهوش ٿيس، ول حال آيا جڏان هوش ڏهون،
تڏهن سجهہ سنڀال كيتم آهين خاص آواز خروش ڏهون،
آكي ڇوڙ نصير ٻيان ڳالهيان ٻئي رک خيال تون جذب تي جوش ڏهون.

ذ: ذكر مٹكون نہ ٻيا فكر وٹي، راتو ڏينهان كران ماهي ماهي
ڏاڍي دام دوالي گيسو والي، ٻئي ڳل ميڏي وچ ٿاهي ڦاهي،
شايد كرم ميڏي وچ عشق لكيا، قسمت اول كنون اهي اهي اهي،
لهر عشق سانون هڻ لوڑه نيتا، يارو الله واهي واهي واهي.

ر: روح ميڏانهين ريجهي كِتان، مٹكون قسم هي شاهم شهيد والا،
هكي خيال اهين تي كَپَ كڙيٹان، كوئي درد لڳا ڏاڍاديد والا،

منهن ماهي دا ماھ مثال ڄاڻان، ابرو يار هلال هي عيد والا،
اهو خام خيال نصير نهين، سودا عشق دي خاص خريد والا.

ز: زور ساڈا نہ کجھ هورهلي، سانون برهين پن پروڑ نيتا،
هک سک لڳي تانگھ طلب والي، ساڈا محبت من مروڑ نيتا،
کجھ زلف نيتا کجھ خيال نيتا، کجھ جوبن جواني جوڑ نيتا،
صدقي عاشقان تون يار نصير جاوان، جنان طلب اپٹي توڑ نيتا.

س: سوز ميکون شب روز لڳا، امروز دا نهين الست داهي،
اشک اکين عشاقين دا آب نهين، اهو خون تان خاطر خست داهي،
عقل کيا کري شھ عشق اڳون، ڈاڈا زور اهين زبردست داهي،
سر ڈيوين تان يار نصير ملي، اهو سودا تا دست بدست داهي.

ش: شَهر مَيکون نہ بَحر پاوي، ڈاڈا زَهر بِرھ دا زور چڑهيا،
اهين لهر گيسو دي قهر کيتا، زَنجير مثل کڑا قابو کڑيا،
ويکو چهر چوچک دي چاهي والي، رخ دي اتي جواهر وانگ جڑيا،
ابرو تيغ ايوين بي دريغ لڑن، جيون "لام" نفي نال "ميم" لڑيا.

ص: صبر قرار بيکار هويا، هکا تار لڳي سھٹي يار والي،
وار وار دي وچ تنوار ايها، عشق تار کپي سَيا عار والي،
خار خار ميکون بن يار نهين، سهيان عشق والي آزار والي،
ملسين يار کون يار نصير اها، پٹڻ کتڻ رَووَڻ زار زار والي.

ض: ضَرر نفعي دا غرض نهين، عشق لڳنا آها سو لڳ ڳيا،
ميڈي جان اندر کوکان لاکر، اهو نڳ ساڈي دل نڳ ڳيا،

عشق یار دا زار نِظار کرکي، وڙ جسم اندر لڳ لڳ ڳیا،
جهڙي خر ساڏي نال کهندي اهي، ساڏا صبر انهان اتي وڳ ڳیا.

ط: طَلب لڳي قلب وِچ مِیڏي، ڏَاڍِ خَال دِي خِیاَل خَلل کِیتا،
کجه زلف کیتا کجه خال کیتا.کجه ابرو دي تیغ عَمل کِیتا،
مزگان تیر ایڏون تکبیر کرن. خنجر ابرو اوڏون بسمل کِیتا،
زلف یار دي نال نصیر میڏي، ڏاڍا ظاهر زور ذلل کِیتا.

ظ: ظهر نماز قِضا هوئي، دل پیچ زلف وچ ڦس ڳئي،
ڏاڍي وس ولاٹ وٹ کیتي کیتم، پروس کنون بیوَس ڳئي،
نہ کجه ایڏي ڳئي نہ کجه اوڏي ڳئي، کَهین رمز ڏاڍي وچ رَس ڳئي
وچ قید برھ وچ صیَد تئي، کر عقل کَنون بس بَس ڳئي.

ع: عین وَصال تڏان هوئي، جڏان عنین دانُقطا غَرق کَرین،
پس پیش پچین، بَین، زیر، بالا چپ راست نہ کوئي تون فَرق کَرین،
سمجه ري ڏیان گمان وچان، طلسمات وَلا سیو ترک کَرین،
نَحو صَرف دا علم نصیر چوڙین، درس دل دادل وچ دَرک کَرین.

غ: غور کرین تون تان پیارا ! اجکلھ آسان کن آوٹا هَیئي،
کر کرم نصیر نماٹي اتي، هک وار تان ڳل لاوٹا هَیئي،
ڏاڍي مهرتین شفقت نال سهٹا ! ڦیرا اگٹ اساي پاوٹا هَیئي،
سک دا سَبق اجَٹ میکون یاد نهین هکوار تان ڦیر پَڙھاوٹاهَیئي.

ف: فراق فقیر کیتا، تَدبیر نَهین کجه آوندي هي،
سهٹي رمز لڳي سهٹي یار والي روزان روز سک سانون جاوندي هي،

اهين خيال سانون باهه ٻال ڏتي، ول محبت مچ مَچاوندي هي،
اها نار نصير نينهن والي، مارکي ڦير جيواندي هي.

ق: قاف لاف گزاف دا کم نهين، اوکا بار برهه دا اٺاوٹا هَي،
جيوين نفي ٿيوين اثبات ٿيوي، اٿان الٽا ذکر کَماوٹا هَي،
بي سمع بصر، بي دست بي پا، ديري دوست والي وچ جاوٹاهَي،
بن باهه تين اخگر شعلي ٻاجهون، آگ دي جسم جَلاوٹا هَي.

ڪ: کيهي بنائي هي سهٹي، سَهيان ٓچَلو بره والي بازار ويکو،
هٹ هٹ سودا کجهه گهٹ نهين، سرکٹ والي کٹار ويکو،
سودا سر ڏيوٹ دا سهيان اٿان، ڏوجها وحدت دا واپار ويکو،
ساري بازي سو نصيرا هار ٻيٹا، کيتا عشق دا جنهن انکار ويکو.

لا: لائي لبان وچ لائي سهٹي، اِهين ماهي مٺي مَتوالڙي جي،
ول حال کنون بي حال کيتا، اهي خال سيهه دي خيالڙي جي،
مژگان زور زوردار جور سيتي، مارن دور بَرچيان تين ٻالڙي جي،
سانون هوش کنون بيهوش کيتا. کجل ريهه تي کاکل کالڙي جي.

م: مند ميلاپ دي ماهي ! آئي الهه پاک تسان نون ڦير آئي،
شب روز رووان تيڏي سوزدي وچ مولا علي ڄاڻي مولا علي ڄاڻي،
دل آب تي جگر کباب هويا، ڏيک ويران تيڏي ياڻي ٹاٹي،
هٹ کر ولٹ دي کائي وائي سهٹا! چوڙ نال نصير ماهي ماٹي.

ن: ناز وچون بي نياز سهٹا! هکوار ماهي مڑ ٻال مِيان،
رو رو حال کنون بي حال ٿيان، ايجهي عشق کيتي افعال مِيان،
تو بن صبو آرام قرار نَهين، ساعت ساعت ڄاٹان سئو سال مِيان،

دل داغ نصيرا لالي وانگن، ڪيتِي خال سيهہ دي خيال مِيان.

و: وَس ڪَنون بيوس تيئان، رانجهو هس ساڏي دل ڪَس ڳيا،
ڏاڍي وس تين هل هنبس ڪيتر، پروس ڪنون بيوَس ڳيا،
بن يار نہ پيا ڪو ڪم ڪار پانوي، روح رمز ڪهين وچ رِس ڳيا،
شايد مينهن برهہ دا سرساڏي، اصل وسڻا آها سوتان وَس ڳيا.

هہ: هَس سهڻا دي ڪيا وصن آڪان، جڏان نهڪ چلن ڪر نوليان جي،
سونهي ويس تي لال لبيس ڪرن،سُهڻي مرڪ تي منڙيان ٻوليان جي،
نگهہ ناز غماز دي نال ڪرن، لاون حسن جَمال ديان هوليان جي،
صدقي يار نصيرا سهڻا اتون،ڏڪان سولان جنهان دي مٺن ڏوليان جي.

لا: لب سهڻي دي عجب ويڪو، بولا جهول ڪڙا اتي لَب مِيان،
ميڏي لب دي نال اهو لب ملي، ڪري رب ڪو اينجها سَبب مِيان،
اهين عشق والي آزار والا، تحقيق نهين ڪو طَب مِيان،
رهہ حب دي وچ نصير سدا، اهين شب ميلي شل رَب مِيان.

ءَ: اوهہ ميڏا من موهہ نيتا، انهان سهڻيان جهنگ سياليان جي،
ناز تي غمزي غماز سيتي، چوڪيان چوڪيان چلن اهي چاليان جي،
مارن نيش نصيرا نانگ وانگن،ڪاليان ڪاليان زلفان تي ڪاليان جي،
ڇوئي چنڻ سيتي جڏان سيند ڳنڌن، من موهن ميڏا مَتواليان جي.
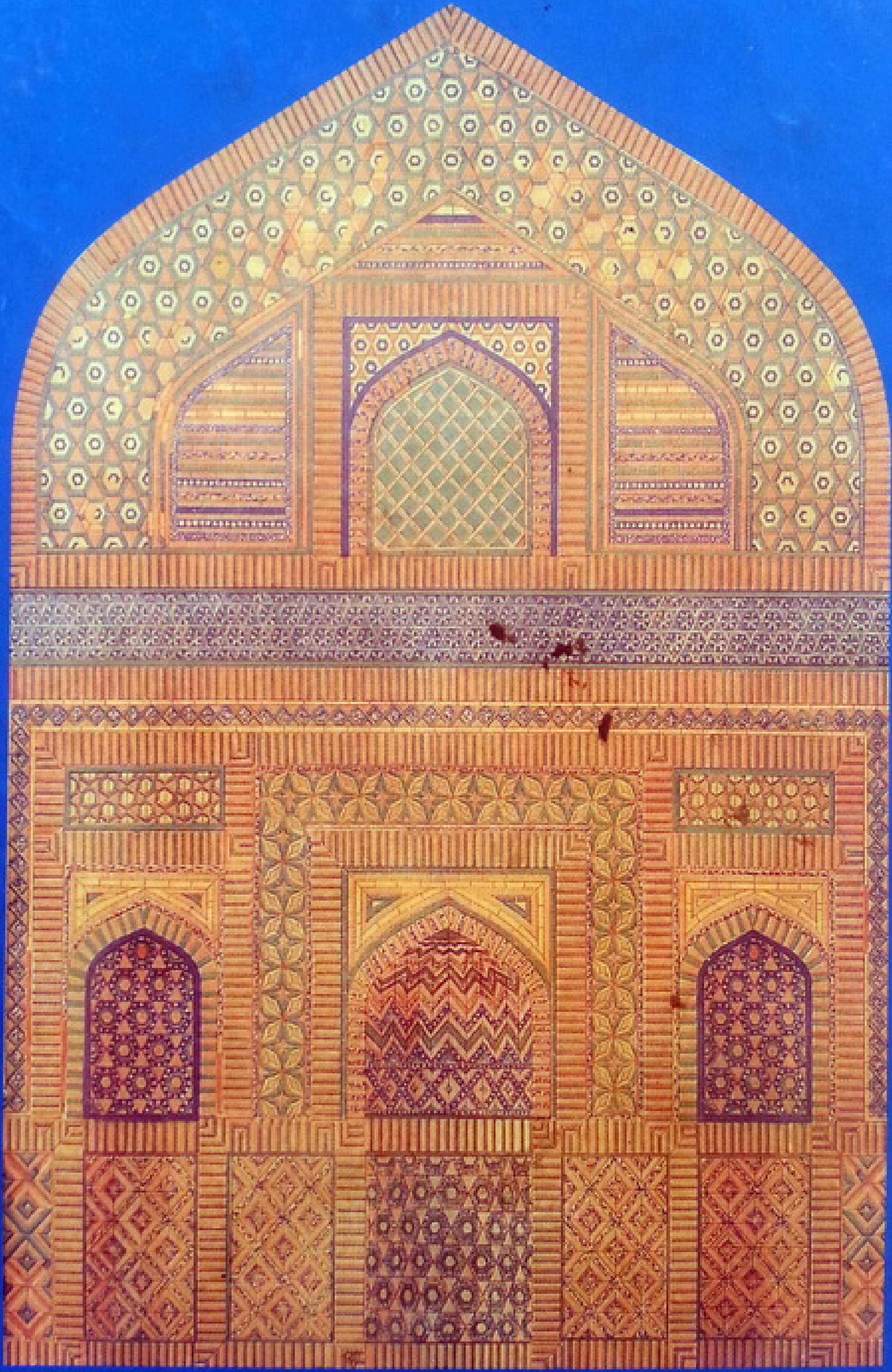
ي: يار ميڏا غمخوار تيوين، تو بن هورڪوئي غَمخوار نَهين،
ڪر قياس پيارا دل قاضي ڪرڪي، ڪوئي عشق جيها آزار نَهين،
انتظار جيها آزار ڪوئي تڪرار نهين تَڪرار نَهين،
مرڻ هڪو نصيرا هي اولا، بار بار نهين بار بار نَهين.